

Poetinis Druskininkų

ruduo 2013

Druskininkai

Poetic

Fall 2013

Poetinis Druskininkų

ruduo 2013

Druskininkai *Poetic*

Fall 2013

Sudarytojas ir vyriausiasis redaktorius / Compiler and editor-in-chief

MARIUS BUROKAS

Angliškus tekstus redagavo / English texts edited by

KERRY SHAWN KEYS

Almanacho leidybą parėmė / The anthology was supported by:

ISSN 1822-3079

© Sudarymas, Marius Burokas, 2013
© VO „Poetinis Druskininkų ruduo“, 2013
© Leidykla VAGA, 2013

Turinys / Contents

Poetinis Druskininkų ruduo 2013 / 8

Druskininkai Poetic Fall 2013 / 9

Valery Afanassiev (PRANCŪZIJA / FRANCE) / 10

VERTĖ / TRANSLATED BY EDGARAS PLATELIS

Eda Ahi (ESTIJA / ESTONIA) / 22

VERTĖ / TRANSLATED BY REIU TŪŪR IR MARIUS BUROKAS

Ingmāra Balode (LATVIJA / LATVIA) / 32

VERTĖ / TRANSLATED BY ERIKA DRUNGYTĖ

Gintautas Dabrišius (LIETUVA / LITHUANIA) / 42

VERTĖ / TRANSLATED BY MEDEINĖ TRIBINEVIČIUS

Nijolė Daujotytė (LIETUVA / LITHUANIA) / 54

VERTĖ / TRANSLATED BY ADA VALAITIS

Ruth Fainlight (JUNGTINĖ KARALYSTĖ / UNITED KINGDOM) / 72

VERTĖ / TRANSLATED BY MARIUS BUROKAS

Jelena Fanailova (RUSIJA / RUSSIA) / 84

VERTĖ / TRANSLATED BY BENEDIKTAS JANUŠEVIČIUS

Martin Glaz Serup (DANIJA / DENMARK) / 108

VERTĖ / TRANSLATED BY GIEDRIUS TAMAŠEVIČIUS

Jonas Kalinauskas (LIETUVA / LITHUANIA) / 122

VERTĖ / TRANSLATED BY RIMAS UŽGIRIS

Kim Kyung-ju (PIETŲ KORĖJA / SOUTH KOREA) / 138

VERTĖ / TRANSLATED BY MARTYNAS ŠIAUČIŪNAS

Mizuki Misumi (JAPONIJA / JAPAN) / 152

VERTĖ / TRANSLATED BY VYTAUTAS DUMČIUS

Jesús Munnáriz (ISPANIJA / SPAIN) / 162

VERTĖ / TRANSLATED BY ARVYDAS MAKŠTUTIS

Mindaugas Nastaravičius (LIETUVA / LITHUANIA) / 172

VERTĖ / TRANSLATED BY RIMAS UŽGIRIS

Ana Pepelnik (SLOVĖNIJA / SLOVENIA) / 186

VERTĖ / TRANSLATED BY LAIMA MASYTĖ

Lamont B. Steptoe (JAV / USA) / 196

VERTĖ / TRANSLATED BY SONATA PALIULYTĖ

Indrė Valantinaitė (LIETUVA / LITHUANIA) / 208

VERTĖ / TRANSLATED BY ADA VALAITIS

Adam Wiedemann (LENKIJA / POLAND) / 224

VERTĖ / TRANSLATED BY VYTAUTAS DEKŠNYS

BIBLIOGRAFIJA / BIBLIOGRAPHY / 238

23-IOJO POETINIO DRUSKININKŲ RUDENS AIDAI / 242

ECHOES OF DRUSKININKAI POETIC FALL 23RD / 243

KRONIKA / CHRONICLE

JOTVINGIO PREMIJA / YOTVINGIAN PRIZE

Rimvydas Stankevičius (TRANSLATED BY RIMAS UŽGIRIS) / 246

VIENO ANONIMINIO EILĖRAŠČIO KONKURSAS / ONE ANONYMOUS POEM COMPETITION

Dovydas Grajauskas (TRANSLATED BY RIMAS UŽGIRIS) / 252

Dovilė Zelčiūtė (TRANSLATED BY RIMAS UŽGIRIS) / 254

Gytis Norvilas (TRANSLATED BY RIMAS UŽGIRIS) / 256

Neringa Dangvydė (TRANSLATED BY RIMAS UŽGIRIS) / 258

Kornelijus Platelis (TRANSLATED BY RIMAS UŽGIRIS) / 260

**EILĖRAŠČIO TEMA „MANO DRAMBLIO KAULO BOKŠTAS“ KONKURSAS / ONE POEM
CONTEST ON THE THEME “MY IVORY TOWER”**

Dovydas Grajauskas (TRANSLATED BY MEDEINĖ TRIBINEVIČIUS) / 262

Sara Poisson (TRANSLATED BY MEDEINĖ TRIBINEVIČIUS) / 264

Mindaugas Nastaravičius (TRANSLATED BY MEDEINĖ TRIBINEVIČIUS) / 268

ANONIMINIS SOCIALIAI REMTINO EILĖRAŠČIO KONKURSAS

Ilzė Butkutė / 272

Dovydas Grajauskas / 273

JAUNŲJŲ POEZIJOS SKAITYMŲ NUGALĖTOJAS / WINNER OF THE YOUNG POETS READING

Dovydas Grajauskas (TRANSLATED BY MEDEINĖ TRIBINEVIČIUS) / 274

PREMIJŲ LAUREATAI, STEIGĖJAI, RĖMĖJAI /

PRIZE WINNERS, ORGANIZERS, SPONSORS / 276

POETINIS DRUSKININKŲ RUDUO 2013

XXIV Poetinio Druskininkų rudens tema: *Politinis korektiškumas ir poezija*

Ar apie tai verta kalbėti? Ar apskritai tai poezijos sritis? Manau, daugelis pripažintume, kad kurstyti tautinę, rasinę ir apskritai neapykantą, įžeidinėti kitą asmenį ar jų grupę nesinori civilizuotam žmogui, tad nesinori ir poetui. Ir čia diskusija galėtų baigtis.

Tačiau poezijos sritis – visas daiktų, reiškinių, idėjų, jausmų ir jutimų pasaulis. Socialiniai santykiai su savo galios žaidimais – taip pat. Jais poetas gali domėtis, gali nesidomėti, bet jo viešai paskelbtas tekstas nori nenori vienaip ar kitaip į juos įsiterps. Viešojoje erdvėje santykiauja ne tik individai su savo idėjomis, bet ir visuomenių grupės su savo ideologijomis. Ideologijos ne visada būna politiškai korektiškos viena kitos atžvilgiu. Jų išpažinėjai neretai nuo žodžių pereina prie veiksmų. Ir reikia džiaugtis, jei veiksmai būna taikūs. Be visuomenių grupių ideologijų, yra dar transnacionalinės. Jos gali formuotis religiniu pagrindu, gali – politiniu arba būti mišrios, t. y. skolintis tam tikrus elementus viena iš kitos. Visose jose esama to, kas pagimdo konfliktus keliančius monstrus, mandagiajai visuomenės daliai dalijantis politkorektiškais mintimis. Gal ir galima tarti, kad politinis korektiškumas, persmelkęs visas ideologijas, išgelbėtų pasaulį nuo konfliktų, ir likti vienos iš transnacionalinių ideologijų (na, gal tik idėjų) – utopijos – rėmuose.

O kuo čia dėta poezija, kuklaus visuomenės dėmesio besusilaukiantis žodžio menas? Ogi tuo, kad kiekviena ideologija linkusi kontroliuoti visą viešąjį diskursą ir nenorėtų girdėti klausimų, į kuriuos ji jau tariasi atsakiusi ir kuriuos vadina politiškai nekorektiškais. Tačiau kiekvienas nurodymas, kokia poezija ar apskritai literatūros kūrinys turi būti ir apie ką kalbėti, kvepia cenzūra. Kitaip sakant, politinio korektiškumo reikalavimas iš poeto vidaus persikėlęs į sociumą, iš „jo“ tapęs „jam“, sukuria cenzūros situaciją.

O prieš cenzūrą poezija turi ginklų. Tiksliau – ji pati yra ginklas, juo aštresnis, kuo išorinis spaudimas stipresnis. Tiesa, kartais tie ginklai taip giliai slepiami po apsiaustais ir kaukėmis (sunkiai suprantamais teksta), jog darosi neveiksmingi, bet ta pati cenzūra verčia visuomenę skaityti ir interpretuoti juos būtent taip. O tai nervina cenzorius. Nebūtinai tuos, institucinius, jų retai kur belikę. Bet ir tuos, kurių rudimentų kiekvienas atrastume savo širdyje.

Turbūt kur kas blogiau, kai žmonės visai nustoja domėtis poezija. O nustoja tada, kai ji nebekelia jiems svarbių klausimų, nerevizuoja siūlomų atsakymų, darosi tobulai korektiška.

KORNELIJUS PLATELIS

DRUSKININKAI POETIC FALL 2013

The theme of the XXIV Druskininkai Poetic Fall: *Political Correctness and Poetry*

Is this even worth discussing? Is it even within the sphere of poetry? I think most of us would agree that a civilized person has no desire to fan the flames of national, racial or general intolerance, hurting another individual or group in the process, and so a poet wouldn't want to either. The discussion could end here.

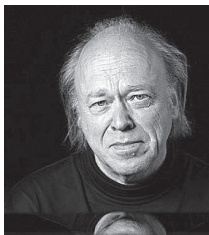
However, the sphere of poetry is one that encompasses all things, phenomena, ideas, feelings and sensations. Social relations, with their power games, included. A poet may heed them or not, but any text published publically, whether he wants it to or not, will find itself involved in these social relations in one way or another. In the public sphere we find not only individuals relating with their own ideas, but also social groups and relating with their ideologies. And these ideologies are not always politically correct from the point of view of other social groups. Furthermore, those who profess these ideologies often move from words to actions. And indeed, we must be happy when these actions remain peaceful. In addition to the ideologies belonging to social groups, there are also transnational ideologies. These can be formed on the basis of religion or politics, or can be a mix of the two, borrowing elements from one another. But all of them breed these conflict-causing monsters at the time when the polite part of society is busy exchanging – it's politically correct thoughts. Perhaps one could even say that political correctness, if it were to permeate all ideologies, could save the world from conflict and thereby one would remain in the frame of a certain transnational ideology (or just an idea) – of utopia.

So what do we do with poetry, the art of wording which faces ever decreasing attention of the audience? Every ideology is inclined to control all public discourse and does not want to hear questions they believe they've already answered and which they proclaim as politically incorrect. But any instruction on what poetry (or literary works in general) should be about, or what it should discuss reeks of censorship. In other words, when political correctness is transplanted from a poet's interior world into society, when "his" becomes "to him", a censorious situation is created.

But poetry has weapons against censorship. Or more accurately, poetry is a weapon and it becomes sharper the stronger is the outside pressure. Sometimes, these weapons are hidden so deeply under robes and masks (texts which are difficult to understand) that they become ineffective. But at the same time, censorship can help the society to read and interpret them in a certain way. And this aggravates the censors. Not necessarily the institutional kind – these are much less common nowadays – but rather those whose rudiments are found in each of our hearts.

Probably it gets much worse when people stop paying attention to poetry entirely. And they lose interest only when poetry no longer raises the important questions, no longer reviews the proffered answers. When it becomes perfectly correct.

KORNELIJUS PLATELIS

Valery Afanassiev

(FRANCE)

Valery Afanassiev (born 1947) is well known not only as an exceptional musician, but also as a poet and philosopher. Writing under a pen name, he has already published nine novels, seven of them in English and two more in French. His books have been published in France, Germany and Russia. Additionally, Afanassiev has also given his readers five poetry collections, one volume of novellas, a collection of short stories and two plays. The plays were inspired by two musical works: M. Mussorgsky's *Pictures at an Exhibition* and R. Schumann's *Kreisleriana*. In both plays Afanassiev takes on a double role – his is both pianist and actor, performing in four languages.

A SOUNDLESS SCREAM

Barriers and cherries. They drop; they all
Drop as if aware of what's going on.
They are not. We are staring
At the house opposite where no one lives or dies.

They say this is the house, the only one.
All other houses are not. We are staring at it.
We are weary; everything's weary.

The landscape suffers from fatigue
And a stress-related illness.

*

A solar eclipse. There are suns and moons
Everywhere. They hide themselves;
They reappear. They're not the same but we do
Recognise them, for there's nothing else to recognise,
To worship, to consult, to say goodbye to.

Valery Afanassiev

(PRANCŪZIJA)

Valerijus Afanasjevas (g. 1947 m.) žinomas ne tik kaip išskirtinis muzikas, bet ir poetas bei filosofas. Pasirašydamas slapyvardžiu jis jau išleido 9 romanus, iš jų septynis – anglų kalba ir dar du – prancūziškai. Jo knygos išleistos Prancūzijoje, Vokietijoje ir Rusijoje. Be to, V. Afanasjevas skaitytojams pateikė 5 poezijos rinkinius, vieną novelių tomą, apsakymų rinkinį ir dvi pjeses. Jis inspiravo muzikiniai kūriniai M. Musorgskio *Parodos paveikslėliai* ir R. Schumanno *Kreisleriana*. Abiejuose pjesėse V. Afanasjevas imasi dvigubo vaidmens – jis yra ir pianistas, ir keturiomis kalbomis kalbantis aktorius.

BEGARSIS KLYKSMAS

Tvoros ir vyšnios. Jos virsta ir byra, visos jos
Krenta, tartum žinotų, kas vyksta.
Bet nežino. Mes įsižiūrime
Į namą priešais, kur niekas negyvena ir nemiršta.

Jie sako, štai namas, jis vienintelis.
Kitų namų nėra. Mes žiūrim į jį.
Nuvargę, viskas persmelkta nuovargio.

Peizažas kenčia dėl nuovargio
ir streso sukeltų negalavimų.
Tegu kenčia ir mėgaujasi savim.

*

Saulės užtemimas. Saulės ir mėnuliai
Visur. Pasislepia
Vėl pasirodo. Jie nebe tokie pat, bet mes
Atpažįstame juos, nes daugiau nėra ko atpažinti,
Dievinti, klausti patarimo, kam ištart sudie.

And their children play in our gardens.
These gardens are blessed, but we don't live longer;
We don't live at all. And the years we don't spend on Earth
Must be floating somewhere. Are they flying?
Are they flying saucers or flying foxes?

*

There are no soundtracks: all sounds have come to the fore.
They're here; you can touch them. You touch them and
They answer. You write down their answers. You've got
your sacred
Books. What will you do with them? You'll recite these books
To the younger generation. Your wisdom is a straight line,
a curve, a square.
Your disciples are in this square now. They're listening
To God. Many gods speak to them from triangles,
From rivers. They swim in those rivers and light touches their hair,
Their thoughts. There's only one page; it is not luminous.

*

A mixture of new and old songs. What's there apart from songs?
They're new and old; they're lives, hearts,
Bodies and a vaulted room. I've no idea where I'm sitting –
Perhaps in this room, in the hall where there are many statues.
Many philosophers talk about other worlds, morals.

I know you're far away, in the past or future.
You're a song I can't hear; I just sing it over and over again.
I've got a neatly folded paradise in my jacket pocket.

Ir jų vaikai žaidžia mūsų soduose.
Šie sodai palaiminti, bet gyvenimo nepailgina;
Mes apskritai negyvename. Ir tie metai, kurių nepraleidom Žemėje,
Jie kažkur sklando. Ar jie skraido?
Ar jie skraidančios lėkštės ar skraidančios dėžės?

*

Muzika nebe foninė, visi garsai išsiveržia priekin.
Jie čia pat, gali pačiupinėti. Palieti ir
Jie atsiliepia. Užrašai jų atliepius. Turi savo šventąsias
Knygas. Ką su jom veiksi? Skaitysi šias knygas
Jaunesnei kartai. Tavo išmintis – tiesi linija, kreivė, kvadratas.
Tavo mokiniai dabar šiame kvadrato. Jie klauso
Dievo. Daug dievų jiems byloja iš trikampių,
Upių. Jie maudosi šiose upėse, saulė nutvieskia jų plaukus,
Mintis. Tėra tik vienas puslapis. Jis nešvyti.

*

Naujų ir senų dainų mišinys. Kas į dainas nesudėta?
Jos naujos ir senos; jos – gyvenimai, širdys,
Kūnai ir skliautuota patalpa. Nesuprantu, kur dabar sėdžiu –
Tikriausiai šiame kambaryje, menėje, kur daug statulų.
Daug filosofų kalba apie kitus pasaulius, moralę.

Žinau, esi toli, būtajam ar būsimajam laike.
Tu daina, kurios man negirdėti; tiesiog nuolat ją traukiu.
Mano švarko kišenė – tvarkingai sulankstytas rojus.

*

Many bulbs bloom in the spring. Another childhood
Springs into existence. All childhoods forget there's no such thing
As existence. They think only about children who are born
Every hour, every second. What do they do?
They fly and every baby drops like a stone to earth.

They can't fly as far as the Moon. They would be safe
On the Moon or even on Venus. They can't fly as far as
Mars. So they fly, die and many bulbs go on blooming:
They don't know anything about death, about rebirth.

*

A flower, this flower. What does it say? You hold it
In your hand, asking it to speak to you.
No words come and songs are mute because they cannot
Speak. They're no Buddha.

Flowers speak their own language. You learn it at school,
In gardens, in parks. You say, 'They're mute.'
There are only humans to whom you may speak today and
Tomorrow. There'll be no flowers tomorrow anyway;
There'll be only humans.

They'll look at each other.

*

Several boxes; each contains a dawn, a night,
A beautiful woman, Plato and a tree.
The sun moves sideways and time stops
Whenever it feels like it. I wonder whether it's moving

*

Pavasari pražysta daugybė pumpurų. Dar viena vaikystė
Puola egzistuoti. Visos vaikystės pamiršta, kad nėra tokio dalyko
Kaip egzistencija. Jos galvoja tik apie vaikus, kurie gimsta
Kiekvieną valandą, sekundę. Ką jos daro?
Jos sklendžia, o kūdikis krenta ant žemės it akmuo.

Bet iki Mėnulio nenuskrenda. Ten būtų saugu,
Mėnulyje, ar net Veneroje. Jų skrydis nesiekia
Marso. Tad jos skrenda, miršta ir sprogsta daugybė pumpurų:
Jos nieko nežino apie mirtį, atgimimą.

*

Tarkim gėlė, ši gėlė. Ką ji teigia? Laikai ją
Rankoje, prašai, kad tau prabiltų.
Nė žodžio, bebalsės dainos, nes gėlės
Nekalba. Jos – ne Buda.

Gėlės kalba sava kalba. Jos mokaisi mokykloje,
Soduose, parkuose. Sakai: jos nebylios.
Tik su žmonėmis gali kalbėtis šiandien ir
Rytoj. Šiaip ar taip, ryt gėlių ir nebebus,
Tik žmonės.

Jie žiūrės vienas į kitą.

*

Keletas dėžučių, kiekvienoje po aušrą, naktį,
Gražią moterį, Platoną ir medį.
Saulė slenka pro šalį, o laikas sustoja
Kada panorėjęs. Įdomu, ar jis eina

Now, yesterday. I've forgotten your smile
And whatever goes with it: love, Offenbach.
What remains is of no use: I can hold it
Or break it or plant it in my garden.

*

A hand picks up a stone. The stone
Doesn't feel the hand; nor does it
Understand it. But there's a dialogue
And this dialogue should go on.
The stone must become the hand
And then it will pick itself up.
The hand will lie on the seashore.

*

The red desert is nowhere. Only red stones are here
And they don't remind one of blood. Nothing reminds one
Of blood. Even blood doesn't remember itself.

Why should you remember what you've been all your life, through
Your childhood and mature years? They're immature again.
Send them to school! They'll let you down in the near future, tomorrow.

There's one future and one tomorrow. They're neither red
Nor blue. They're colourless: a colourless desert,
A soundless scream. Five minus five, eternity minus immortality.

*

A twig. I'll never leave myself, my tree,
My birth. I'll stay within my birth, even if it is
A sentence. No roots, only twigs.

Dabar, vakar. Pamiršau tavo šypsena
Ir tai, kas ją lydi: meilė, Ofenbachas.
Iš to, ką dar prisimenu, mažai naudos: galiu tai pasilaikyti,
Ar sulaužyti, ar pasisodinti daržely.

*

Ranka pakelia akmenį. Akmuo
Nejunta rankos; nei jis jos
Supranta. Tačiau dialogo esama
Ir tą dialogą reikėtų tęsti.
Akmuo turi tapti ranka
Ir pats pasikelti.
Ranka gulės jūros pakrantėj.

*

Nėra jokios raudonos dykumos. Čia tik raudoni akmenys,
Ir jie neprimena kraujo. Niekas mums neprimena
Kraujo. Net kraujas savęs neprisimena.

Kodėl turėtum atsiminti, kuo buvai visą gyvenimą, nuo
Vaikystės iki brandos metų. Tie metai vėl nebrandūs.
Leisk juos mokyklon! Jie greitai tave apvils, rytoj.

Yra viena ateitis ir vienas rytojus. Jie nei raudoni,
Nei mėlyni. Jie bespalviai: bespalvė dykuma,
Begarsis riksmas. Penki minus penki, amžinybė minus nemirtingumas.

*

Šakelė. Nuo savęs neatitrūksiu, savo medžio,
Savo prigimties. Liksiu savam užgimime, kad ir nusakytas
Vieno sakiniu. Jokių šaknų, tik šakelės.

You'll come and realise I'm ready.
I'll go through another root, another night.
So many nights have gone through me.

A tree. I've climbed this tree and found
I'm not alone. An idyllic thatched cottage,
With roses round the door.

*

A walk, a dog, I lead the way and the way
Has no idea who I am and what I want.
So many stairs. Where do they lead?

I'm weary of these questions. There are
Stairs; there's a state of affairs, of foreign
Affairs. I'll drink my water, my blood.

Blood, wine. What else? Life, Vienna?
Probably. I'll dance with you, with myself.
I'll sing with my earth – my farewell.

*

There are horizons and the seashore. You sit on the horizon
and pick up
Pebbles. You count them and build a castle. A cosmic wave
Destroys it. There are waves and particles; you count
them and build
The universe. You're the Almighty's favourite observer. You're a
'rastyapa' –
A dunderhead, in Russian. The waves pay no attention to your
Mathematics; their seashore's far away. Your 'goodbye'
lingers on your lips
Until all departures are dead and gone. Another dawn.

Tu ateisi ir suprasi, kad esu pasiruošęs.
Sunksiuos per dar vieną šaknį, dar vieną naktį.
Tiek daug naktų per save perleidau.

Medis. Įlipau į jį ir pamačiau
Ne vienas esąs. Idiliška švendrais dengta troba,
Rožės prie durų.

*

Pasivaikščioti, šuo. Žengiu keliu pirmas, o kelias
Nė nenučiuokia, kas aš ir ko man reikia.
Tiek laiptų. Kur jie nuves?

Pavargau nuo tų klausimų. Jie yra
Laiptai, tokie jau tie reikalai, išorės
Reikalai. Gersiu savo vandenį, savo kraują.

Kraujas, vynas. Kas dar? Gyvenimas, Viena?
Turbūt. Šoksiu su tavim, su savim.
Dainuosiu su savo žeme – atsisveikindamas.

*

Štai horizontai ir pajūris. Sėdi ant horizonto ir renki
Akmenėlius. Suskaičiuoji ir statai pilį. Kosminė banga
Ją sugriaua. Bangos ir dalelės, skaičiuoji ir statai
Visatą. Tu Visagalio mėgstamiausias stebėtojas. Tu *растяпа*,
Rusiškai – nevėkšla. Bangoms nesvarbi tavo
Matematika, toli jų pakrantė. Tavo lūpos sudėtos ištarti „sudie“
Kol visi išvykimai išnyksta, nutolsta. Ir vėl aušra.

*

A serenade. No one has ever heard it. These sounds
Don't speak of love, of dawn, of beauty.

Their beauty's underground, not in heavenly
Spheres. They're triangles. Where could one live
Inside a triangle, a square, a circle?

Where's my geometry? A rectangle.
I'm walking along a triangular path.
My fate is perpendicular to my mood.

Sleep sound. You're a figure in a book,
In a carpet, in the sky, in the month of May.

*

The heart will break; it will not. Why should it?
Life's on the left-hand side. You pick this life up and
Use it. There's a life above you. So many
Sides, lives, children. They come and you choose one
Child, one life, many sides, shoes, umbrellas.

My tomatoes are flourishing this summer;
So are my cucumbers. Here's a rainbow
And an insect I'll never forget. A life.

*

Many steps and a ladder I don't know.
I've never seen this top of the world.

It's not love, is it? Love's everything, but
Strife hasn't died yet. And no one has squared
The circle and vice versa. Circles
And squares live side by side and you can't say whether
You draw circles, vicious squares or ellipses.

*

Serenada. Niekas jos negirdėjo. Šie garsai
Nekalba apie meilę, aušrą, grožį.

Jų grožis po žemėm, ne dangaus
Sferose. Jie yra trikampiai. Kaip gyventi
Trikampyje, kvadrato, apskritime?

Kur mano geometrija? Kvadratas.
Einu trikampių keliu.
Mano likimas statmenas mano nuotaikai.

Miegok kietai. Tu – ornamentas knygoje,
Kilime, danguje, gegužės mėnesyje.

*

Širdis suduš; nesuduš. Kodėl turėtų?
Gyvenimas tau iš kairės. Paimk šį gyvenimą ir
Turėkis. Virš tavęs yra gyvenimo. Tiek
Briaunų, gyvenimų, vaikų. Jie ateina ir pasirenka vieną
Vaiką, vieną gyvenimą, daug briaunų, batų, skėčių.

Mano pomidorai šią vasarą klestėte klesti;
O kiek agurkų. Štai vaivorykstė
Ir uodas, kurio niekada nepamiršiu. Gyvenimas.

*

Laiptelių daug, o šiom kopėčiom dar nekopiau.
Niekad nemačiau iš čia pasaulio stogo.

Tai ne meilė, ar ne? Meilė yra viskas, bet
Grumtynės dar neaprimusios. Ir niekas dar neišvertė į kvadratą
Skritulio ir atvirkščiai. Skrituliai
Ir kvadratai gyvena kaimynystėj ir nebežinai,
Ar brėži skritulius, aštus kvadratus, ar elipses.

And children play their games
While their fathers get murdered.

*

What percentage was left? Thirteen bushes
And one oak tree. Everything has been done.

You're waiting for a birth, but you see only
Hospitals. People die and come back to life.

They speak of tunnels, lights, candles, torches
And rainbows. They groan at the sight of
All the dirty dishes piled everywhere. Life
Welcomes them with a pat on the arm.

What percentage was left? Three thoughts,
One leg, one arm, one cheek, no music.

Eda Ahi
(ESTONIA)

Eda Ahi was born in 1990 in Tallinn. She has studied Italian language and culture at Tallinn University and at the University of Florence. She has performed at various festivals and other literary events in Estonia, in London and in Berlin and published her poetry in various Estonian literary magazines since the year 2008. Her first poetry collection *Maskiball (The Masked Ball)* was published in May 2012. In the same year it was awarded the Betti Alver debut prize.

UNENÄGU

ma ärkan jälle üles uneilma
ja vaatan sinu süngel unenägu

Vaikai žaidžia savus žaidimus
O tėvai tuo tarpu nužudomi.

*

Kiek procentų likę? Trylika krūmų
Ir ąžuolas. Darbas baigtas.

Lauki gimimo, bet matai tik
Ligonines. Žmonės miršta ir vėl atgaivinami.

Jie kalba apie tunelius, šviesas, žvakes, deglus
Ir vaivorykštes. Jie sudejuoja pamatę
Neplautų indų krūvas. Gyvenimas
Juos pasitinka plekšteldamas per petį.

Kiek procentų likę? Trys mintys,
Viena koja, viena ranka, vienas skruostas, jokios muzikos.

IŠ ANGLŲ KALBOS VERTĖ EDGARAS PLATELIS

Eda Ahi
(ESTIJA)

Poetė gimė 1990 m. Taline. Studijavo italų kalbą ir kultūrą Talino ir Florencijos universitetuose. Savo kūrybą skaitė įvairiuose literatūriniuose renginiuose Estijoje, Berlyne ir Londone, spausdinama estų literatūros žurnaluose nuo 2008 m. Jos pirmoji eilėraščių knyga *Maskiball (Kaukių balius)* išleista 2012 m. gegužę. Tais pačiais metais knyga apdovanota Betti Alver premija už debiutą.

SAPNAS

vėl prabundu į sapnų pasaulį ir žvelgiu
į tavo niūrų ir nesantį veidą

vaizdas į langus priešais, ir terasą.
tai mūsų vasaros naktis Barselonoje,
kur pasaulio grietinėlė maišosi su šiukšlėmis
ir atgrasus triukšmas plūsta pro pravirus langus.

ning õhk on kuum ja raske nagu laava,
ta lõhnab nagu lämbumiseoht.
me avame kontrastiks külma cava
ja maailmast saab jälle parem koht.

PLIKA

küll ma olen alles plika
raske seda tunnistada
iga suvaline suudlus
puudutus ja puudumine
kõditab mu tuimi taldu
märkides mu minekuid,
tulekuid ja taltumisi.

alatine allumine
alaline abitus

see ei jäta iial maha
erinevalt mõnedest.

aga kõige selle juures
nõrkuse ja alastuse

on mul vähemasti nägu
mida vajadusel kanda.

PÕRGU

mu kallis, ma vist olen sulle põrgu,
kus vahel tundub põnev käia külas.
kuid igaveseks siia jäämast tõrgud
on paremaidki paiku sealpool ülal.

kui lähed jälle – tean, see toimub peagi –,
siis usud, et mu suutsid lüüa pahviks.
kui tahad kuulda päristõtt, siis teagi –
ka mina pean sind lihtsalt juhmiks ahviks.

oras karštas ir sunkus kaip lava,
jis dvelkia pavojumui, dusina.
atsidarau šaltos *cava*
ir pasaulis vėl tampa geresnis.

MERGIOTĖ

ak, aš tebesu tokia mergiotė
sunku tai pripažinti
kiekvienas naujas bučinys
prisilietimas ar išsiskyrimas
kutena mano nejautrias kojas
žymi kada man palikti,
grįžti ar apsistoti.

amžina priklausomybė
nuolatinė bejėgystė

regis, niekada nepalieka manęs
skirtingai nei kiti.

nors viso to nepaisant
būdama silpna ir nuoga

aš dar turiu veidą
galiu dėvėti jį, kai reikia.

PRAGARAS

mielasis, tau tikriausiai esu pragaras –
jaušinanti vieta, kur įdomu retkarčiais užsukti,
bet pasilikti – visai netinkama.
nes kažkur ten laukia geresnės vietos.

o kai tu vėl išvyksi – žinau, jau greitai –
manysi palikęs mane trokštančią.
bet pasakysiu tau teisybę, jei taip nori:
ir aš tave laikau kvaila beždžione.

TALLINN

su tänavad lõikuvad minusse
neist pole iialgi pääsu
nii nagu trammil on liin,
on tüdrukul mälu hirm süü

kitsas karp oled, tallinn
äratahtmisi täis
mina su sees olen kilu
teiste sadade seas
sama vilu ja kurb
sama hall kui sa ise

sind tuleb alati kanda
kanda sus elu ja raskust
palituid mütse ja kindaid
kandudes kaugele kanda
teadmatult endaga kaasas
sind kanda ja kannatada

või suruda varbad su randa
ja mitte alla anda.

*

augustikuu luigelaupäev
tõuseb üle metsa tõusiklik
valgub minu leivale kui liiga
kahvatu ja pehme margariin
alati nii veidrat moodi vastik.

minu toal on valusvalge lagi
vahel teeb ta lausa liiga liiga.

ja ma tean ses hommikus nii selgelt
et ükskõik kui kuum mind paitab päike
ja kui valgeks võõpan suitsund lae
kui all valge välismaise lina

TALINAS

tavo gatvės įrėžtos manyje
niekados nuo jų nepabėgsiu
kaip tramvajus turi liniją
taip mergina – kaltę prisiminimus ir baimę

tu ankštas it skardinė, taline
pilnas trokštančių pasprukti
esu kilkė išprausta tavyje
tarp tūkstančių kitų
tokių pat sužvarbusių, liūdnu
pilku kaip tu

tave visada privalu nešiotis
kaip tampomi tavyje nešuliai
kaip dėvime paltus kepures ir pirštines
tavyje gyvendami, taip tu sudėvi mus
o atplėšti nuo tavęs nešiojamės
savyje nešiojamės ir pakenčiam

ar liekam čia, išsąkniję kojų pirštais į tavo krantą
ir nepasiduodam, niekados.

*

rugpjūčio paskutinė diena – gulbės giesmė
kylanti virš miško, tokia asketiška
varva ant mano duonos riekės
kaip margarinas – blyškus, minkštas
visada keistai šleikštus.

mano kambario lubos šviesios, skaudaus baltumo
kartais nuo jų net gelia akis

ir šį rytą suprantu taip aiškiai –
kad ir kaip karštai bučiuotų mane saulė
kad ir kaip baltai dažyčiau aprūkusias lubas
kai vartau savo bronzinį įdegusį kūną

pööran oma pronksikspõlend keha
krudiseb mu sisemuses ikka
vajub vaikselt ühest kopsust teise
külma ja kriipiv
läänemere liiv.

-20

see talv on nii külm
et esimest korda olen külmavereline
vaatan elu läbi kahemeetrise jääpurikate
ja roosad prillid on möödanik.

päev ja öö on ühtemoodi kaudsed
et mitte öelda päris pealiskaudsed.

päike paistab harva
aga karmilt
hommikuti ootan tulematuid tramme
endiselt jään eranditult hiljaks
ikka veel on selle pärast häbi.

õpin ühte võõrast laulvat keelt
lummelämbund akna taga
hallis eesti linnas,
kus miinuskraade väljas sama palju
kui minul vanust.

masinlikult pöörates mõnd ebareeglipäraselt verbi
vahin tülpind ilmest aknast välja
aimates
et kadrioru raagus puude tagant
juba liginebki saatustlikul sammul
mu kahekümne esimene kevad.

po baltu užsienietišku apklotu
manyje vis tiek šnara
lėtai srovena iš vieno plaučio į kitą
šaltas, šiurkštus
baltijos jūros smėlis.

– 20°C

ši žiema tokia šalta
kad pirmąkart esu šaltakraujė
žvelgiu į pasaulį pro storiausius varveklus
o rausvus akinius palieku praėity.

dienos ir naktys vienodai nutolusios
atrodo vienodos, neryškios.

saulė blyksteli retai
bet žiauriai
rytais laukiu neatvyksiančių tramvajų
kaip ir anksčiau, vėluoju be išimčių
kaip ir anksčiau, man dėl to gėda.

mokausi vienos dainingos užsienio kalbos
už sniegu užversto lango
pilkame Estijos mieste,
kur šalčio laipsniai už lango
lygūs mano amžiui.

mechaniškai asmenuodama kažkokį netaisyklingą
veiksmažodį
bukai spoksau pro langą
ir pajuntu
kaip iš belapio kadriorgo parko gelmių
neišvengiamai artėja

mano dvidešimt pirmasis pavasaris.

Photo Kaspars Garda

Ingmāra *Balode*

(LATVIA)

Ingmāra Balode is a poet and translator. She was born in 1981 in Auce, Latvia. She completed her masters at the Latvian Academy of Culture and is currently a doctoral candidate there. She has been a member of the Latvian Writers' Union since 2006. From 2006–2011 she worked as the literary editor at the website *¼ Satori*, and from 2012 as the editor of *Mansards Press*. She has published two collections of poetry and her poems have been translated into English, Ukrainian, Polish, and Czech. She has twice received the prestigious Literature of the Year prize. Her 2007 collection was nominated for the Best Debut prize and her 2012 collection *Alba* was recognized as the best poetry book of the year. She mostly translates literature from English and Polish, but has also translated Czech, Slovak and Russian poets. She has been awarded prizes for her translations of Adam Zagajewski and Mikołaj Łoziński.

UZ LIDOSTU

tu it kā brauc uz lidostu man pakaļ
bet patiesībā sēdies taksī un brauc tikai atpakaļ
dūmi šoferim pīpējot sitas pret stiklu kā akvārijā
balss netrāpa telefonā trāpa tajā parkinga kartē
it kā uz lidostu
bet atpakaļ (amerika pārvēršas salā) savelkas dūrē
(gaiss atsvaidzinātājs cauri prērijai šūpojas fūrē)
pirksti ar ogli kāds zīmē to putnu no dzejoļa g. a. spirti nožūst
(arumi saritinās)
un izlīst tuša tev klēpī
neviens nekad nedzied par vīrieša klēpi
vēl vairāk bail vēl vairāk noslēpums
bet tādas domas var izdomāt gaisā

kilometri
vertikāli
starp mums

Ingmāra *Balode*

(LATVIA)

Ingmāra Balode (Ingmara Baluodē) – poetē ir vertēja, gimē 1981 m. Aucēs miesteliņā (Latvija). Latvijas kultūras akadēmijā beigē magistro studijas, šiu metu yra akadēmijas doktorantē. Latvijas rašytojų sąjungos narė nuo 2006 m. 2006–2011 m. dirbo tinklapyje *¼ Satori* literatūros redaktore, nuo 2012 m. – leidyklos „Mansards“ redaktorė. I. Balode yra išleidusi du poezijos rinkinius, jos eilėraščiai versti į anglų, ukrainiečių, lenkų, čekų kalbas. Du kartus pelnę prestižiškiausią Metų literatūros apdovanojimą. 2007 m. išleistas rinkinys pelnė Geriausio debiuto apdovanojimą, o 2012 m. išleista eilėraščių knyga *Alba* pripažinta geriausiu metų poezijos rinkiniu. Daugiausia verčia grožinę literatūrą iš anglų ir lenkų kalbų, yra vertusi čekų, slovākų ir rusų poetų. Apdovanita prizais už Adamo Zagajewskio ir Mikołajaus Łozińskiego vertimus.

Į ORO UOSTĄ

tu lyg ir važiuoji į oro uostą manęs
o iš tiesų sėdi į taksi ir važiuoji vien tik atgal
vairuotojui rūkant dūmai atsitrenkia į stiklą tarytum akvariume
balsas nepataiko į telefoną pataiko į tą stovėjimo aikštelį žemėlapy
lyg ir į oro uostą
bet atgal (amerika pavirsta sala) pirštai susigniaučia į kumštį
(oro gaiviklis per visą preriją supasi fūroj)
angliuku kažkas piešia tą paukštį iš g. a. eilėraščio nudžiūva jo alkoholiai*
(arimai susiridena)
ir pasilieja tušas tavo glėby
niekas niekada nedainuoja apie vyro glėbį
dar daugiau baisu dar daugiau paslaptis
bet tokias mintis tegalima sugauti ore

kilometrai
tarp mūsų
vertikalūs

* Gijomo Apolinero rinkinys *Alkoholiai* (vert.).

IELA

pavasārī tas stūris izskatījās gaišāks
tu gāji tam garām redzams līdz pēdējam brīdim
ar jaunu seju ko nospriego pēkšņs maigums
tagad
iela uzgriezusi mums muguru
apsegusies ar cietām lapām

tu ieej pagriezienā
plāns kā akācijas svilpīte kas sāp pie lūpām
un pazūdi
jūlija tumsā kam pēkšņi ir novembra rokas

PĒDĒJĀS SARUNAS

I

vēlreiz
par krunkām tavu
acu kaktiņos
kā izpletņa aukliņas
tās ceļ skatienu augšup
es ceļošu pa tevi
vēlreiz

II

un šoreiz ar visu kā bija ar smaīdu ar tulpēm pret gaismu
ar piedošanu vēlēšanos mūžīgi ligoties otra skatienā
kā vienīgajā šeit nokritušajā ezerā
nu labi vēlreiz
nesāksim visu no sākuma
esam pašā vidū
tikko izglābušies
atkal izrādījās

GATVĒ

pavasārī tas posūkis atrodē šviesesnis
tu ējai link jo matomas iki paskutinēs akimirkos
nauju veidu kurī ģēmpē netikētas švelnumas
dabar
gatvē atsuko mums nugarā
prisidengusi kietais lapais

tu ģeini ģ posūķi
plonas lyg akacijos švilpynē kuriā skauda prie lūpū
ir pradingsti
tamsoje liepos kuri dabar lapkričio rankomis

PASKUTINIAI POKALBIAI

I

dar kartā
apie raukšleles tavo
akių kampučiuose
lyg parašiuoto virvelės
jos kelia žvilgsnį aukštyn
aš keliausiu tavimi
dar vieną kartą

II

bet šį kartą su viskuo kaip kad buvo su šypsena su tulpēm švieso
su atleidimu noru amžinai linguoti kito žvilgsnyje
kaip vieninteliame čia nukritusiame ežere
na gerai dar kartą
nepradėsime visko nuo pradžių
esame pačiame vidury
tik ką išsigelbėję
ir vėl paaiškėjo

mūs kopj tie paši dārznieki
tās pašas vēsās lapas
nāc apaudz man apkārt
ietinamies
vēlreiz

III

nav tas uzgleznojams
redzamais laiks ziedā kas noliek galvu uz tava galda
par šīm dienām
runājošām niknām ielām gar malām strauti pinas
sniega tērcēs dardedzes šķēpeles
lūk viņa noliecas
gluda mīksta zaļām platām lapām
pret visu šo ledu
pret melnām malām
necaurredzamiem logiem
nav tas uzgleznojams
kā puķe nepanāk laiku bet laiks
puķi panāk

PIEZĪME BLOCINĀ, KUR GRASĪJOS ZĪMĒT AR OGLI

Es apmetos viesnīcā, kur visa istaba ienākot smaržo pēc
vīriešu smaržām.
Aiz loga poļi dejoja, skanot dziesmai, kas sauca pēc Ukrainas.
Pirms nedēļas Ljovos ielā vismazākais suns
izglābās no lielajiem plūdiem, es gribēju tev to aizrakstīt.
Pēcāk sausās debesīs taustījās zibens.
Vējš laka pagalmā smilšu straumes.

Svešā sapnī tev stāstīju, kādēļ viss apstājies,
lielais bulvāris ievēries logā un iestrēdzis virtuvē.
Pirksti, lai kam pieskartos, pieskaras baltajiem matiem.

mus prižiūri tie patys sodininkai
tie patys vēsūs lapai
ateik aplink mane suželk
apsigaukīm
dar kartā

III

to nutapyti neįmanoma
regimas laikas yra žiede kurio galva nulinksta ant tavo stalo
už šias dienas
kalbančias piktas gatves per kraštus srovės pinasi
sniego upeliai laumės juostos brizgaluos
žiūrėk ji palinksta
minkšta plačiais žaliais lapais
į visą šį ledą
į juodus kraštus
neperregimais langais
to nutapyt neįmanoma
kaip gėlė nepaveja laiko bet laikas
paveja gėlę

UŽRAŠAS BLOKNOTE, KURIAME KETINAU PIEŠTI ANGLIMI

Apsistojau viešbutyje, kurio kambarį įėjus kvapia
vyriškas kvėpalas.
Už lango šoko lenkai, skambant dainai, kuri kviečiasi Ukrainos.
Prieš savaitę Lvovo gatvėje pats mažiausias šūnytis
išsigelbėjo nuo didžiojo potvynio, norėjau tau tai parašyti.
Vėliau sausame danguje trankėsi žaibas.
Vėjas kieme lakė smėlio sroves.

Svetimame sapne tau pasakojau, kodėl visa nurimo,
didysis bulvaras įsivėrė į langą ir įstrigo virtuvėje.
Pirštai, ko besiliestų, prisiliečia baltų plaukų.

Bet dažas tādās vietas, sejas muskuļu veidotas ainavas. Ārpus:
skaņas un kvēpi,
sīkais upmalā, kas atdod mums tumšzilu lietussargu – kaut ko
vēl slēpj,
kaut ko atklāt grasās.

PALDIES PAR DEJU

pelēkā gaitenī kuram cauri
jāiet ar paceltām rokām
tik augstu paceltām rokām ka liekas
atraus mani no zemes

balustrādes uz raupjajiem sāniem
tur gaismu

pelēks kaķis ar brūnu pulksteņa siksnīņu kaklā
slīd pa akmens grīdu no viena pie otra
un vairākas reizes iebaksta ar purnu man
sānā

laiks ir iet

laiks ir

iet

satikušies bez sarunām
pratām dejot
izslīdēt no šī gaitēņa
vietā kur esi mani ielūdzis
kas beidzas ar pelēkiem oļiem

kāpēc brīžam viss šķiet īslaicīgs
kāpēc dienas prāts iejaucas sensenis būvētās
poraina akmens

Tokiņ vietu ne viena, veido raumenų sukurtieji peizažai. Už lango:
garsai ir suodžiai,
paupy pyplys, kuris atiduoda mums tamsiai mėlyną skėtį – kažką
dar slepia,
kažką ketina atskleisti.

DĖKOJU UŽ ŠOKĮ

pilkame koridoriuje kuriuo
pereiti galima tik pakeltomis rankomis
taip aukštai pakeltomis rankomis kad rodos
atplėš mane nuo žemės

baliustrados ant gruoblėtų šonų
lieja šviesą

pilkas katinas su rudu laikrodžio dirželiu ant kaklo
slysta akmeninėm grindim nuo vieno prie kito
ir keliskart snukučiu pabaksnoja man
į šoną

laikas eiti

laikas yra

eiti

susitikę be kalbų
galėjome šokti
išslyst iš koridoriaus
ton vieton į kurią mane pakviete
kuri baigias pilkais akmenim

kodėl kartais visa atrodo laikina
kodėl dienos protas įsipainioja į seniausiai statytas
porėto akmens

sausajās pilīs ko neskar viļņi un kur ne skaņa nepavada mūsu soļus
kur smarža dzīvo ūdens vietā

kur laiks ir iet
kur esam vieni atstāti kur protam dejot

rokām augstu paceltām

*

es biju uzzīmēta nodilumā alumīnija karotes
liekumā es biju krūzītē kam mazliet
nodauzīta krāsa es biju citronu koka
lielajā cietajā lapā ar brūniem robiņiem
es biju tajā vietā kur no margām nozāģēta atslēga
veca pulksteņa uzvelkamajā atsperē mājoju
un čella kājā kas translēja bahu caur grīdu
kaimiņu bērns pie dīlušiem krāsns podiņiem
spoguļojās
es biju starp pirkstiem kad paberzē
citrona lapu un saka – rau smaržo
kā īstā āfrikā
biju metāla krāsas skabargainā plēksnē
kas pieskārs visu aizmirsušai vēsai delnai
biju starp lūpām kad dzēra
dīlstošu sulu no krūzes
un es biju bahs kas pa biezajām sijām
un sienām pagrabā nokāpj
un iesūcas akmens grīdā vietumis spīdīgā
zem kuras dilst upe

sausās pilīs kuri nepaliecia bangos ir kuriose ne garsas nepalydi
mūsu žingsniņus

kur kvapai gyvena vietoj vandens

kur laikas yra eiti
kur esam vieni palikti kur galime šokti

aukštai iškeltomis rankomis

*

buvau įpiešta į išdilimą aliuminio šaukšto
įlinkime buvau puodelyje kurio spalva
jau kiek nudilusi aš buvau citrinmedžio
dideliame kietame lape rudai dantytame
buvau toje vietoje kur nuo turėklų nupjauta spyna
seno laikrodžio prisukamoje spyruoklėje gyvenau
ir violončelės kojoje kuri transliavo bachą kiaurai grindis
kaimynų vaikas žiūrėjo į apdilusių koklių
veidrodžius
aš buvau tarp pirštų kai patrina
citrinos lapą ir sako – matai kvepia
kaip tikroje afrikoje
buvau metalo spalvos dygiuose žvynuose
kurie paliecia viską pamiršusį vėsų delną
buvau tarp lūpų kai išsiblaškę gėrė
puodelyje dylančią sulą
ir aš buvau bachas
kuris storomis sijomis
ir sienomis nusileido į rūšį
ir susigėrė į akmenines grindis vietomis spindinčias
po kuriomis dyla upė

VERTĒ ERIKA DRUNGYTĒ

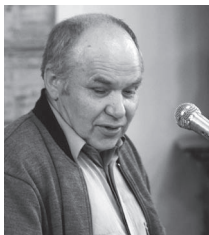

Photo Benediktas Januševičius

Gintautas Dabrišius

(LIETUVA)

Poetas gimė 1950 m. Mokėsi Kauno sodininkystės technikume, dirbo Žemės ūkio akademijoje. Verčiasi bitininkyste. Už poetinį debiutą – eilėraščių rinkinį *Vienplaukis prie plento* (1982) – apdovanotas Zigmo Gėlės premija. Nuo 1990 m. LRS narys. 2006 m. „Poezijos pavasario“ laureatas už knygą *Sviest akmenuką* (2005 m.). Išleido 8 eilėraščių knygas.

NEPAILSTANČIOS SPYNOS

Metai bėga –
Vis sudėtingesnės spynos.
Durų užraktai
Vis atidžiau tyrinėja žmogų.

DANGUS PO ŽEME

Ir kas mums užėjo –
Mes į girią išėjom...

Kai žmogus susideda rankas maldai,
Tampa panašus į kamanę,
Lendančią į plyšėlį –
Kas ten su manimi nutiks.

Nepasisekė mums,
Kai prie lapių olų nuėjom –
Diena buvo ne ta:
Visos lapės kažkur išėjusios
Arba vaidino,
Kad jų nėra namie.

Gintautas Dabrišius

(LITHUANIA)

Poet Gintautas Dabrišius (born 1950) studied at the Horticulture Technicum in Kaunas and worked at the Agricultural Academy. He became a beekeeper. For his poetry debut – the poetry collection *Bareheaded by the Highway* (1982) – he was awarded the Zigmas Gėlė Prize. He has been a member of the Lithuanian Writers Union since 1990. In 2006 he was named “Poetry Spring” Laureate for his book *To Toss a Pebble* (2005). He has published eight books of poetry.

INDEFATIGABLE LOCKS

The years fly by –
Locks are increasingly intricate.
Door locks
Study a man with increasing attentiveness.

HEAVEN UNDER EARTH

And what came over us –
We went out into the forest...

When a person puts his hands together in supplication,
He is like a bumblebee,
Crawling into a fissure –
What will happen to me there.

We had back luck,
When we went to the fox dens –
It wasn't the right day:
All the foxes had gone out somewhere
Or were pretending they weren't home.

Beliko delnelius suglaust
Ir spėlioti –
Kaip ten iš tikrųjų
Lapių danguj po žeme?

MAUDYNĖS

Per du metus sunaudojau
Pusantro gabaliuko muilo;
Pagal tai galima spręsti
Kiek žmonių aš sutikau.

Vasarą taip prausiuosi;
Prabėgu pro kaštoną lietuje,
O žiemą –

Pasižiūriu į vandenį,
Pasižiūriu į muilą,
Atsigrėžiu į rankšluostį
Ir sudejuoju.

Rankšluostis
Lyg devyni juodvarniai.
Tamsa languose.

*

Tavęs nematau – kas atsitiko tau
Šiaurės vėjas –
Tavęs nematau – kas atsitiko man
Šiaurės vėjas –
Į ką beatsigrėžčiau – tuščias avilys
Šiaurės vėjas –
Net žemė po kojomis – tuščias avilys
Ką bepaliesčiau –
Šiaurės vėjas
Kas atsitiko tau

All that remained was to press our palms together
And guess –
What is it really like in there
In the fox's heaven under earth?

BATHING

Over two years I used up
Half a piece of soap;
By this you can guess
How many people I encountered.

In summer I bathed thus:
I run past the chestnuts in the rain,
And in winter –

I look at the water,
I look at the soap,
I turn back to the towel
And groan.

The towel
Is like nine ravens.
Darkness in the windows.

*

I don't see you – what happened to you
North wind –
I don't see you – what happened to me
North wind –
No matter what I turn back to – an empty hive
North wind –
Even the ground beneath my feet – an empty hive
Whatsoever I touch –
North wind
What happened to you

PAUKŠTIS RAŠO

Paukšti,
Kokia gali būti kalba
Apie pagalbos ranką,
Kai vienas iš mudviejų
Mojuoja sparnais.

Paukščiui,
Į kambarį įskridusiam,
Rodžiau langą, duris,
Bet jis plazdeno virš stalo.

Ištiesiau paukščiui pagalbos ranką –
Nuėjau pas kaimynus, sakau,
Paukštis mane iš namų išvijo,
Leiskit pas jus
Pasėdėti prie stalo
Iki vakaro.

Paukščiai greit viską daro –
Iki vakaro
Parašys knygą,
Sukals langą
Ir per jį išskris.

KARAS IR TAIKA

Zuikiai labai retai eina į karą
Prieš kitus žvėris,
Todėl nemoka
Gražiai sustot į pulkus.

Bet kartais galulaukėj
Ar pievelėj pamatydavau
Keletą – tada taip pagalvodavau
(Vėliau paaiškėdavo, jog teisingai):

A BIRD WRITES

Bird,
What is this talk
Of a helping hand,
When one of the two of us
Waves his wings.

To the bird,
Who flew into the room,
I showed the window, the door,
But he flapped over the table.

I stretched out a helping hand to the bird –
I went to the neighbours, say,
A bird has chased me out of my home,
Let me
Sit at your table
Until evening.

Birds do everything quickly –
By evening
It will write a book,
Hammer together a window,
And fly out through it.

WAR AND PEACE

Rabbits very rarely go to war
With other animals,
Which is why they don't know how
To stand nicely in regiments.

But sometimes in the far end of the field
Or in the meadow I would see
Several of them – then I'd think
(Later it became clear, correctly):

Jie krūvon suėjo
Tarpusavy pasimušt,
Arba vienas jų turi pieno,
O kiti iš paskos sekioja prašydami,
Vos neverkdami.

KETURIOS KOJOS

Kai akmenį surandu,
Šuo jį apuosto
Ir sako:
Akmenų aš nesinešu namo.

Šuo turi keturias rankas,
Tik neprisipažįsta.

Sakyčiau –
Šunie, leisk vieną koją nulaužti,
Noriu tau duoti dvi rankas.
Šuo suklyktų –
Jokiu būdu!

Jei šuo nors vieną ranką turėtų,
Tuo pat pradėtų paišyti.

Šuo turi keturias rankas,
Tačiau nė kart nemačiau
Jo skinančio obuolius.

Šuo turi keturias rankas,
Ir, kai akmenį surandu,
Šuo mane dviem delnais glosto.

*

Žaliavimas, lingavimas ir bangos,
ir rankdarbiai žmogaus,
ir giesmės.

They came together in a heap
To fight amongst themselves,
Or maybe one of them has milk,
And the others follow behind begging,
Nearly weeping.

FOUR LEGS

When I find a stone,
The dog sniffs it
And says:
I don't carry stones home.

A dog has four hands,
Only doesn't admit it.

I'd say –
Doggy, let me break off one of your legs,
I want to give you two hands.
The dog shrieks –
No way!

If the dog had even one hand,
It would immediately begin to draw.

The dog has four hands,
But not once have I seen
Him picking apples.

The dog has four hands,
And when I find a stone,
The dog stokes me with two palms.

*

Greening, pitching and waves,
and the handiwork of a person,
and hymns.

50

Ir kuždesys lašų, ir pumpurai,
ir viskas viskas –
vien tiktai poezija.

Tokie jau mes:
norėdami išaiškinti pasaulį,
dar giliau jį paskandinam.

O kokia graži ėriukų vilna,
o kokia lyguma mėnesienos šviesoje!
Bučiuojamės, kol skruostai aprasoja.

Tai laiko lygumoj riedėjimas:
įsirusena, švyti ir užgęsta šviesuliai,
o širdys triūsia...

O šviesmečiai –
o spalvos –
o nuostabus zyzimas alkanų – –

*

Žaidžiau – sakiau
tamsa yra indas
šviesai supilti,

žaidžiu ir dabar –
tamsa ir šviesa –
dvi paauglės valty,
viena nuo kitos
nusigręžę krizena

VANDENINIAI ŠUNIUKAI

Vanduo yra šaltas
kaip šuo priėdęs
labai daug sniego.

And the whispering of droplets, and buds,
and everything everything –
only poetry.

We are thus:
wanting to understand the world,
we sink it even deeper.

Oh how beautiful the lamb's wool,
oh how the plain looks in the full moon's light!
Let's kiss, until our cheeks are covered in dew.

This is time trundling by on the plain:
smouldering, shining, the lights go out
but the heart labours on...

Oh light-years –
oh colours –
oh the remarkable whingeing of the hungry – –

*

I was playing – I said
the dark is a vessel
into which to pour light

and I'm playing now –
dark and light –
two teenage girls in a boat,
turned away from
one another, giggling

AQUATIC DOGGIES

The water is cold
like a dog having eaten
a great deal of snow.

Senbernarai ir kurtai
dažniausiai bėgioja pakrantėm –
vandenį gyvenantys šuniukai
daug mažesni už peles.

Kai įkišu pirštą
į jų valdas –
jie kanda.
Jų smulkūs dantukai
bado kaip eglės spygliai.

RAŠYTI

Aš mušu popierių
Tarsi būgną,
Tarsi skardą daužau plaktuku.

Bet kokioj situacijoje,
Bet kokiam kambariui
Stengiuosi atsitvert sau kamputį.
Aš rašau – tai ir yra kita situacija.
Kitas kamputis.

Kitados į popierių parduotuvių lentynose
Žvelgiau kaip į tolimas žvaigždes.
O dabar kur beeičiau, jei pamatau
Pakelėj krūmiuką – pagalvoju:
Kaip būtų malonu po juo atsisėsti
Ir rašyti –

Dabar popierių pats pasidarau,
Kaip lakštingala.

Saint Bernard's and greyhounds
most often run along the shore –
the doggies living in the water
are much smaller than mice.

When I stick a finger
into their domains –
they bite.
Their fine little teeth
stab like fir needles.

RAŠYTI

I hit the paper
As though a drum,
As though hitting tin with a hammer.

In any situation,
In any room
I endeavour to fence off a little corner for myself.
I write – this is another situation.
Another little corner.

I used to look at the shelves in paper shops
As I look at distant stars.
But now wherever I go, if I see
A small shrub along the way – I think:
How lovely it would be to sit underneath it
And write –

Now I make my own paper,
Like a nightingale.

TRANSLATED BY MEDEINĖ TRIBINEVIČIUS

Nijolė Daujotytė

(LIETUVA)

Gimė Žemaitijoje 1963 m. Baigė Varnių vidurinę mokyklą, Vilniaus universitetą – lietuvių kalbą ir literatūrą. Išleido du eilėraščių rinkinius: *Vienmečiai augalai* (2003) ir *Pro lapus* (2009). Pirmoji knyga apdovanota Zigmo Gėlės premija. Dirba leidykloje.

*

pirmąkart
įsipilu į kavą
pieno
ar tai reiškia
kad gyvenimui
pagaliau
leidžiu
būti
neštriam
nerūgščiam
nesprangiam
nedeginančiam

*

guodi mane
viskas
pračina

dėl to ir esu
nepaguodžiama
kad viskas

Nijolė Daujotytė

(LITHUANIA)

Nijolė Daujotytė was born in Žemaitia in 1963. She attended Varnių middle school and completed studies in Lithuanian language and literature at Vilnius University. She has published two collections of poetry, *Same Aged Plants* (2003) and *Through the Leaves* (2009). Her first book was awarded the Zigmas Gėlė Prize. She works at a publishing house.

*

the first time
I pour milk
into my coffee
does that mean
that I finally
let
life
be
not harsh
not tart
not confined
not scorching

*

you console me saying
it all
shall pass

this is why
I'm inconsolable
because everything

praeina

net Kristaus
prisikėlimas

kai suželia
jauna žolė

KAM VARDAS

Vardas turi
būti gražus,
su aukšta gaida
per vidurį ir
aukštyn lenktu
pabaigos judesiu.
Vardas turi
būti gražus
nenudėvėtas,
pirmas ir ilgiausiai
vilkimas drabužis, –
kuo gi taip
gražiai užsiklosi
numiręs,
jei ne vardu.

*

kai temstant dienai
 prieisiu
sraunią upę
 paduok man ranką
kad pasiekčiau
 kitą dieną

passes

even Christ's
resurrection

when the new grass
sprouts

WHAT'S IN A NAME

A name must be
beautiful,
with a high note
in the middle and
and upwardly arched
culmination.
A name must be
beautiful
unworn,
the first and longest
lasting clothing, –
what else
will you cover yourself with
so beautifully when you die,
if not your name.

*

as the day comes to an end
 I will approach
a swift stream
 give me your hand
so that I'll reach
 another day

žaidimų valandą
viešpatie
leisk man šiaušti
vandens paviršių

*

Aš būtinai
sugrįšiu,
kai nušienausit
pirmą žolę
mažoj
nekultūrinėj
pievoj
prie miško,
į kurį
atsiremia
saulė
ir tyli.

Kur žmogus
taip giliai
atsidūsta,
kad pats
į save
ir atsiremia.

*

Nebbijau tavo
senstančio veido.
Tiesiog ilgame
kelyje susiglamžė
tavo drabužis.

during the play hour
oh lord
let me swirl
the surface of the water

*

I will certainly
return
when you cut
the first grasses
in the small
uncultured
field
near the forest,
against which
the sun
leans
and is silent.

Where a person
sighs
so deeply,
that he
leans
against himself.

*

I'm not afraid
of your aging face.
Your clothes
just got wrinkled
on this long journey.

Niekis.
Tuoį sėsim į
greitąjį traukinį
ir iškeliausim
namo.

Kurį laiką
būsime nemirę.

*

Kaip ir žadėjau,
ateisiu prie to
ežero.
Tik nežinau,
kelintą bangų
eilę risis.
Rudenį bangos
bėga greičiau,
skuba į krantą,
šilčiau.
Nemelavau,
ateisiu.
Kas, kad tu
manęs nepažinsi,
o aš tavęs.
Negali juk niekas
neateiti
prie tokio
gražaus ežero.

It's nothing,
we'll soon sit
in a high speed train
and we'll go
home.

For a while
we won't be dead.

*

Just as I promised,
I will go
to the lake.
I just don't know,
how many waves
will roll by.
In autumn the waves
roll quickly
they rush to the shore,
where it's warmer.
I'm not lying,
I'll come.
So what, if you
don't recognize me,
and I don't recognize you.
No one
can stay away from
such a beautiful
lake.

*

palauksiu, kol gyvenimas
pavirs prisiminimais,
tada jame apsigyvensiu.

VIENMEČIAI AUGALAI

kaip gerai,
kad mano mama
pavasariais
niekada negalvodavo
apie rudenį,
kitaip aš iki
šiول nežinočiau,
kokie gražūs būna
vienmečiai augalai.

*

bijau pasikartojimų
pirma žolė ir
 pirmas sniegas
bijau mielos apgaulės –
 niekas nesikeičia

nenoriu būti įsukta į
 amžinybės ratą
kad negirdėčiau
 kaip mėnulis dyla

*

I will wait until life
becomes memories
and then I'll live in it.

ANNUAL PLANTS

how nice,
that my mother
never had to think
about autumn
in the spring,
otherwise I
would never know
just how beautiful
annual plants can be.

*

I'm afraid of repetition
first grass and
 first snowfall
I'm afraid of dear deception –
 nothing changes

I don't want to be caught up in
 the eternal circle
so I don't hear
 how the moon wanes

*

panorau
įbristi
į buvusį
gyvenimą

išsitraukiau
seną mamos
siuvamąją

ta pati
adatų pagalvėlė
ta pati
skiautė
po kojele

du rankenėlės
suktelėjimai
ir įtraukė
siūlą

vos
beišsikapanojau

*

mama
prieš karą
turėjo
draugę
žydaitę

per karą
ji slėpėsi
jų namuose

*

I wanted
to wade
into a past
life

I pulled out
my mother's old
sewing machine

that same
pin cushion
that same
scrap
under the foot

two handles
turning
and it pulled in
the thread

I almost
pricked my finger

*

before the war
my mother
had
a Jewish
friend

during the war
she hid
in their home

girdėjo –
miestely
pogromas

šaudė ir verčia
žydus
į duobes
ar buvo baisu?
kad ne...

Sara liko gyva
ir draugė ligi
paskutinės dienos

kai susitikdavo
karą
būtinai
prisimindavo

dėl suknelių
kurias patiko
mainytis

vilnonę austinę
ar megztą
dažytą žieve ir
uogomis
į gryno šilko
pirktinę

*

už akmenų sienos
suversti
seni antkapiai
ir paminklai

and heard –
the pogroms
in the town

they're shooting and pushing
Jews
into pits
was it frightening
well no...

Sara survived
and remained a friend
to the very end

when they used to meet
they always
remembered
the war

and the dresses
they liked
borrowing

a wool one
woven or knit
dyed with bark
and berries
into a pure silk one
they purchased

*

beyond the stone fence
there are crumbling
old gravestones
and monuments

matyt
išėję iš
mados

pačiam
viršuje
nirčiausiai
skilęs
ar perskeltas
užrašas
liūdi sūnus

taip
tam liūdesiui
ir reikia

*

pagaliau
gyvenimas
mane
pasivijo

šiek tiek
uždusęs
bet gražus

ir kur
mes
dabar
eisim

it seems
they've fallen out of
fashion

at the very
top
viciously
cracked
or broken
inscription
a son mourns

it serves
this sadness
right

*

life
finally
has caught
me

somewhat
breathless
but beautiful

and where
will we
go
now

KĄ GALVOJU

reikėtų daugiau
sportuoti
kad taip
nesikauptų
meilės ir atmintys

reikėtų
dažniau
pastovėti
ant galvos
vėjų pagairėje

kad nusivyniotų
nuo kojų
nudrengti keliai
ir aplinkkeliai

tai lieknas
dabar mano
žvilgsnis

*

reikia mokėti
atgniaužti pirštus
paleisti
mirusius
išeinančius
paliekančius

pasileisti
tai skrydis

WHAT I'M THINKING

I should
exercise more
so that
loves and memories
would stop accumulating

I should
stand on my head
more often
in the crosswinds

so they would unravel
the tattered roads
and crossroads
from my feet

my glance
is now
so slim

*

you must learn to
unclench your fingers
to let go of
the dead
the leaving
those who left

to let go
this is flight

TRANSLATED BY ADA VALAITIS

Ruth Fainlight

(UNITED KINGDOM)

Ruth Fainlight was born in New York City, but has lived in England since the age of fifteen. In 1985 & 1990 she was Poet in Residence at Vanderbilt University, Nashville, Tennessee, USA. She received the *Hawthornden* and *Cholmondeley* Awards in 1994. Her 1997 collection, *Sugar-Paper Blue*, was shortlisted for the 1998 *Whitbread* Award. She has published thirteen collections of poems in England and the USA, as well as two volumes of short stories. Her *New & Collected Poems* appeared in England at the end of 2010. Her translation (in collaboration with Robert J. Littman) of Sophocles' *Theban Plays* was published by Johns Hopkins University Press in 2009. Books of her poems have been published in Portuguese, French, Spanish, Italian and Romanian translation.

THE EMPTY LOT

I

Between my aunt's house and the backs
of those with their low roofs
on the next block
lay an empty lot.

The summer weeds were tall enough
(in fall, the goldenrod)
to close us off.
The field seemed boundless –

neutral ground – almost a barrier.
No-one but I chose
to enter that space.
It was my empire.

Ruth Fainlight

(JUNGTINĖ KARALYSTĖ)

Ruth Fainlight (Rut Fenlait) gimė Niujorke, bet nuo penkiolikos metų gyvena Anglijoje. 1994 m. pelnė *Hawthornden* prizą ir *Cholmondeley* apdovanojimą. Jos 1997 m. rinkinys *Sugar-Paper Blue* (*Cukraus popieriaus mėlynumo*) buvo nominuotas 1998-ųjų *Whitbread* premijai. Išleido 13 poezijos knygų Anglijoje ir JAV, taip pat du apsakymų rinkinius. Naujų ir rinktinių eilėraščių knyga *New & Collected Poems* išėjo 2010 m. Poetės išverstas (su Robertu J. Littmanu) Tėbų ciklo Sofoklio dramas 2009 m. išleido Johno Hopkinso universiteto leidykla. Jos eilėraščių knygos išleistos portugalų, prancūzų, ispanų, italų ir rumunų kalbomis.

TUŠČIAS SKLYPAS

I

Tarp mano tetos namo ir tų,
su žemais stogais,
kitame kvartale
plytėjo tuščias sklypas.

Vasarą žolės suželdavo taip aukštai
(o rudenį – rykštenės),
kad mus paslėpdavo.
Laukas atrodė beribis –

niekieno žemė – beveik užkarda.
Tik aš pasirinkdavau,
kada ten įžengti.
Tai buvo mano viešpatija.

To stand waist-high
in the surf of weeds,
bare feet and dusty toes
a hilly terrain for ants,
heels burrowed by chiggers,
legs scratched by dry stalks
and burrs, bitten by ticks,
the sun burning my shoulders
and small flies circling my head
as I dragged the back of a hand
across brow and under chin
to wipe away the sweat:
bliss – although
I did not know it yet.

III

Even in winter, when cold scythed
all growth flat, a tangle
of rotted leaves, shattered stems
and muddy snow

kept us isolated
in our small house
on that unpaved street
at the edge of town.

And after school, until
the grown-ups got home from work,
my brother and I, alone,
could fight and talk.

We were strangers – in wartime –
with nowhere else to live, and few
neighbours so far from the centre.
How lucky I was.

Stovėdavau iki juosmens
žolių mūšoje,
basakojė, dulkinom pėdom,
kalvotoje skruzdėlių žemėje,
kulnai išvarpyti erkių,
blauzdos subraižytos sausų stiebų,
dagių, sukandžiotos,
saulė kepina pečius,
aplink galvą zvimbiam muselės,
perbraukiu plaštaka
kaktą ir pasmakrę,
nusišluostau prakaitą:
palaima – nors
tada to nežinojau.

III

Net žiemą, šalčiui nušienavus
visą augmeniją, supuvusių
lapų, sutraiškytų stiebų
ir purvino sniego raizgalynė

atskirdavo mus,
mažą mūsų namelį
negrįstoje gatvėje
miesto pakraštyje.

Po pamokų, kol
suaugusieji grįždavo iš darbo,
mes su broliu, vienudu,
galėdavom peštis ir kalbėtis.

Buvome svetimi – karo metais –
neturėjome daugiau kur dėtis, tik keletas
kaimynų, toli nuo centro.
Kokia laiminga buvau.

I

If you stand on the path leading out of the village,
with your back to the airport buildings, the pylons
hidden, the bright motorway signs too far
on the left to enter your field of vision
and the last row of houses too far to the right,

the vista towards that distant line of hills
sloping gently down to the muddy stream
in the shallow valley that lies before you, gives
little evidence of the present moment – seems
a perfect nineteenth century English landscape.

But the moment you shift your head from that one angle
or let yourself hear the traffic-roar: the endless
stream of cars, the HGVs, the freight-planes
lifting off and the holiday flights landing,
you know exactly when and where you are.

It is this interdigitation of rural and
global, industrial and contemporary – this
evidence of encroachment by an augmenting
population and its wants: consumption and
mobility – which fascinates and appals.

II

Cattle in the shadow of cargo hangars
and new-built terminals. Virgin, Easyjet
and DHL. Sheep with fleeces darkened
to the tarnished silver of clouds emerging
from the power station's cooling towers.

I

Jei atsistotum ant takelio, vedančio iš kaimo,
nugara į oro uostą, stulpų nematytum,
ryškūs greitkelio ženklai būtų per toli
į kairę, kad pastebėtum, o paskutinė
namų eilė – per toli dešinėj,

tolimų kalvų, švelniai besileidžiančių
drumsto upelio link, vaizdas
negiliame slėnyje priešais nepateiktų
jokių šių laikų įrodymų – tikras
tobulas devyniolikto amžiaus Anglijos peizažas.

Bet tik truputį pasuktum galvą
ar leistum sau išgirsti riaumojant eismą: neslūgstantis
automobilių srautas, sunkvežimiai, kylantys
krovininiai lėktuvai, besileidžiantys keleiviniai,
žinotum tiksliai, kur ir kada esi.

Taip susipina kaimiška ir globalu, industrija
ir šie laikai – štai šis gausėjančios
žmonijos ir jos poreikių
įrodymas: vartok ir būk mobilus –
tai jis žavi ir atstumia.

II

Galvijai krovinijų angarų ir naujų
terminalų šešėlyje. *Virgin*,
Easyjet ir DHL. Avių vilna patamsėjusi
iki dulsvo tumulų, virstančių iš jėgainės
aušinimo bokštų, blizgesio.

And past the highway's wire-link barrier –
and barely noticed by that Mondeo's only
passenger – discordant acres of acid
yellow rape fields coruscate like molten
metal through an open furnace door.

DAWN BLUE

Bright against dawn blue
when the blind is raised
and framed by the window bars:
a full moon, pure disk marked
with the Sea of Tranquillity
and Archimedes' volcano.

Haze of cloud: a mauve veil
drawn across a woman's face
softening its contours. A flock
of pigeons races up and down
the street. The moon fades.
The veil whitens and thickens.

Between a church steeple
and roof-tops opposite
the moon becomes a vague imprint
of its first clear image:
not hammered silver foil
but crumpled tissue paper.

How quickly it moves, like a child
who runs to hide behind a wall
and giggling, calls: "Where am I?
Come and find me!"
The sky has paled, and the birds
flown off to another street.

O už greitkelio vielinės užtvaros,
beveik nepastebėti vienintelio *Mondeo*
keleivio, – akį rėžiantys, ryškiai
geltoni rapso laukai žvilga it skystas
metalas pro aukštakrošnės pravirą angą.

AUŠROS MĖLIS

Švyti aušros mėlyje
pakėlus žaliuzes
lango įrėmintą:
pilnatis, švarus diskas, paženklintas
Ramybės jūros ir
Archimedo ugnikalnio.

Debesų migla: rausvai violetinis šydas
gaubiantis moters veidą,
sušvelninantis bruožus. Pulkelis
balandžių skraidžioja aukštyn žemyn
gatve. Mėnuo išblėsta.
Šydas tirštėja ir bąla.

Tarp bažnyčios špilio
ir stogų priešais
mėnuo tampa blausiu savo pirmojo
aiškaus atvaizdo atspindžiu:
ne išlyginta sidabro folija,
o tik suglamžyta servetėlė.

Kaip greitai jis juda, it vaikas,
kuris bėga slėptis už tvoros
ir kikendamas klausia: Kur aš?
Ateik ir surask mane!
Dangus išbluko ir paukščiai
perskrido į kitą gatvę.

THEIR STORY

To hear their story told
by harpist and poet
to live it all again,
those battles of heroes:
the Heiki and Genji
Achilles and Hector
Balder and Loki,
becomes the last pleasure
of the defeated dead.

TRIPTYCH

The right panel could be one of
Goya's 'Capricios' or 'Disasters...':
a prisoner, arms twisted
awkwardly back as if broken or strait-
jacketed, placard pinned to his chest:
Renegade, Infidel, Heretic,
(whatever they made him confess),
in a cart that jolts through jeering crowds
towards Cathedral Square
to hear sentence pronounced.

The left side is the china figure
I saw in a local shop window:
a woman, hands tensely clutched,
the dunce-cap jammed onto her head
scrawled with ideograms I cannot
read but know are accusations
against an 'enemy of the people',
blood-stained clothes and bruised face
as meticulously painted as
the blooms of a hundred flowers.

JŲ ISTORIJA

Išgirsti jų istoriją iš
arfininko ir poeto,
išgyventi ją vėl,
visus didvyrių mūšius:
Heikės ir Gendži,
Achilo ir Hektoro,
Baldro ir Lokio,
tampa paskutiniu nugalėtų
mirusiųjų malonumu.

TRIPTIKAS

Dešinysis pano galėtų būti vienas iš
Gojos „Kapričių“ ar „Negandų“:
kalinys, rankos šiurkščiai
užlaužtos, lyg išsuktos ar
surištos, ant krūtinės lentelė:
Išdavikas, Kitatikis, Eretikas
(tai, ką jie privertė jį prisipažinti)
vežimaityje, kuriuo jis kratosi pro besityčiojančią
minią Katedros aikštės link,
išgirsti sau nuosprendžio.

Kairėje – porcelianinė figūrėlė
mano matyta vietinės krautuvėlės lange:
moteris, kietai suspaudus rankas,
smaili skrybėlė užmaukšlinta ant galvos,
aprašinėta ideogramomis, kurių
nesugebėjau perskaityti, bet žinau – tai
kaltinimai „visuomenės prieši“,
krauju sutepti jos drabužiai ir sudaužytas veidas
nutapyti taip pat kruopščiai
kaip ir šimtai gėlių žiedų.

The central image for contemplation
is the photograph of a naked figure,
hooded, draped in a blanket,
balancing on the narrow top
of a wooden box with arms outstretched,
electric wires clipped to his fingers,
circling his neck, snaking under
the cloth: a man being tortured.
Nothing has altered.
It keeps happening.

BEFORE THE FALL

How exactly right the garden looked,
half still in sunlight, half in slanting shadow,
the lawn recently mown

All the trees in the orchard vivid with fruit:
plum, pear, crab, apple, damson,
shrubs in full bloom

Children's voices over the hedges, laughing
not squabbling, birds singing, dogs barking,
Mozart on the radio

And that scarlet rose with golden stamens bared
and layered petals arching back and open,
about to fall...

Vaizdas centre, skirtas apmąstymui –
nufotografuota nuoga figūra,
galva – po gobtuvu, suvyniota į antklodę,
ištiesusi rankas, balansuojanti ant siauros
medinės dėžės, elektros
laidai prisegti prie pirštų galiukų,
apsukti apie kaklą, besirangantys
po audeklu: tą vyrą kankina.
Niekas nepasikeitė.
Viskas vyksta, kaip vykę.

RUDENIOP

Kaip teisingai ir tinkamai atrodė sodas,
pusė jo skendėjo saulėje, pusė – įkypame šešėlyje,
pieva ką tik nupjauta

Visi medžiai sode švytintys vaisiais:
slyvom, kriaušėm, obuoliais, laukinėm slyvaitėm,
krūmai apsipylę žiedais

Virš gyvatvorių aidi vaikų balsai, jie juokiasi,
nesipeša, čiulba paukščiai, loja šunys,
per radiją skamba Mocartas

Ir ta skaisčiai raudona rožė auksiniais apnuogintais
kuokeliais
ir išsiritusiais pravirais tuoj nubirsiančiais
žiedlapiais...

VERTĖ MARIUS BUROKAS

Jelena Fanailova

(RUSSIA)

Jelena Fanailova is a poet and journalist. Born in Voronezh, Central Russia, she is graduate of the Voronezh Medical Institute and the Voronezh State University where she majored in linguistics. Fanailova has worked as a doctor and as a university teacher. Fanailova was a host of the radio program "Liberty in Clubs" that covers various topics from the Beslan tragedy to modern Russian culture for Radio Liberty. Fanailova's poems have been published in leading literary magazines in Russia and abroad. They are featured in *Contemporary Russian Poetry* (Dalkey Archive, 2008), *The Anthology of Contemporary Russian Women Poets* (University of Iowa Press, 2005) and *Crossing Centuries: the New Generation of Russian Poetry* (Talisman House Publishers, 2000). Fanailova is the author of seven poetry books and a winner of the Andrei Bely Award (1999) and the *Moscow Score* Award (2003). *The Russian Version* collection, translated by Genya Turovskaya & Stephanie Sandler (Ugly Duckling Presse, New York, 2009), won the *Best Translated Book Award For Poetry* for 2010 (*Three Percent*, a resource and support group for international literature at the University of Rochester). Currently lives in Moscow.

ЦИФРЫ

Вчера похоронили Сережу
Сегодня позвонила Люба, его жена.
Не могла дозвониться.
Брат не выдержал ожидания, сейчас в поезде.
Уже не встретятся.
Похоронили от дома близко, минут семь на машине.
Люба пользуется служебной «Окой»,
Правда, сейчас она сломалась.
На похоронах было человек 100.
Любе тридцать лет, ему было 39.
Три месяца назад они поженились.
Она – его вторая жена, дистрибьютер.
Первая была девушка по вызову, бухгалтер.

Jelena Fanailova

(RUSSIA)

Jelena Fanailova yra poetė ir žurnalistė, gimusi Voroneže, baigusi Voronežo medicinos institutą ir Voronežo universitete studijavusi lingvistiką. Dirbo gydytoja ir universiteto dėstytoja. „Radijo Svoboda“ korespondentė, vedė laidą „Žmogus turi teisę“. Fanailovos poezija spausdinta svarbiausiuose Rusijos žurnaluose, taip pat užsienyje. Yra 7 poezijos knygų autorė, 1999 m. pelnė Andrejaus Belo premiją, o 2003 m. – premiją „Maskvos sąskaita“ (*Московскую чёт*). Jos poezija publikuota antologijose *Šiuolaikinė rusų poezija* (*Contemporary Russian Poetry*, Dalkey Archive, 2008), *Šiuolaikinių rusų poezių antologija* (*The Anthology of Contemporary Russian Women Poets*, University of Iowa Press, 2005) ir *Peržengiant amžių: naujoji rusų poetų generacija* (*Crossing Centuries: the New Generation of Russian Poetry*, Talisman House Publishers, 2000). Jos eilės anglų kalba – rinktinė *Rusiška versija* (*The Russian Version*), išversta Genios Turovskajos ir Stephanie Sandler (Ugly Duckling Presse, New York, 2009), gavo 2010 m. Geriausios verstinės poezijos knygos apdovanojimą. Gyvena Maskvoje.

SKAIČIAI

Vakar palaidojo Seriožą
Šiandien skambino Liuba, jo žmona.
Negalėjo prisiskambinti.
Brolis neištvėrė laukimo, dabar traukiny.
Daugiau nesusitiks.
Palaidojo arti namų, septynios minutės automobiliu.
Liuba važinėja tarnybine „Oka“,
Tiesą, dabar ji sugedusi.
Laidotuvėse buvo apie 100 žmonių.
Liubai trisdešimt, jam buvo 39.
Prieš tris mėnesius jie susituokė.
Ji – antra jo žmona, prekių platintoja.
Pirma buvo mergina pagal iškvietimą, buhalterė.

Ушла от него, потому что он бросил работу,
Молчал, клеил макеты танков и самолетов.
С Любой они до свадьбы прожили три года,
Были очень хорошей, *интеллигентной* парой.
Он вернулся на службу, отлично зарабатывал, немного
авантюрные способы.

В начале девяностых был главным бутлеггером города,
Спирт «Ройял», молдавский кагор, фальшивое шампанское.
Русский бизнес, лихой и беспощадный.
В университете выпускал газету «Женоненавистник»
С картинками из журнала «Плейбой»,
Который привозили английские стажеры.
Обычно она висела у деканата часа два,
Потом вызывали.
Тогда же носил хипповскую прическу до плеч.
Был похож не Ференца Листа.
Обрили гопники ночью в подъезде.
Очень начитанный, очень романтичный, очень ядовитый.
Алкоголик, прекрасный русский язык, дикий темперамент.
Сгорел за три недели: потерял сознание, метастазы в мозг.
Врачи сказали: после сильного стресса.
На свадьбе подрался с братом.
В себя не приходил, не чувствовал боли.
Мой мальчик, моя девочка.
Восемь мечей, семь мечей.

*

Мне надоело заботиться о великой русской поэзии.
Все романы рано или поздно кончаются,
Особенно когда оба женаты или живут в разных городах.
Устаешь в одиночку наводить порядок,
Поддерживать спортивную форму, постригать газоны,
Вовремя поливать цветы.
Теперь не надо ни о чем беспокоиться.

Paliko jį, nes jis metė darbą,
Tylėjo, klijavu tankų ir lėktuvų maketus.
Jiedu su Liuba iki vestuvių gyveno trejus metus,
Buvo labai gera, *intelligentiška* pora.
Jis grįžo į tarnybą, puikiai uždirbdavo, kiek avantiūriškais būdais.
Dešimto dešimtmečio pradžioje buvo pagrindinis miesto verteiva,
Spiritas „Royal“, moldaviškas kagoras, netikras šampanas.
Rusiškas verslas, pašėlęs ir negailestingas.
Universitete leido laikraštį „Moterų niekintojas“
Su paveikslėliais iš „Playboy“ žurnalo,
Kurį atveždavo anglų stažuotojai.
Paprastai jis porą valandų kabėdavo prie dekanato,
Paskui iškviesdavo.
Tuo metu jis nešiojo ilgus, iki pečių, hipio plaukus.
Buvo panašus į Ferencą Listą.
Naktį laiptinėje apkirpo forsai.
Labai apsiskaitęs, labai romantiškas, labai kandas.
Alkoholikas, nuostabi rusų kalba, laukinis temperamentas.
Sudegė per tris savaites: prarado sąmonę, metastazės smegenyse.
Gydytojai pasakė: nuo stipraus streso.
Per vestuves susimušė su broliu.
Sąmonės neatgavo, skausmo nejautė.
Mano berniukas, mano mergaitė.
Aštuoni kardai, septyni kardai.

*

Man pabodo rūpintis didžiąja rusų poezija.
Visi romanai anksčiau ar vėliau baigiasi,
Ypač kai abu susituokę arba gyvena skirtinguose miestuose.
Pavargsti vienas tvarkytis,
Palaikyti sportinę formą, skusti pieveles,
Laiku laistyt gėles.
Dabar nereikia dėl nieko rūpintis.

Те, кого ты хотел, о ком плакал ночами,
К ним ты сделался равнодушен.
(Они приезжают в город,
Встреча должна состояться
Силами общих приятелей и сослуживцев.
Нет, не пойду, все равно.
Странно: тебе действительно все равно.)

Теперь можно не полировать до блеска
Не устраивать косметические сеансы
Не пудрить покойника
Не ретушировать
Не заниматься упаковочным дизайном
И директ-мейлом.

Можно отнести на помойку
Или в христианский приют для малолетних преступниц
Все чешские журналы конца семидесятых,
Которые объясняли
Местному утонченному эстету и снобу,
Что такое красота по-американски,
По-фински, по-японски, по-французски.
Все лучшее – детям.
Все-таки в юности человек должен видеть
Вменяемые картинки,
А не Путина и Шнура
В версии русского гламура,
Который читаешь из любопытства,
А выбрасываешь из безразличности.

Можно говорить то, что на самом деле думаешь,
А не то, чего требует великая русская поэзия
Или понимание тех сложных обстоятельств,
Которые помешали твоему сожителю
Прийти вовремя, позвонить из вытрезвителя,
Купить аспирин и лимоны,
Когда у тебя тридцать девять, а дома никого нет.

Tie, kurių tu norėjai, dėl kurių naktimis verkei, –
Jiems tapai abejingas.
(Jie atvyksta į miestą,
Susitikimas turi įvykti
Bendrų bičiulių ir kolegų pastangomis.
Ne, neisiu, vis tiek.
Keista: tau iš tikrųjų vis tiek.)

Dabar galima negludinti iki spindesio
Nerengti kosmetikos seansų
Nepudruoti lavono
Neretušuoti
Nesirūpinti pakuotės dizainu
Ir reklaminiais laiškais.

Galima išnešt į šiukšlyną
Arba krikščionišką prasikaltusių mergaičių prieglaudą
Visi aštunto dešimtmečio pabaigos čekų žurnalai,
Aiškindavę
Vietiniam jautriam estetui ir snobui,
Kas yra amerikietiškas grožis,
Suomiškas, japoniškas, prancūziškas.
Visa, kas geriausia, – vaikams.
Vis dėlto jaunystėje žmogus turi regėti
Teisingus paveikslėlius,
O ne Putiną ir Šnurą
Pateikiamus kaip rusiškas glamūras,
Kurį skaitai iš smalsumo,
Bet pasibjaurėjęs išmeti.

Galima sakyti tai, ką iš tikrųjų galvoji,
O ne tai, ko reikalauja didžioji rusų poezija
Arba supratimas tų sudėtingų aplinkybių,
Kurios sukliudė tavo sugyventiniui
Grįžti laiku, paskambinti iš blaivyklos,
Nupirkti aspirino ir citrinų,
Kai tau trisdešimt devyneri, ir nieko nėra namie.

АЛЬБОМ ФРИДЫ
(Frida Kahlo's alboom)

Фрида убранная сидит (набеленная), у холста сидит,
Кружевная нижняя юбка, фартук, серьги, венец косы,
По левую руку Смерть, по правую Диего без головы,
Пуповина их связывает, сосуды, ниточки, проводки,
Перед нею на нитке хрустальный шар висит,
Показывает небеса, комнату, людей, океан,
В горле у нее сердце стучит/стоит,
Ее постель заросла травой,
Фрида сидит, как каменный истукан.
В воздухе Божия Матерь, распятая Фрида в люльке лежит
Распятая Фрида лежит
Диего с Полеттой Годар
Фрида сидит королева, шали, брошки, цветы в волосах,
Слезы ее, медальоны, браслеты, бусы, вышивки, ленты,
подвески, бахрома,
Мертвые куклы при ней, в изголовье портреты (*retratos*) вождей,
Фрида в корсете сидит, в коросте сидит,
Ее постель зарастает травой
Трава растет из ее головы
Диего с Марией Феликс
Фрида одета как мальчик, ее папироски, камни, кристаллы, слюда,
Обезьянка ее обнимает, ее попугаи, утопленницы в волосах,
Звезды у ней в ушах, зеркала в саду, кружева,
Кадавры, олени, собаки странных пород,
Мертвый царевич Димас
Ангелы на сердечных качелях, пробивших ей грудь
Фрида с Люсьенной Блох
Фрида с Eva Frederik
Фрида в доме его супруги Лапе Марин
Фрида в люльке, Диего скорбит, марьяж, *marriage*.
Две Фриды, Фриды две.

FRIDOS ALBUMAS

Frida sėdi išpuošta (nupudruota), sėdi prie drobės,
Nėriniuotas apatinis sijonas, prijuostė, auskarai, kasų vainikas,
Prie kairės rankos Mirtis, prie dešinės Diego be galvos,
Juos sieja virkštelė, kraujagyslės, siūleliai, laideliai,
Priešais ją ant siūlo kaba krištolinis rutulys,
Rodo dangų, kambarį, žmones, vandenyną,
Jos gerklėje plaka/stovi širdis,
Jos patalas apžėlė žole,
Frida sėdi kaip akmeninis stabas.
Ore Dievo Motina, nukryžiuota Frida guli lopšy
Nukryžiuota Frida guli
Diego ir Poletė Godar
Frida sėdi kaip karalienė, šaliai, segės, gėlės plaukuose,
Jos ašaros, medalionai, apyrankės, karoliai, siuvinėjimai, juostos,
pakabučiai, kutai,
Mirusios lėlės prie jos, ties galvūgaliu vadų portretai (*retratos*),
Frida sėdi su korsetu, sėdi apšausi,
Jos patalas apauga žole
Žolė auga jai iš galvos
Diego ir Marija Feliks
Frida aprengta kaip berniukas, jos papirosai, akmenys, kristalai, žėručiai,
Beždžionėlė ją apkabina, jos papūgėlės, skenduolės plaukuose,
Žvaigždės jai ausyse, veidrodžiai sode, nėrainiai,
Lavonai, elniai, keistų veislių šunys,
Miręs princas Dimas
Angelai meilės sūpuoklėse, prakirtusiose jai krūtine
Frida ir Liusjena Bloch
Frida ir Eva Frederik
Frida jo sutuoktinės Lupės Marin namuose
Frida lopšyje, Diego gedi, marijošius, *marriage*.
Dvi Fridos, Fridos dvi.

СОЛНЦЕ

Они стояли рядом, близко, очень близко
От них пахло дорогим одеколоном
Загорелые – то ли солярий,
То ли только что с моря.
В черных костюмах, как итальянцы, хорошо пошитых
Улыбались вежливо
И быстро смотрели по сторонам
Коротко говорили друг другу: там, на машине —
Станешь спиной, закроешь.
Они достали
Длинные блестящие ножи, как в кинофильмах
Девяностых – Тарантино? Такеши Китано?
Они достали, короче, свои ножички
И сказали: если ты ее не оставишь,
Будет плохо. И улыбались.
Они стояли плотно.
Я чувял запах
Их кожи, их одеколонов, они явно читают
Журнал GQ, возможно, «Эсквайр»,
Возможно, прочтут
Какое-нибудь интервью со мною. Возможно,
Потом скажут друг другу: чувак, да этот тот парень,
Которого мы прикололи,
Вот смеху, чувак.
С интонациями переводчиков американских фильмов.

Наверху были мои девчонки.
Почему-то я сказал, что выйду первым
И подожду их внизу.
Там уже меня ждали
В черных итальянских костюмах
Двигались под ярким солнцем,
Как танцоры в балете

SAULĖ

Stovėjo jie šalia, arti, labai arti
Kvėpėjo brangiu odekolonu
Įdegę – galbūt soliariume,
O gal sugrįžę iš pajūrio.
Juodais kostiumais kaip italai, gerai pasiūtais
Mandagiai šypsojos
Ir mitriai žvalgė į šalis
Šnekteldavo viens su kitu: ten, prie mašinos –
Atsistosi nugara, uždengsi.
Jie išsitraukė
Ilgus žvilgančius peilius, kaip kino filmuose
Dešimto dešimtmečio – Tarantino? Takeši Kitano?
Žodžiu, jie išsitraukė savo peiliukus
Ir tarė: jeigu tu jos nepaliksi,
Bus blogai. Ir šypsojosi.
Jie stovėjo susispaudę.
Užuodžiau kvapą
Jų odos, jų odekolonų, jie, žinoma, skaito
Žurnalą GQ, tikriausiai „Esquire“,
Tikriausiai perskaitys
Kokį nors interviu su manim. Tikriausiai,
Paskui sakys vienas kitam: biče, čiagi tasai vaikinai,
Kurį mes prismeigėm,
Nu geras, biče.
Amerikietišką filmų vertėjų intonacija.

Viršuje buvo mano mergaitės.
Kažkodėl pasakiau, kad išeisiu pirmas
Ir palauksiu jų apačioj.
Ten jau manęs laukė
Juodais itališkais kostiumais
Vaikštinėjo skaisčioje saulėje,
Kaip baleto šokėjai

Короче, ты ее оставишь, понял?
Я сказал: отойдем, здесь моя дочь, не надо.
Они сказали: да мы уже все сказали.
И ушли. Сели в машину и отвалили.

Мои девочки спустились.
Мы сели в машину и уехали.

Позже я рассказал женам,
Первой, которая тогда была со мною,
И второй, из-за которой
Состоялся этот балет,
Уточнив, что бросать ее не намерен.

ЛЕНА И ЛЮДИ

Продавщица ночного магазина
В котором я часто покупаю еду и напитки
(Ненавижу слово напитки),
Поскольку поздно возвращаюсь с работы,
Как-то сказала: я вас видела по телевизору
По каналу культура
Мне понравилось, что вы говорили
Вы поэт? Принесите почитать книжку.
Я обязательно верну.
Я говорю: у меня сейчас нет лишнего экземпляра,
Но как только появится,
Обязательно принесу.

На самом деле я не была уверена,
Что ей понравится.
Удивительное актерское блядское
Стремление нравиться,
Которое пропало после Сашиной см-ти,
Но тайно вернулось.

Žodžiu, tu ją paliksi, supratai?
Pasakiau: pasitraukime, čia mano dukra, nereikia.
Jis pasakė: kad mes jau viską pasakėm.
Ir išėjo. Sėdo į mašiną ir išvarė.

Mano mergaitės nusileido.
Mes sėdome į mašiną ir nuvažiavome.

Vėliau žmonoms pasakojau,
Pirmai, kuri tuomet buvo su manimi,
Ir antrai, dėl kurios
Įvyko šitas baletas,
Patikslinęs, kad neketinu jos mesti.

ЛЕНА ИР ŽMONĖS

Naktinės krautuvės pardavėja
Iš kurios perku maistą ir gėrimus
(Nekenčiu žodžio gėrimai),
Kadangi vėlai grįžtu iš darbo,
Kartą pasakė: mačiau jus per televizorių
Per kultūros kanalą
Man patiko, ką jūs kalbėjote
Ar jūs poetė? Atneškite paskaityti savo knygą.
Aš būtinai grąžinsiu.
Sakau: kad neturiu atliekamo egzemplioriaus,
Bet kai tik atsiras,
Būtinai atnešiu.

Iš tikrųjų nebuvo įsitikinusi,
Ar jai patiks.
Nuostabus kurviškas aktorius
Siekis patikti,
Kuris pranyko po Sašos m-ties,
Bet paslapčia sugrįžo.

Как-то у меня действительно появился лишний
Экземпляр «Русской версии»
Поэт же должен заботиться
О распространении
Издатели, скажу вам, недостаточно заботятся.
Я отдала. Прямо при покупке еды и напитков.
(Кефир на утро, один джин-тоник, второй джин-тоник,
Потом еще водочки,
И прощай, жестокий мир,
Как пересказывал
Станислав Львовский
Разговор двух нижегородских подростков.
Я безусловно остаюсь провинциальный подросток)

Оказалось, мы с Леной тезки.
Ненавижу слово тезки
И еще ненавижу слово контактировать
Оно вызывает у меня физиологические спазмы
Возможно, потому,
Что за ним мне мерещится коитус и фачить,
А я люблю чистую бескомпромиссную еблю.
Я же сам себе свой высший суд.

Подпишите, – говорит.
Елене, пишу, от Елены.
Отдаю со страхом.
Несколько дней не смотрит в глаза.
Потом как-то народу не было,
Говорит: ну, прочитала я вашу книжку.
Ничего не понятно.
Слишком много имен и фамилий, которых никто не знает.
Такое чувство, что вы пишете
Для узкого круга. Для компании. Для тусовки.
Кто эти люди, кто эти люди, Елена?
Которых вы называете поименно?
Я дала почитать двум своим подругам,

Kartą iš tikrųjų radosi atliekamas
„Rusiškos versijos“ egzempliorius
Juk poetai neturi rūpintis
Sklaida
Leidėjai, atvirai kalbant, nepakankamai rūpinasi.
Atidaviau. Tiesiog pirkdama maistą ir gėrimus.
(Rytui kefyras, vienas džinas su toniku, antras džinas su toniku,
Paskui dar degtinytės,
Ir lik sveikas, žiaurus pasauli,
Kaip Stanislavas Lvovskis
Perpasakojo
Dviejų Žemutinio Naugardo paauglių pokalbį.
Aš be abejo likau provincijos paauglė)

Paaiškėjo, kad mudvi su ja bendravardės.
Nekenčiu žodžio bendravardės
Ir dar nekenčiu žodžio kontakinti
Jis man sukelia fiziologinius spazmus
Galbūt todėl,
Kad prie jo man vaidenasi coitus ir fakinti,
O man patinka švarus bekompromisis pyšius.
Aš gi sau aukščiausiasis teismas.

Pasirašykite, – sako.
Jelenai, rašau, nuo Jelenos.
Atiduodu baimindamasi.
Keletą dienų nežiūri į akis.
Paskui sykį žmonių nebuvo,
Sako: na, perskaičiau jūsų knygelę.
Niekas nesupratau.
Pernelyg daug vardų ir pavardžių, kurių niekas nežino.
Toks jausmas, kad jūs rašote
Siauram ratui. Kompanijai. Chebrai.
Kas tie žmonės, kas tie žmonės, Jelena?
Kuriuos jūs vardijate?
Daviau paskaityti dviem savo draugėms,

Одна имеет отношение к литературе.
Они реагировали так же:
Это для узкого круга.

Я говорю: а про Тихона Задонского
Тоже непонятно?
Она говорит: нет, про Тихона понятно.
Я говорю: а про Сережу-алкоголика – непонятно?
Она говорит: понятно.
Я говорю: а статьи – тоже непонятно?
Нет, проза, говорит, понятно,
Я даже захотела почитать подробнее
Об этих людях, о которых вы пишете.

Лена, говорю, поверьте, я не специально.
Я не хочу, чтобы было непонятно.
Просто так само получается.
Она смотрит на меня с сочувствием
Говорит: понимаю.
Я продолжаю оправдываться: знаете,
Я пишу довольно много статей,
И если вам в этих, в книжке, уже понятно,
То и в других, наверное, было бы тоже?
Она говорит: понимаю.
Ну, вам два пива и сигареты с ментолом?
Да, говорю, Лена, пожалуйста,
Я буду работать над собой.
Шарик вернулся, он голубой.
Видите, уже появилась рифма.

Зачем я хочу, чтобы она поняла?
Зачем я хочу оправдаться?
Откуда это чувство вороватой неловкости?
Забывтое
Что, хочу ей понравиться?
Хочу быть любимой народом,
Как пианист Воденников?

Viena susijusi su literatūra.
Jos taip pat reagavo:
Tai siauram ratui.

Aš sakau: o apie Tichoną Zadonskį
Taip pat neaišku?
Ji sako: ne, apie Tichoną aišku.
Aš sakau: o apie alkoholiką Seriožą – neaišku?
Ji sako: aišku.
Aš sakau: o straipsniai – taip pat neaišku?
Ne, proza, sako, aišku,
Aš netgi panorau daugiau sužinoti
Apie tuos žmones, apie kuriuos jūs rašote.

Lena, sakau, patikėkite, aš ne specialiai.
Aš nenoriu, kad būtų neaišku.
Ji žvelgia į mane užjaučiamai
Sako: suprantu.
Aš toliau teisinuosi: žinote,
Aš rašau gana daug straipsnių,
Ir jeigu jūs tuos knygoje jau supratote,
Tai ir kitus tikriausiai suprastumėt?
Ji sako: suprantu.
Na, jums du alaus ir mėtinių cigarečių?
Taip, sakau, Lena, prašau,
Aš tobulėti stengsiuos labai.
Balionas grįžo, žydras kaip matai.
Na, va, jau atsirado rimas.

Kodėl noriu, kad ji suprastų?
Kodėl noriu teisintis?
Iš kur šis drovaus kartėlio jausmas?
Šis išblėsęs
Siekis jai patikti?
Noriu, kad liaudis mane mylėtų,
Kaip pianistą Vodenikovą?

Провожу чистый социокультурный эксперимент,
Как Д.А.Пригов?
Я эксперимент его памяти
Уже проводила
На выборах короля поэтов
В Политехническом
(Читала антипутинский стишок
На фестивале, спонсируемом Администрацией Президента.
Такой чистой волны ледяной ненависти,
Которая исходила от зала,
Заполненного студентами провинциальных театральных вузов,
Я не чувствовала никогда.
Это хороший опыт.)

Я же всегда говорила:
Нельзя показывать
Свои стихи детям и родителям
Рабочим и крестьянам
Надо показывать фабрики и заводы,
Бедным – чужие проблемы, богатым тоже
Я же
Показываю работу родной речи
В стране природных ресурсов
Никого не наебываю,
Как поэтесса Джохан Полльева

Это, видимо, немыслимая претензия
И самозванство
Нет, верно возмущался папа,
Когда прочел в моем подростковом дневнике:
Я притворяться б не хотела,
Что я такая же как все –
Ты что, считаешь себя лучше других?
Вопрошал он со страстью,
Граничащей с садомазо.

Ar aš atlieku grynai sociokultūrinį eksperimentą,
Kaip D. A. Prigovas?
Jo atminimo eksperimentą
Jau atlikau
Poetų karaliaus rinkimuose
Politechnikume
(Skaičiau eilėraštuką prieš Putiną
Festivalyje, remiamame Prezidento Administracijos.
Tokios grynios ledinės neapykantos bangos,
Kokią skleidė publika,
Sudaryta iš provincijos aukštųjų teatro mokyklų studentų,
Niekada nebuvau pajutusi.
Tai gera patirtis.)

Juk visada sakiau:
Savo eilėraščių
Negalima rodyti vaikams ir tėvams
Darbininkams ir valstiečiams
Reikia rodyti fabrikus ir gamyklas,
Vargšams – svetimas problemas, turčiams taip pat
O aš
Rodau gimtosios kalbos darbą
Gamtos išteklių šalyje
Nieko neapipisinėju
Kaip poetė Džochan Polyjeva

Tai tikriausiai nesuvokiama pretenzija
Ir apsišaukimas
Ne, teisingai piktinosi tėtis,
Kadaise perskaitęs mano paauglės dienoraštyje:
Aš nenorėčiau apsimetinėti,
Kad tokia pat esu kaip kiti –
Ar tu laikai save geresne už kitus?
Jis klausė aistringai,
Kone sadomazo.

102

Мне было пятнадцать
У меня была первая депрессия
Родители не заметили
Я не привыкла жаловаться
И привлекать к себе внимание

Я не считаю себя лучше

Моя претензия круче
Я считаю себя другим, другой, другими
Как в кино с таким названием
С Николь Кидман в главной роли

Я не понимаю, зачем накануне
Нового Года
Люди бегают в поисках елки
И подарков
И этот дурацкий обычай
Дождаться
Речи Президента по телеку
А потом выпивать и закусывать

Этот Новый год
Я встречала
В поезде москва-воронеж
С китайскими рабочими
У них год крысы наступает в феврале
И они легли спать в одиннадцать
И я с ними заснула
В отличие от привычки
Засыпать в четыре

Я люблю заглядывать
В освещенные окна
Там живут аквариумные рыбки
В своих водорослях
Все это ужасно интересно

103

Man buvo penkiolika
Man buvo pirmoji depresija
Tėvai nepastebėjo
Nesu pratusi skųstis
Atkreipti į save dėmesį

Aš nemanau kad esu geresnė

Mano pretenzija kietesnė
Aš laikau save kitu, kita, kitais
Kaip tokio pavadinimo filme
Kur pagrindinė artistė Nikolė Kidman

Aš nesuprantu, kodėl Naujųjų metų
Išvakarėse
Žmonės bėgioja ieškodami eglės
Ir dovanų
Ir to kvailo papročio
Laukti
Prezidento kalbos per televiziją
O paskui išgėrinėti užkandant

Šiuos Naujuosius metus
Sutikau
Traukinyj maskva–voronežas
Su kinų darbininkais
Jų žiurkės metai prasideda vasarį
Taigi jie atsigulė vienuoliktą
Ir aš su jais užmigau
Kitaip nei įpratusi
Užmigti ketvirtą

Man patinka žvilgčioti
Į apšviestus langus
Ten gyvena akvariuminės žuvelės
Savo dumbliuose
Visai tai siaubingai įdomu

Но я не понимаю как это устроено
Кто придумал
Пить шампанское
В Метрополитен-опера?
На другой стороне земли
Все могло быть иначе

Короче
Не могу больше притворяться
Иду домой и думаю:
Кто она, Лена,
Продавщица ночного магазина
Лет пятидесяти, крупная, в очках
Я люблю слово крупная
Она такая полная, высокая и не рыхлая
Крепкая такая крашеная блондинка
Которая смотрит канал культура
Когда не работает сутки
Иногда выходя покурить на крылечко
Пошутить с охраной
Кем она работала в прошлой жизни?
Инженер? Библиотекарь?
Не забыть спросить в следующий раз,
Если у нее будет не слишком много народу

Ну и, конечно, она права:
Это сложный текст,
Даже когда он притворяется простым,
Как сейчас

(ФРЕЙД И КОРЧАК)

Самое ужасное в убийстве
Есть не то, что друг или любовник

Bet aš nesuprantu kodėl taip yra
Kas sumanė
Gerti šampaną
Metropoliteno operoje?
Kitoje žemės pusėje
Viskas galėtų būti kitaip

Trumpiau tariant
Nebegaliu apsimetinėti
Einu namo ir svarstau:
Kas ji, Lena,
Naktinės krautuvės pardavėja
Maždaug penkiasdešimties, stambi, akiniuota
Man patinka žodis stambi
Ji tokia apkūni, aukšta ir neišplerusi
Tokia tvirta dažyta blondinė
Žiūrinti kultūros kanalą
Tuo metu kai parą nedirba
Kartais išeinanti parūkyti į prieangį
Pajuokauti su apsauga
Kas ji buvo praeitame gyvenime?
Inžinierė? Bibliotekininkė?
Kad tik nepamirščiau paklaust kitą kartą,
Jei nebus pernelyg daug žmonių

Na, ir, žinoma, ji teisi:
Tai sudėtingas tekstas,
Netgi tada kai apsimeta paprastu,
Kaip dabar

(FROIDAS IR KORČAKAS)

Žmogžudystė bus baisi
Ne dėl to, kad meilužis arba draugas

106

Станет вдруг твоей напрасной жертвой,
Проходя чрез тернии по астрам
И ломая, гад, живые стебли.
Мы найдём любовника другого,
Заведём себе иного друга.
Самое ужасное в убийстве –
И не то, как ты за ней крадёшься,
Прячешься в кустах, чихнуть боишься,
Как следишь за нею тошнотворно.
Чувствуешь дыхание маньяка,
Голубиный поцалуй садиста,
И сливаешься с грядущей тенью.
И не то ужасное в убийстве,
Что оно прямое богохульство.
Что там б-г, и где он притаился,
Как маньяк в умышленной засаде,
Если есть Он, что же попускает,
Отчего затверженно ласкает,
Как солдат соски у разведёнки?
Так не отрекаются подонки.
Не такие здесь видали дали,
Хули пули, не над тем рыдали.
И не то – случайная соседка,
Полбутылка водки, две три сотки,
Две-три стопки под два-три куплета,
Синдерелла, сашка, сигарета,
Плюшевая юбка, мясорубка,
Обушок и белая карета.
Жутко вот что: лёгкая отвёртка
Или же серьёзное зубило
Славное удобное простое
В ремесле покладистом и ловком
(Если только не ладонь дебила
трогала и мыло и верёвку)

107

Taps tavo auka beprasme,
Pro erškėčius žengdamas per astrus
Ir niekingai trypdamas žalius jų stiebus.
Susirasime meilužį kitą,
Įsigysime mes kitą draugą.
Žmogžudystė bus baisi –
Bet ne dėl to, kaip tykai jos,
Krūmuose slepisi ir bijai sučiaudėt,
Kaip seki iš paskos iki šleikštumo.
Tu jauti alsavimą maniako,
Dangišką sadisto bučinį,
Ir dingsti artėjančiam šešėly.
Nors ne tuo baisiausia žmogžudystė,
Kad išties yra šventvagiška.
Kas tas d-vas, kur jis slepias,
Kaip maniakas, pasaloj tykodamas,
Jeigu Jis yra, kodėl tat leidžia,
Ir kodėl taip dirbtinai myluoja,
Kaip kareivis krūtis ištuoktinės?
Taip neišsisukinėja niekšai.
Mes regėjom ir ne tokius tolius,
Kam tos gėlės, jei ne to raudojom.
Ir galbūt – kaimynė netikėta,
Pusbutelis degtintytės, du trys arai,
Dvi trys taurės ir du trys kupletai,
Cinderella, saška, cigaretė,
Pliušo sijonėlis, mėsmaėlė,
Pentis ir baltutėlė karieta.
O šiurpiausia štai kas: lengvas atsuktuvus
Arba net rimtesnis kirvis
Šauniai patogus, nesudėtingas
Šiam darbe sklandžiam irgi šmaikštokam
(Jei tik ne debilo delnas
čiupinėjo muilą, virvę)

Снимет слой за слоем, шаг за шагом
 Сухожилья лепесток за мышцей
 Пол-лица как будто на театре
 Патанатомических событий,
 Словно атлас восковой листают
 Медленно любовно отделяя
 Тонкую бумагу дорогую
 Инструмент прекрасный и полезный
 Вдруг дробит растерянные зубы,
 Обнажая кариес железный
 Почему война? – перед войною
 Снова спрашивал еврей настырный
 У другого бедного еврея,
 Ригорист, релятивист и стоик,
 Растеряв учеников и дочек
 И сестричек навсегда оставив
 Там, где не заказывают столик,
 Даже если при деньгах и празден
 И куда пошел поляк упрямый
 Иррациональный параноик

Gremžia sluoksnį paskui sluoksnį, žingsnis paskui žingsnį
 Sausgyslių žiedai po raumenim
 Pusė veido tarsi iš veiksmų teatro
 Paprasto patanatomy,
 Tartum atlasą vaškinį varto
 Skleisdami lėtai ir meiliai
 Popierių plonytį brangų
 Instrumentas nuostabus naudingas
 Mikliai trupina sutrikusius dantis,
 Atidengia metalinį kariesą
 Kam tas karas? – prieš pat karą
 Vėlgi klausinėjo atkaklusis žydas
 Kito nelaimingo žydo,
 Rigoristas, stoikas, reliatyvistas,
 Jau pametęs mokinius, dukras
 Sesutes palikęs amžiams
 Ten, kur nieks stalelio neužsako,
 Net jei turi pinigų ir laiko
 Na, ir kur nuėjo kietakaktis lenkas
 Iracionalusis paranojikas

VERTĖ BENEDIKTAS JANUŠEVIČIUS

Photo Claus Lyngaard

Martin Glaz Serup

(DENMARK)

Martin Glaz Serup was born in 1978 and lives in Copenhagen. He has published six children's books, most recently an illustrated story entitled *Da bedstefar var posbud* (*When granddad was a postman*) (2010), four chapbook-essays, as well as seven collections of poetry, most recently *Romerske nætter* (*Roman nights*) (2013) and the long poem *Marken* (*The Field*) (2010), which was also published in the USA (2011) and Sweden (2012) and Finland (2013). Serup was the founding editor of the

Martin Glaz Serup

(DANIJA)

Martin Glaz Serup (Martin Glaz Serupas) gimė 1978 m., gyvena Kopenhagoje. Parašė 6 knygas vaikams, naujausia – *Da bedstefar var posbud* (*Kai senelis buvo paštininkas*) (2010), 4 esė knygeles ir 7 poezijos rinkinius. Poema *Marken* (*Laukas*) išėjo 2010 m., o naujausias rinkinys *Romerske nætter* (*Romėniškos naktys*) – 2013 m. Poema *Laukas* taip pat buvo išleista JAV, Švedijoje ir Suomijoje. Serupas buvo literatūros žurnalo *Apparatur* (ėjusio 2001–2004) ir Šiaurės šalių literatūros

literary journal *Apparatur* (2001–2004) and of the Nordic web-magazine for literary criticism *Litlive* (2004–2008). Also he is the former managing editor of the poetry magazine *Hvedekorn* (2005–2007). He has been teaching creative writing at The University of Southern Denmark and at the writer's school for children's literature at The University of Aarhus and is now working as a ph.d.-student at the University of Copenhagen. In 2006 Serup received the Michael Strunge Prize for poetry.

UDDRAG AF *MARKEN*

*

Dette er et naturdigt der også handler om andet end naturen, der findes altså andet tre kolde drivhuse, deres fugtige industri, gule i rågen på marken, kan man have det sådan som marken, hvordan kan man identificere sig med den, med sådan et sted med en pløjet mark, et underligt åbent rum, en krop uden organer.

*

Marken burde motionere noget mere, den ved det godt, den går ikke i et center, den tager bilen på arbejde. Marken ved ikke hvornår den skulle få tid til at motionere, marken forstår ikke hvordan alle andre får tid til at motionere, hvad de vælger fra. Det er længe siden at marken holdt op med at ryge, men det er jo ikke nok ikke at ryge.

*

Marken bruger alt for meget tid på Facebook.

*

Marken bruger alt for meget tid på tv.

*

Marken bruger alt for lidt tid på motion.

kritikos internetinio žurnalo *Litlive* (2004–2008) įkūrėjas ir leidėjas. Taip pat buvo vienas poezijos žurnalo *Hvedekorn* (2005–2007) redaktorių. Dėstė kūrybinį rašymą Pietų Danijos universitete, taip pat vaikų literatūros rašytojų mokykloje Orhuso universitete, o dabar rašo disertaciją Kopenhagos universitete. 2006 m. už poeziją pelnė Michaelo Strunges apdovanojimą.

LAUKAS

(ištrauka)

*

Tai eilės apie gamtą, kuriose kalbama ne tik apie gamtą, esama ir kitų dalykų, trys šalti šiltnamiai, jų drėgna pramonė, geltoni rūke ant lauko, ar gali jaustis kaip laukas, kaip susitapatinti su juo, su tokia vieta, kurioje suartas laukas, keistai atverta erdvė, kūnas be organų.

*

Laukui derėtų kiek daugiau sportuoti, ir jis tai žino, jis nelanko sporto klubo, į darbą važinėja mašina. Laukas nežino, kada suras laiko pasportuoti, laukas nesupranta, iš kur visi kiti randa laiko pasportuoti, ko jie atsisako. Laukas jau seniai metė rūkyti, bet vien nerūkyti toli gražu nepakanka.

*

Laukas pernelyg daug laiko skiria feisbukui.

*

Laukas pernelyg daug laiko skiria televizoriui.

*

Laukas pernelyg mažai laiko skiria sportui.

*

Marken tænker sommetider at den er ulykkelig på en mild og almindelig måde der gør den glad, fordi den tænker at det sikkert er meget normalt, og det gør den glad fordi den tænker at det kunne være meget værre, og det gør den bange fordi den tænker at det stadig kan nå at blive meget værre, så prøver den at tænke på noget andet.

*

Marken har aldrig været udenfor Europa.

*

Marken er ikke videre interesseret i naturen, naturelsker er ikke et ord man tænker på når man tænker på marken, den interesserer sig ikke for dyr eller træer eller blomster eller hvad det nu er ved naturen naturelskere interesserer sig for. Den bedste naturoplevelse marken har haft var på dyrskuet i Roskilde; den kom op at flyve i en lille flyvemaskine, de var fire i flyet, det var meget intimt, naturen er smuk set fra oven, flyvemaskinen var rød.

*

Marken elskede at danse, at drikke og danse, men efter at nogen ved en firmafest tog billeder med en mobiltelefon og lod dem cirkulere, har det ikke været helt det samme. Marken kan mærke at den har fået svært ved at slå sig løs.

*

Hvis marken skulle interessere sig for et dyr, en dyreart, hvis den på en eller anden måde blev tvunget til det, skulle vælge, ville den sikkert vælge fuglen.

*

Laukas kartais pagalvoja, kad jis esąs nelaimingas švelniu ir įprastu būdu, ir tai jį džiugina, nes jis dar pagalvoja, kad iš tikrųjų tai ir yra normalu, ir tai jį džiugina, nes jis pagalvoja, kad galėtų būti daug blogiau, ir tai jį gąsdina, nes jis pagalvoja, kad viskas dar gali gerokai pablogėti, tuomet jis stengiasi galvoti apie ką nors kita.

*

Laukas niekada nėra lankęsis už Europos ribų.

*

Laukas nesidomi gamta, gamtos mėgėjas nėra pirmas žodis ateinąs į galvą pagalvojus apie lauką, jis nesidomi nei gyvūnais, nei medžiais, nei gėlėmis, niekuo, kuo paprastai domisi gamtos mėgėjai. Geriausią gamtos patirtį laukas turėjo gyvūnų parodoje Roskildėje; jis gavo paskraidyti nedideliu lėktuvu, lėktuve jie buvo keturiese, tai buvo labai intymu, gamta yra graži žvelgiant iš viršaus, lėktuvas buvo raudonas.

*

Laukas mėgo šokti, gerti ir šokti, tačiau kai vieno bendradarbių vakarėlio metu kažkas telefonu padarė nuotraukų ir išplatino jas, reikalai pasikeitė. Laukas pastebi, kad jam darosi sunku atsipalaiduoti.

*

Jei laukui reikėtų domėtis koku nors gyvūnu, gyvūnų rūšimi, jei jis koku nors būdu būtų priverstas tai daryti, *privalėtų* pasirinkti, jis neabejotinai rinktųsi paukštį.

*

Marken tænker på landflygtighed, på hvordan nogle bliver landflygtige ved ikke at bevæge sig, ikke migrere, ved at nægte at forlade det sted de er født, det sted de er vokset op og som de kun forlader for at dø.

*

Marken mener at frygten for at blive snydt er det grimteste.

*

Marken mener at nærighed er en grim egenskab og tænker at den på en eller anden måde hænger sammen med frygten for at blive snydt.

*

Marken mener at kunne observere en form for poetisk retfærdighed der er virksom på den måde at det ofte er de der er mest bange for at blive snydt, der oftest bliver det. På samme måde som at over halvdelen af de der har været udsat for et umotiveret voldeligt overfald, bliver udsat for det igen. Det gør marken utryk at tænke på.

*

Det er sjovt, tænker marken og mener med det noget i retning af mærkværdigt, at gentagelsen i sig selv medfører en form for glæde, at det at gense et sted man har været før er glædeligt, blot fordi man har været der før, at den samme duft eller smag, det samme syn, anden gang, før trivialiseringen, er en glæde.

*

Marken finder det næsten blasfemisk at man kan vænne sig til naturens skønhed, at man kan tage den for givet,

*

Laukas mąsto apie tremtį, apie tai, kaip kai kurie tampa tremtiniais nepasijudindami, nemigruodami, nesutikdami palikti savo gimtinės, vietos, kurioje užaugo ir kurią paliks tik tam, kad mirtų.

*

Laukas mano, kad baimė būti apgautam yra bjauriausia.

*

Lauko nuomone, šykštumas yra bjauri savybė, ir jis mano, kad ji kažkokiu būdu susijusi su baime būti apgautam.

*

Laukas mano galintis stebėti tam tikrą poetinį teisingumą, pasireiškiantį tuo, kad būtent tie, kurie labiausiai bijo būti apgauti, dažniausiai ir būna apgaunami. Panašiai kaip daugiau negu pusė tų, kurie yra patyrę nemotyvuotą smurto proveržį, ir vėliau jį patiria. Galvodamas apie tai laukas ima jaustis nesaugiai.

*

Geras, pagalvoja laukas, turėdamas omeny kažką panašaus į „keista“, kad pasikartojimas savaime suteikia tam tikro džiaugsmo, kad pamatyti dar kartą vietą, kurioje esi buvęs anksčiau, reiškia džiaugsmą, vien dėl to, kad esi ten buvęs anksčiau, kad tas pats kvapas ar skonis, tas pats vaizdas, patirtas antrą kartą, kol tai dar netapo banalu, yra džiaugsmas.

*

Laukui atrodo beveik šventvagiška mintis apie pripratimą prie gamtos grožio, apie galimybę priimti jį kaip duotybę,

116

at man kan blive blind overfor den. At man pludselig bare går henover stranden som skulle man et sted hen, at man ikke længere fæstner sig ved udsigten, de hvide bjergtoppe i horisonten, det oprørte hav. At man ikke længere ser de dybe røde farver i skyerne ved solnedgang, at man bare registrerer at nu er det da vist ved at være aften eller at det var så den dag, eller hvad det nu er man tænker på det tidspunkt. Marken har lavet en regel; hver dag skal den kigge på noget skønt i naturen for skønhedens egen skyld i mindst to minutter. Marken tager tid på mobilen. Bladene, fuglene, de kraftige farvestærke paddehatte i skovbunden. Den føler sig lidt dum når den sådan står og kigger. Kan ikke længere huske hvad formålet med det hele var; et blad, en fugl, en paddehat og så videre, jo, hver af dem er rigtignok kønne, men, får marken lyst til at udbryde; og hvad så. Er alt ikke på en måde kønt, når bare man kigger på det længe nok. Den frygter at nogen skal komme og finde den kiggende, at nogen skal undre sig, at nogen skal spørge om den er okay, at nogen skal spørge om hvad det er den laver. Den ved det ikke.

*

Marken vil ændre sit liv.

*

Marken tror ikke på chokkure eller hovsaløsninger, marken tror på at ændre sit liv i grunden, marken forsøger jævnlige at ændre sit liv.

*

Marken spekulerer sommetider på det specifikt mandlige og det specifikt kvindelige, om det findes, det mener den jo nok at det gør, men hvori består denne specificitet. Den ved det ikke. Den må opgive det ene forsigtige forsøg på at finde ud

apie aklumą jam.

Kai pakrante einama taip, tarsi tik reikėtų nueiti iki kitos vietos, kai neprisikaustoma prie vaizdo, prie baltų kalnų viršūnių horizonte, prie audringos jūros. Kai nebeįžvelgiama gilios raudonos debesys saulei leidžiantis, kai tiesiog registruojama, kad štai jau ir vakaras arba štai ir praėjo diena, arba kas nors panašaus, apie ką įprasta galvoti tokiu metu. Laukas nusistatė taisyklę: kasdien pasižiūrėti į ką nors gražaus gamtoje dėl paties grožio, mažiausiai dvi minutes. Laukas fiksuoja laiką mobiliajame telefone. Lapai, paukščiai, stori ryškių spalvų grybai miško paklotėje. Jis jaučiasi kvailokai štai taip stovėdamas ir spoksodamas. Jau nebeprisimena, koks buvo visa to tikslas; lapas, paukštis, grybas ir taip toliau, tiesa, kiekvienas iš jų yra gražus, bet staiga laukui kyla noras sušukti – kas iš to. Argi viskas kažkokiu būdu ir šiaip nėra gražu, jei tik pakankamai ilgai žiūri. Jam neramu, kad kas nors ateis ir pamatys jį žiūrintį, kad kas nors nustebs, kad kas nors paklaus, ar jam viskas gerai, kad kas nors paklaus, ką jis čia veikia. O jis nežino.

*

Laukas nori keisti gyvenimą.

*

Laukas netiki žaibiškais išgijimais ar netikėtais sprendimais, laukas tikisi pakeisti gyvenimą iš esmės, laukas nuolat bando keisti gyvenimą.

*

Kartais laukas svarsto apie tai, kas grynai vyriška ir grynai moteriška, ar tai egzistuoja, jo nuomone – taip, bet kas sudaro tuos grynuolius. To jis nežino. Vieno po kito jam tenka atsisakyti bandymų tai išsiaiškinti. Tačiau jis vis

af det, efter det andet. Alligevel føler den sig sikker på at der findes en vis essentialisme, at kønnet i sig selv medfører en forskel. Men hvordan. Marken kommer ikke længere, marken bliver træt af den slags tanker, den føler sig uinspireret og overvejer istedet om den kan nå en cykeltur inden frokost.

*

Marken interesserer sig ikke for pesticider.

*

Marken tænker ikke at det gør fra eller til hvad den interesserer sig for, marken bliver alligevel pålagt og udsat for både det ene og det andet, uanset hvad den interesserer sig for, det er det man må forholde sig til, mener marken.

*

Marken besidder et meget sensitivt gemyt.

*

Marken kan lide pæne hænder.

*

Marken holder af lange ben.

*

Bryst eller bag, marken er en bryst-mark.

*

Marken ser mest efter øjnene, efter blikket i dem.

vien yra tikras, kad čia slypi kažkokia esmė, kad lytis savaimė reiškia skirtumą. Tačiau kokių būdu. Toliau laukas nenuėina, tokios mintys jį nuvargina, jam trūksta įkvėpimo, todėl jis ima svarstyti, ar spės dar pasivažinėti dviračiu iki pietų.

*

Laukas nesidomi pesticidais.

*

Laukas nemano, kad yra koks nors skirtumas, kuo jis domisi, laukas vis viena patiria tai viena, tai kita, nepaisant to, kuo jis domisi, tenka su tuo taikytis, mano laukas.

*

Laukas yra labai jautraus būdo.

*

Laukui patinka gražios rankos.

*

Laukui patinka ilgos kojos.

*

Krūtinė ar užpakalis, laukas yra krūtinės gerbėjų laukas.

*

Laukas stengiasi žiūrėti į akis, nori pagauti jų žvilgsnį.

*

Marken lægger mærke til skulderblade.

*

Marken holder af at betragte snedækkede marker.

*

Marken ved ikke hvad man skal mene om risikoen for hjernekræft forårsaget af stråling fra mobiltelefoner. Marken har tænkt over det, den mener ikke noget. Det er jo så let altid at mene noget om det ene og det andet, eksperterne udtaler sig for og imod med lige stor overbevisning, med lige stærke argumenter, tilsyneladende, imens de samtidig latterliggøre deres modstandere. Hvad skal man mene om den slags underholdning, der nærmest reducerer risikoen for hjernekræft forårsaget af stråling fra mobiltelefoner til at være en personlig smagssag. Marken mener ikke noget. Er den så reel, risikoen for hjernekræft forårsaget af stråling fra mobiltelefoner, den objektive vurdering kommer i højere og højere grad til at bero på seeren, lytteren, læserens personlige sym- og antipatier for de forskellige eksperter og parter i striden. Det er underholdning, man må forholde sig til det som underholdning, altså efter parametre der har at gøre med om det er spændende, om der sker noget, om det overrasker, om man gider at se på det igen og igen, om man, som med vejruksigten, gider at følge med. Marken har endnu ikke fundet ud af om den gider at følge med i risikoen for hjernekræft forårsaget af stråling fra mobiltelefoner.

*

Laukas kreipia dėmesį į mentes.

*

Laukui patinka stebėti sniegu nuklotus laukus.

*

Laukas nežino, ką manyti apie mobiliųjų telefonų spinduliuotės sukulto smegenų vėžio riziką. Laukas yra apie tai mąstęs, tačiau neturi jokios nuomonės. Juk visuomet taip lengva manyti ką nors apie vienus ar kitus dalykus, apie kuriuos ekspertai pasisako už ir prieš su tokiu pat įsitikinimu, su tokio pat stiprumo argumentais, tariamais, dar ir išjuokdami savo priešininkus. Ką manyti apie tokio pobūdžio pramogas, kurios, ko gera, sumažina mobiliųjų telefonų spinduliuotės sukulto smegenų vėžio riziką iki asmeninio skonio reikalo. Laukas nieko nemano. Jei ji reali – mobiliųjų telefonų spinduliuotės sukulto smegenų vėžio rizika, – tuomet objektyvus vertinimas vis daugiau remiasi žiūrovo, klausytojo, skaitytojo asmeninėmis sim- ir antipatijomis įvairių ekspertų ir ginčo dalyvių atžvilgiu. Tai pramoga; ir santykis su tuo turėtų būti kaip su pramoga, tai yra pagal parametrus: ar tai įdomu, ar vyksta kas nors, ar stebina, ar norisi dar kartą tai pamatyti, ar, kaip orų prognoze, norisi tuo vadovautis. Laukas dar neišsiaiškino, ar jis nori vadovautis mobiliųjų telefonų spinduliuotės sukulto smegenų vėžio rizika.

VERTĖ GIEDRIUS TAMAŠEVIČIUS

Jonas Kalinauskas

(LIETUVA)

Gimė 1947 metais Pajevonyje (Blauzdžiūnuose), Vilkaviškio rajone. 1972 m. baigė studijas Vilniaus universitete, įgijo lietuvių kalbos ir literatūros dėstytojo specialybę. 1985 m. baigė Maskvos M. Gorkio literatūros instituto Aukštuosius literatūros kursus. Dirbo pataisos darbų kolonijoje, redakcijose, reklamos agentūroje, Lietuvos kino studijoje, Lietuvos „Telefilme“, Rašytojų sąjungoje ir kt. Lietuvos rašytojų sąjungos narys nuo 1980 metų. 2011 metų „Poezijos pavasario“ laureatas.

*

tik šlapias dalgis
juos visus paženkliną
ir gražina į kultūrinius sluoksnius

mergaitė pabunda
ir jaučia kaip jos vaikelis
kurio dar neįtarė
net nebuvo sapnavus
atsimerkia
pasiima obuolį

ir sėdėdama ant šlapios aslos
nusėtos mirusiomis bitėmis
prakanda

ir tada atsitinka
vasara
vasaros pabaiga
o tas ilgesys
nupjautos žolės

tai mums patinka

Jonas Kalinauskas

(LITHUANIA)

Jonas Kalinauskas is a poet. He was born in 1947 in Pajevonys (Blauzdžiūniai), in Vilkaviškis region. He completed his studies at Vilnius University in 1972, acquiring specializations in philology, Lithuanian language and as a lecturer in literature. In 1985 he completed higher studies in literature at the M. Gorky Literary Institute in Moscow. He has worked at a correctional labour colony, at editorial offices, at the "Reklamos" advertising agency, at the Lithuanian Film Studio, at the Lithuanian film company "Telefilm", the Writers' Union and other institutions. He has been a member of the Lithuanian Writers Union since 1980. Winner of the Poetry Spring 2011.

*

only a wet shoot
marks them all
and returns them to cultural layers

a girl wakes up
and feels how her child
whom she hadn't suspected yet
nor even dreamed
opens its eyes
takes an apple

and sitting on the wet earthen floor
seeded with dead bees
bites through

and then summer
happens
summer's end
and that yearning
for cut grass

so we like

kas baigiasi
ir negali prasidėti

šiąnakt
atslinks miegapelės
keičiančios mano tapatybę

*

tai buvo smagumėlis
žiūrėti į gražuoles
besimaudančias nemune
bėgančias vandens paviršiumi

virpančias virš bangų
pro ievų putas
lyg jaunamartės

ko ieškojot
žolėse paraščių
su bučiais be žuvų ir ikrų
drebančiom širdutėm
sužmogindamos jusles
pakeldamos galvas
virš vandens
žiūrėdamos ano kranto pusėn
ar kas nemato

paskui palenkdavot
garbanotus gulbių kaklus
į šešėliuotą vandenį
ir nuplaukdavot pasroviui
suvisam
jus surasdavo netyčia
mariose dugnuose
sidabro negatyvuose

baltąsias gulbes
apautas raudonais bateliais

what comes to an end
and can't begin

tonight
the dormice will sneak up
changing my identity

*

it was just a little fun
to look at the beauties
swimming in the nemunas
running over the surface of the water

shivering above the waves
through the froth of bird-cherries
like newlyweds

what where you looking for
in the margins of the grass
with creels lacking fish or roe
fluttering hearts
humanized senses
lifting your heads
above the water
watching the other shore
to see if someone sees

then you would bend
your necks like swans decked with curls
into the shadowy water
and swim off with the current
forever
they would find you by chance
on the floor of the bay
in silver negatives

white swans
woven with red shoes

*

labas ir sudie ir kvapnieji gvazdikai,
Danute, vynmedžio pavėsiuose amžinai
kas nors turi nutikti

nes lauki dar vieno
o tas stovi už nugaros ir šypsosi
tėvas

atėjęs aplankyti
sekmadienius repetuojančių vaikų

*

apie mane niekas
nieko gero nežino
visi artimieji bus išėję duonelaičiauti
vagam į vakarus
žvangindami vėjo pentiniais
skiemenuodami pakeliui
užmirštas grėsmes

čia dalijasi viksvos ir vilkdalgiai
kitus vardus
kuriuos susigalvojom išėję
ramunėlėm ir vieversiais
ne mūsų žemėj
kontekstų prietemoj
vilktakais virtę
nebeįskaitomi
neatpažįstami

*

ir jos surūdija
kulkos iššokusios iš lizdų
kur buvo užperėtos mirtim
paskui išsiriti gervazo galvoj

*

hello and goodbye and aromatic carnations
Danute, forever in the shade of grapevines
something has to happen
because you wait for one more
and he stands behind your back and smiles
father

come to visit
the children rehearsing on sundays

*

about me no one
knows anything good
all those close to me will be out in droves
begging to the west
jangling their spurs in the wind
breaking down the syllables of forgotten threats
along the road

here the sedges and irises share space
by other names
which we made up having left
with chamomile and skylarks
not in our land
in a contextual twilight
turned into werewolves
unreadable
unrecognizable

*

and they rust away
bullets jumped out of nests
incubated for death
then hatched in the head of gervazas

septynioliktame amžiuje

– vidinės laisvės vidinės laisvės
išsiugdykime vidinę laisvę
riaumojo aplinkui panaktiniai
sutūpę rikiuotės tvarka

nuogos kalvos
prarado iš gėdos medžius
jų šešėliuose slėpėsi
apsikvailinę istorijos rašliukai
padangė
surūdijo saulėlydžiu

po žeme niekas
nenorėjo manęs girdėti
suprasti ženklų

beliko laukti
kito gyvenimo
ne už ačiū pasiskolinto

*

– na tu man pasakyk
anuprai kaip atsiradai ten
kur mes tik būsim

nutrūksta laumžirgio švirenimas
per vidurį žodžio
– ten skanesni pomidorai
ir moterys ten kitokios?

dirbtinis vabalas
įsiūbavo plastmasinę smilgą
– anuprai tai gal ten nereikia

in the seventeenth century

– internal freedom internal freedom
let's develop internal freedom
the watchmen roared all around
squatting in formation

naked hills
lost their trees out of shame
in their shadows history's
mad scribblers hid
the heavens
rusted in the sunset

no one underground
wanted to hear me
to understand the signs

nothing to do but await
another life
not for thanks loaned out

*

– so tell me
anupras how you ended up there
where we will only later be

the dragonfly's buzzing breaks off
in the middle of the word
– do the tomatoes taste better
and are the women different?

a fabricated bug
waving on a plastic reed
– anupras maybe over there we don't need

melstis anksti keltis
dienos aukojimui?

laiškų
gaunu vis rečiau
kartais parašo bet ne į ten ir ne tam
apsirinka
štai taip anuprai o tu izidoriau
seniai pasimiręs ir
užantspauduotas voke

*

atėjau į sutartą vietą
ilgai laukiau
šešiasdešimt penkerius metus
taip mažai Viešpatie man teko žemės
susipainiojus vilnionių siūlų voratinklyje
raudonų
pamenu lijo lietūs ant saulėgrąžų
tiek mačiau gražuolių
pražystančių nuopuolių sekunde
o tiek išminčių
kurie gyvena įslaptinti praeityje
tiek žodžių
kurie toldami vis gręžiojasi į mane
vaikelių veidais

palikai mane dykumoj
kurios smėliai grįžta sūkuriomis
atgal į puodynės
o daugybė mėnulių
taikosi pavirsti
bulviniais blynais bet
mano mielas daktare

to pray or get up early
to give offerings to the day?

I receive
letters with less frequency
sometimes someone writes but not to the right place or
person
they make a mistake
so that's how it is anupras and you izidorius
having died long ago
sealed up in a sleeve

*

I came to the appointed place
and waited a long time
sixty-five years
my God so little earth was left to me
having mixed up the red woolen threads in
the spider's web
I remember it rained on the sunflowers
I saw so many beauties
blooming at the moment of the fall
and so many wise people
who live secreted in the past
so many words
which turn to me as they recede
with children's faces

you left me in the desert
whose sands return in whirlwinds
to the earthenware jug
and most of the moons
attempt to turn into
potato pancakes but

aš jau esu pasiilgęs tų vietų
kur nesu buvęs net sapnuose
gal išduosi raštelį po galais

*

privalau grįžti į metaforą
jos efemeriją
neapibrėžtumą
laukinį grožį
ir abejonę
priešpriešą
susitaikymą
baltąją mirtį
tik taip galėsiu pasakyti
kad esam beviltiški kvailiai
stingstant grimasoms veiduose
galuojamės
kad negalime pasiimti
VISKO
ką tik būtų galima atrajoti
sušlamščiam
priešpiečių baltąją leliją
iki jai pražystant
šviesiausiam sekmadienių kambary
būtajam karstiniam laike

KUNIGAİKŠTIS

raudoni plaukai
bėga priekyje šuoliuojančio raitelio
vyniojasi nelyg lijanos
medžiais lipa

my beloved doctor
I am already missing those places
where I haven't even been in my dreams
maybe you'll write me a note for fuck's sake

*

I must return to metaphor
its ephemera
indeterminacy
wild beauty
and doubt
contradiction
concord
white death
only that way will I be able to say
that we are hopelessly foolishly
freezing the grimaces onto our faces
tormenting ourselves
over how we can't take
EVERYTHING
all that we could ruminate on
in the rustling
white late-morning lily
until its bloom
in the brightest sunday room
in the past tense of the coffin

GRAND DUKE

red hair
bounces in front of the galloping rider
twining like water lilies
climbing trees

į pačias viršūnes ir padega
 saulėlaidos gaisu tolimus miškus
 mažus žmonių rūpesčius
 aplinkiniuose miesteliuose
 raudoni jo plaukai
 plaikstosi vėjuose
 debesų properšose
 blykčioja artėjančiu griaustiniu
 neklausk jo vardo
 žmogaus
 kuris tik pralėkė pro tave
 kiaurai perkošė
 ir mano išlesiotą kūną pajutau
 lyg vėjo dvelksmą
 esu kiauras
 gal tai mano angelas sargas
 gal tik pagėręs pijošius
 bet matot
 anava jis jau
 kitose gadynėse
 šešiolyktame amžiuje
 dar anksčiau
 įpučia alkavietėse nuodėgulių likučius
 pavėlavusius šnabždesius
 čia ėjusius
 su mirtos šakelėm burnose
 pasikartojimuos skiemenų
 piemenukų pamirštų švarkeliuos
 duonos trupiniais
 kuriuos laužiam kaip senyraščių
 antspaudus
 visa, kas nepasiekė Dievo
 koks tavo vardas
 raudonplauki
 iš degančių upių

to the very tops and it burns
 in the glow of sunsets distant forests
 the minuscule concerns of people
 in the surrounding towns
 his hair is red
 fluttering in the breeze
 in the clearings between clouds
 flashing with the coming thunderstorm
 don't ask his name
 a man
 who just ran through you
 skewered clean
 and I felt my pecked body
 like a puff of wind
 I am leaky
 maybe it's my guardian angel
 maybe only a drunk on a bender
 but you see
 there he is already
 in other epochs
 the sixteenth century
 still earlier
 the remains of firebrands blown into empty places
 tardy whispers
 of those who walked
 with branches of myrtle in their mouths
 repeated syllables
 forgotten shepherds' coats
 breadcrumbs
 which we break like old-fashioned
 seals
 everything that did not reach God
 what is your name
 red-hair
 from burning rivers

prieš debesį
kuris išberia
mus lyg sėklas ant tavo delno

SODO VAGIS

vasaros naktimis
mano sodo vagis
slenka be garso
su obuolių prigrūstu užančiu ir kišenėm
plaukia lyg šešėlis
patyręs mano sodo vagis
bet palauk
aš neturiu sodo tiksliau
turėjau bet kartą pardaviau
skoloms išmokėti
dar vieną sodą iškirtau
bet vagis liko
o tą vienintelį paliko augti
laukinių gyvenimą
vidury kultūrinių pievų
nugriovus namus
jie vis dar ten ir sulaukėjęs sodas
lyg šuo tebelaukiantis pabėgusio šeimininko
tai kam man sodo vagis
ką su juo daryti
įduoti policijai
išvyti iš savo sapnų
bandžiau beviltiška
mane seka mano sodo vagis
kokie jo planai
ko jis dar nori
gal tik naktį
sutriaukšti kokį nuparkusį
obuoliūkštį kam toks kelias

before the cloud
that scatters us
like seeds on your palm

GARDEN THIEF

summer nights
my garden thief
slithers without a sound
with apples stuffed in his bosom and pockets
he swims like a shadow
my experienced garden thief
but wait
I don't have a garden exactly
I had one but sold it once
to pay my debts
I hacked out another garden
but the thief stayed
and that one I left to grow
with wild life
in the middle of cultured fields
having torn down the houses
they are still there and the overgrown garden
waits for its runaway owner like a dog
so why this garden thief for me
what should I do with him
turn him in to the police
drive him out of my dreams
I tried hopelessly
but my garden thief follows me
what are his plans
what does he still want
maybe only at night
to crunch down on some bedraggled
little apple why such a road

gal jis ten gyvena
 kokiam urve
 čia kažkas nesuprantamo
 kaip ir mano gyvenimėlis
 mano sodo vagis be mano sodo
 bet man patinka
 jis tiesiog privalo ten pasilikti
 mano sodo vagis man yra giminė

maybe he lives there
 in some cave
 there is something incomprehensible here
 like my little life
 my garden thief without my garden
 but I like it
 he really needs to stay there
 my garden thief is a relative of mine

TRANSLATED BY RIMAS UŽGIRIS

Kim *Kyung-Ju*
 (SOUTH KOREA)

Kim Kyung-Ju's first collection of poetry *I am a Season that Doesn't Exist in this World*, which is in its 30th printing and has sold several tens of thousands of copies, shocked society and the literary world. This poetry collection was deemed a "gift and a curse to Korean literature" and "the most important poetry collection written in Korean", and the work created a new literary movement called "Mirepa" – Korean futurism. Besides poetry he has also written several dramatic works. In his studio *flying airport* he began an experimental drama in verse movement, planning and leading various independent cultural projects. He has been awarded the Today's Young Artist Award and the Kim Su-Young Literature Award. His books include the poetry collections *I am a Season the Doesn't Exist in this World* and *The Strange Story*, the prose collections *Passport*, *Whispering of Lovers*, *Sleep*, *Because She's Beside*, *Pulp Fiction* and a collection of dramatic works entitled *A Copy of a Mullet Mask*.

외계

양팔이 없이 태어난 그는 바람만을 그리는 화가 畫家였다
 입에 붓을 물고 아무도 모르는 바람들을
 그는 종이에 그려 넣었다
 사람들은 그가 그린 그림의 형체를 알아볼 수 없었다

Kim *Kyung-Ju*
 (PIETŲ KORĖJA)

Kyung-Ju (Kim Kiongdžiu) pirmas eilėraščių rinkinys *Aš – šiame pasaulyje neegzistuojantis metų laikas*, išleistas keliasdešimčia tūkstančių egzempliorių (30 leidimų), šokiravo visuomenę ir literatūros pasaulį. Šis eilėraščių rinkinys buvo įvertintas kaip „dovana ir prakeikimas korėjiečių literatūrai“, „pats svarbiausias eilėraščių rinkinys, parašytas korėjietišškai“, taip pradėdamas ir atkreipdamas visuomenės dėmesį į naują literatūros judėjimą – „mirepa“ (kor. futurizmas). Be eilėraščių jis yra parašęs ir keletą dramaturgijos veikalų. Savo studijoje *flying airport* („skraidantis oro uostas“) pradėjo eksperimentinį eiliuotos dramaturgijos judėjimą, planuoja ir vadovauja įvairiems nepriklausomiems kultūros projektams. Apdovanotas Jaunojo šiandienos menininko, Kim Sujongo literatūros prizais. Išleido knygas: eilėraščių rinkinius *Aš – šiame pasaulyje neegzistuojantis metų laikas*, *Keista istorija*, prozos rinkinius *Pasas*, *Įsimylėlių šnabždesiai*, *Miega, nes šalia*, *Pulp Fiction*, pjesių rinkinį *Kefalės kaukės kopija*.

KITA PLANETA

Gimęs be abiejų rankų jis buvo dailininkas piešęs tik vėją.
 Įsikandęs teptuką niekam nežinomus vėjus
 Jis nupiešė popieriuje.
 Žmonės negalėjo suprasti jo piešinių formų.

그러나 그의 붓은 아이의 부드러운 숨소리를 내며
아주 먼 곳까지 흘러갔다 오곤 했다
그림이 되지 않으면
절벽으로 기어 올라가 그는 몇 달씩 입을 벌렸다
누구도 발견하지 못한 색色 하나를 찾기 위해
눈 속 깊은 곳으로 어두운 화산을 내려 보내곤 하였다
그는, 자궁 안에 두고 온
자신의 두 손을 그리고 있었던 것이다

내의(內衣)

촛불은 내의(內衣)도 입지 않고 탄다
내의(內衣)없이 탄다
촛불은
내의도 남기지 않는다

햇볕에 타는 논물을
오래 바라본 적이 있다
논 물 위로 흰 얼룩이 하나
흐르고 있었다

물이 벗어놓은
내의(內衣)처럼

죽은 학 한 마리가
흘러가고 있었다

누군가 몰래 벗어놓은 내의처럼
속도 모르고
속도 없이
흘러가고 있었다

논물에 속이 비쳐
하늘도 탄다
내의를 벗고

Tačiau jo teptukas, lengvai lyg vaikas alsuodamas,
Nukeliaudavo iki nežinomų tolių.
Paveikslui nepasisekus
Užšliauždavo ant uolos, prabūdavo ten išsižiojęs keletą mėnesių.
Niekieno dar nerastos spalvos beieškodamas,
Akių gilumon tamsų ugnikalnį nuplukdydavo.
Jis gimdoje paliktas
Savo abi rankas piešė.

APATINIAI RŪBAI

Žvakės liepsna net apatinių neapsivilkusi dega.
Be apatinių sudega.
Žvakės liepsna
Net apatinių rūbų nepalieka.

Saulėje degantį vandenį ryžių laukuose
Teko ilgai stebėti.
Virš laukų balta vandens dėmelė
Pleveno.

Lyg vandens nusivilkti
Apatiniai

Mirusi gervė
Plaukė tolyn.

Lyg kažkieno paslapčia nusivilkti apatiniai
Neatskleisdami esmės
Be esmės
Plaukė tolyn.

Ryžių laukų vandenyje savo esmę atspindėdamas
Net ir dangus dega.
Nusivilkęs apatinis

콧털은 의외로 빨리 자란다

콧털은 의외로 빨리 자란다

세상에는 의외로 빨리 자라는 게 많다

콩나물도 빨리 자란다

감자잎도 빨리 자란다

땡강도 빨리 자란다

신경질도 빨리 자란다

하지만 그중에 최고는 콧털이다

콧털은 의외로 빨리 자란다

아무도 모르게 자라서

콧구멍 속에서 숨쉬는 쥐새끼처럼

쥐꼬리를 내놓고 이리저리 흔든다

숨쉬는 쥐새끼처럼

콧구멍 속에서 콧털은

따뜻하게

숨신다

콧털은 의외로 빨리 자란다

너를 좋아하는 마음만큼 응큼하게

너를 미워하는 마음만큼 뽀족하게

나는 콧털이 빠져나온 애인을 갖고 싶다

내가 사랑하는 애인들은 콧털이 많았다

누워서 자라는 콩나물처럼

나는 탄창피우고

살고 싶다

콧털은 의외로 빨리 자라니까.

나쁜 피

아침의 손가락으로 잡은 나비는 쫓놈냄새가 나고 저녁의

손가락으로 잡은 나비는 향(香) 냄새가 난다

NOSIES PLAUKAI GREIČIAU NEI TIKĖTASI AUGA

Nosies plaukai greičiau nei tikėtasi auga.

Pasaulyje daugybė greičiau nei tikimasi augančių daiktų.

Ir pupelių daigai greitai auga.

Ir bulvių lapai greitai auga.

Ir užsispyrimas greitai auga.

Ir susierzinimas greitai auga.

Bet užvis greičiausiai nosies plaukai auga.

Nosies plaukai greičiau nei tikėtasi auga.

Lyg niekam nežinant užaugęs,

Nosies gilumoje gyvenantis peliukas

Iškišęs uodegą mostaguoja.

Lyg gyvas peliukas

Nosies plaukai nosies gilumoje

Šiltai

Kvėpuoja.

Nosies plaukai greičiau nei tikėtasi auga.

Gudriai. Taip, kaip tave myli.

Aštriai. Taip, kaip tavęs nekenčia.

Noriu turėti mylimąją su styrančiais nosies plaukais.

Visos mano mylimosios turėjo daug nosies plaukų.

Lyg gulsčiom augantys pupelių daigai,

Apsimesdamas, kad niekas nerūpi,

Gyventi noriu.

Nes nosies plaukai greičiau nei tikėtasi auga.

BLOGAS KRAUJAS

Ryto pirštais pagauta plaštakė kvepia žvakių vašku, vakaro

pirštais pagauta plaštakė smilkalais atsiduoda.

하루 종일 꾸그려 앉아 운동장 바닥에 오른쪽에서 왼쪽으로
금을 긋는 동안 땅 위에 수 많은 마을들이 만들어졌다가
지워진다 노을이 언제나 가장 마지막에 닿는 마을은 내가 몇
년 전 손가락으로 땅 위에 느리게 그려놓은 마을이기를

지금 있는 아홉 개의 손가락은 그 마을들을 드나드는 연기로
사용하고 ,지금 없는 한 개의 손가락은 아홉 개의 손가락을
부르기 위해 쓰인다 바람에 차가워지면서 천천히 손가락
속으로 돌아가는 마을에선 서러운 손가락냄새가 나야한다는
마음으로

그동안이라는 말의 불충분함으로부터 입술을 헤엄치는 일을
그만두었고 집으로 돌아가는 길을 잊기 위해 빨갛게 뺏속이
물든 물고기를 잡으러 다닌다

아침에 죽은 나비의 폐에선 詩냄새가 나고 저녁에 태어난
나비는 폐로 들어간 연기 같다

주저흔躊躇痕

몇 세기 전 지층이 발견되었다

그는 지층에 묻혀 있던 짐승의 울음소리를 조심히 벗겨내기
시작했다

사람들은 발굴한 화석의 연대기를 물었고 다투어서 생물
연대를 찾았다

그는 다시 몇 세기 전 돌 속으로 스민 빗방울을 조금씩
긁어내면서
자꾸만 캄캄한 동굴 속에서 자신이 흐느끼고 있는 것처럼
느껴졌다

동굴 밖에선 햇불이 마구 날아들었고 눈과 비가 내리고 있었다

시간을 오래 가진 돌들은 역한 냄새를 풍기는 법인데 그것은
돌 속으로

Visą dieną tupint stadione ir iš dešinės kairėn braukant linijas,
daugybė kaimelių atsiranda ir vėl išnyksta. O kad kaimelis,
kurį kaskart paskutinį žara palyti, būtų tas, kurį prieš keletą
metų ant žemės nupiešiau pirštais.

Devyni pirštai, kuriuos dabar turiu, naudojami kaip kaimelius
lankantis dūmas, vienas pirštas, kurio dabar neturiu,
naudojamas iškviešti devynis pirštus. Kad iš kaimelių, kurie
vėjui vėstant lėtai pirštuosna sugrįžta, sklįstų liūdnas pirštų
kvapas.

Nebeužtekus posakio „pastaruoju metu“, mečiau lūpų
plukdymo darbą, tam, kad pamirščiau kelią į namus, klajoju
gaudydamas žuvį raudona siela.

Iš rytą mirusios plaštakės plaučių sklinda eilių kvapas, vakare
mirusi plaštakė panaši į plaučių įkvepiamą dūmą.

KLAJONIŲ PĖDSAKAI

Prieš keletą amžių atrado senuosius kodus.

Jis atsargiai pradėjo apnuoginti klodų gilumoje užkastus žvėrių
balsus.

Žmonės klausinėjo iškastos fosilijos kronikos ir besiginčydami
rado gyvybės periodus.

Jis vėl, po truputį draskydamas prieš keletą amžių į akmenis
įsigėrusius lietaus lašus,
Pasijuto, lyg pats nuolat verkšlentų tamsiausiose olose.

Olon iš lauko įskriejo akinantis fakelas, snigo ir lijo.

Paprastai ilgaamžiai akmenys skleidžia šleikštų kvapą, nes į juos
įsiskverbę senųjų amžių vėjo ir šviesos luitai susivelia.
Jie negenda, tik žemei apsivertus pasirodo savo pavidalu.

들어간 몇 세기 전 바람과 빛 덩이들이 곤죽을 이루고 있기
때문이다
그것들은 썩지 못하고 땅이 뒤집어져야 모습을 드러내는 것이다
동일 시간에 귀속되지 못한다는 점에서 그들은 서로 전이를
일으키기도 한다

화석의 내부에서 빗방울과 햇빛과 바람을 다 빼내면
이 화석은 죽을 것이다

그는 새로운 연구 결과를 타이핑하기 시작했다

'바람은 죽으려 한 적이 있다'

어머니와 나는 같은 피를 나누어 가진 것이 아니라
똑같은 울음소리를 가진 것 같다고 생각한 적이 있다

바늘의 무렵

바늘을 삼킨 자는 자신의 혈관을 타고 흘러 다니는 바늘을
느끼면서 죽는다고 하는데

한 밤에 가지고 놀다가 이불속으로 들어가 버린 얇은 바늘의 근황
같은 것이 궁금해질 때 가 있다

끝내 이불 속으로 흘러간 바늘을 찾지 못한 채 가족은 그 이불을
덮고 잠들었다

그 이불을 하나 씩 떠나면서 다른 이불 안에 흘러 있는 무렵이
되었다

이불 안으로 꼬옥 들어간 바늘처럼 누워 있다고, 가족에게 근황
같은 것도 이야기 하고 싶은 때가 되었는데

아직까지 그 바늘을 아무도 찾지 못했다 생각하면 입이 안
떨어지는 가혹이 있다

발설해서는 안 되는 비밀을 알게 되면, 사인을 찾아 내지 못하도록
궁녀들은 바늘을 삼키고 죽어야 했다는 옛서적을 뒤적거리며

한 개의 문門에서 바늘로 흘러와 이불만 움기고 살고 있는 생을, 한
개의 문文에서 나온 사인死因과 혼동하기로 얹기로 한다

Kadangi vienu metu negali būti vienas kitu, jie palaipsniui
pereina vienas į kitą.

Jei iš fosilijos ištrauktume visus lietaus lašus, saulės šviesą ir
vėją,
Ta fosilija mirtų,

Jis ėmė spausdinti naujo tyrimo rezultatus.

„Vėjas yra bandęs mirti.“

Mamą su manimi sieja ne tas pats kraujas,
Greičiausiai tik tas pats verksmas. Taip esu mąnęs.

APLINK ADATĄ

Sakoma, kad adatą prariję žmonės miršta jausdami jų
kraujagyslėmis tekančią adatą.

Sudomino, kaip dabar sekasi tai plonai adatai, kuri bežaidžiant
įsmigo į patalynės pūkus ir dingo.

Galų gale pataluose paskendusios adatos nesugebėję rasti
šeimynykščiai jais užsikloję užmigo.

Maždaug tuo metu, iš vienos patalų nuplaukiant į kitus patalus.
Panorau šeimynykščiams papasakoti, kaip jaučiuosi dabar, kad
guliu kaip giliai į patalus įsmigusi adata,

Tačiau pagalvojus, kad tos adatos iki šiol niekas nerado, akmuo
širdį užgulė, negalėjau nė burnos praverti.

Pervertęs senuosius raštus apie rūmų damas, kurioms reikėjo
mirti nurijus adatą, kad niekas neatskleistų mirties priežasties,
jei jos sužinodavo paslaptį, kurios jokių būdu negalima išduoti,

Nusprendžiau nepainioti gyvenimo iš vienos durų ištekančią
adatą ir keičiant tik patalus su kažkokiu raštu rasti mirties
priežastim.

이불 속에서 누군가 손을 꼭 쥐어 줄 때는 그게 누구의
손이라도 눈물이 난다 하나의 이불로만 일생을 살고 있는
삶으로 기꺼이 범람하는 바늘들의 곡선을 예우한다

내가 이렇게 외면하고 길을 걷는 것은

내가 이렇게 외면하고 길을 걷는 것은

지붕 위에 던져 놓은 눈부신 어금니들이 아직 그 곳에 있기
때문이고 봄이면 어김없이 돌아와 내 이마 위의 아지랑이를
활는 철새가 있기 때문이다

내가 이렇게 외면하고 길을 걷는 것은

당신에겐 사소해 보이는 내 중얼거림이 밤마다 청동오리처럼
내 몸 밖으로 날아오르기 때문이고 저녁 새 때의 배 아래를
흐르는 바람을 보면 내 눈동자에도 한 없이 다정하게 살이
오르기 때문이다

내가 이렇게 외면하고 길을 걷는 것은

당신의 숨 속으로 들어가야만 보이는 밤하늘을 내가 아직
간직하고 있기 때문이고 그런 사사로움으로 한없이 눈이
내리고 벼랑이 파래지고 풀들이 쓸쓸히 옆구리를 흔들기
때문이다

내가 이렇게 외면하고 길을 걷는 것은

한쪽 젖이 잘린 채 당신이 빈 수저를 물고 하루 종일 마루에
앉아 있기 때문이다 발이 뻗 채 숲에 주저앉아 있는 사슴의
차가운 숨소리를 어느 문장에서 떠올리기 때문이다

내가 이렇게 외면하고 길을 멈추는 것은

혼자 독해지기에는 이 세상은 너무 많은 피를 흘리고 있다 혼자
외로워지기에는 너무도 봄비기 좋은 세계이다 슬픔은 언제나
가지런한 비밀을 가지고 있다 맨 아래층에 산다 내게 안식이
있다면 그런 의지일 것이다

Jei kas iš patalų sugriebtų ranką, ašaros paplūsta. Nesvarbu,
kieno tai ranka. Gerbiu kreives adatų, kurios mielai plūsta
gyvenimu tik vienuose pataluose.

ŠITAIP EINU KELIU, NUSISUKĘS ŠALIN

Šitaip einu keliu, nosisukęs šalin,

Nes ant stogo užmesti akinančiai balti krūminiai dantys iki šiol
yra ten, ir tebėra paukščių, kurie būtinai sugrįš pavasarį ir laižys
miglas nuo mano kaktos.

Šitaip einu keliu, nosisukęs šalin,

Nes mano burbėjimai, kurie tau atrodo per daug akivaizdūs,
kas vakarą išskrenda iš mano kūno laukan lyg gaigalas, o
stebint po vakaro paukščių pilvais sklandantį vėją net mano
vyzdžiai be perstojo burksta.

Šitaip einu keliu, nosisukęs šalin,

Nes vis dar branginu tą vakarėjantį dangų, kuris matyti tik
įsiskverbęs į tavo kvėpavimą, o nuo tokių asmeniškumų ima
snigti, uolos pamėla, ir žolės liūdnei krutina lašinius.

Šitaip einu keliu, nosisukęs šalin,

Nes tau nusipjovus vieną krūtį, ištisą dieną sėdi ant grindų
įsikandusi stalo įrankius, o su išsukta koja miške nugrimzdusio
elnio žvarbus kvėpavimas iškyla iš kažkurio sakinio.

Šitaip sustoju viduryje kelio, nosisukęs šalin,

Tam, kad pats sustiprėtų, šis pasaulis išliejo per daug kraujo
Tam, kad pats suvieništų, pasaulis per puikiai užgrūstas
Liūdesys visuomet turi monotonišką paslaptį Gyvena pačiame
apatiniame aukšte Jei man ramybė būtų lemta, tokia būtų ir
mano valia

사시(斜視)

너의 눈동자는 너무 추워서
다른 눈동자와 함께 지낼 수 없다
너의 눈동자는 밀입국자처럼
우리의 시야를 몰래 빠져나간다
우리가 추방해버린 시제에서
너의 시선은 세계를 밀매한다
그러나 밤이 되면 언제나
자신의 눈으로 돌아오게 되는 추위가 곧 몰려든다
너의 눈이 보고 있을 우리의 시선은 늘 가없다
어디에 시선을 두어야 할지 모를 때 조차
우리가 너의 눈동자를 똑 바로 바라보지 못하는 것은
어느 시야에서도 우리의 눈이
마주칠 공간이 부족하다는 거다
아무도 너의 눈동자를 쉽게
비웃음으로 전락시키지 못한다
너의 눈동자는 애정의 대상이 된 적도 없지만
너의 세계는 우리의 시선으로부터 가장 멀리 있어
너의 눈동자는 우리의 시야에서
가장 자유로운 곳으로 움직인다
암묵적으로 동의를 구해 놓은 시야에서 우리는 참혹하다
두 눈이 없이 태어나
평생 서로를 몰라보는 쌍둥이처럼,
한 눈씩 나누어 가지고 태어나
평생 서로의 몸을 그리워 할 쌍둥이처럼,
우리는 늘 같은 방향을 보고 있지만
우리의 시선은 한 번도 같은 장소에 모여본 적이 없다
서로에게 가장 멀리 있는 것이 눈이 아니라
서로의 눈에서 가장 멀리 달아날 수 있는 것이
시선이라는 듯이
눈 웃음을 친다

ŽVAIRUMAS

Tavo vyzdys labai šaltas, todėl
Negali sugyventi su kitu vyzdžiu.
Tavo vyzdys lyg nelegalus migrantas
Paslapčia bėga iš mūsų regėjimo lauko.
Mūsų ištremtame laike
Tavo žvilgsnis prekiauja pasauliu.
Tačiau visuomet, atėjus vakarui,
Šaltis, kuriam lemta grįžti į akis, vėl suguža atgal.
Mūsų žvilgsnis tavo akimis visada bus apgailėtinas.
Net nesuprasdami, kur reikėtų nukreipti žvilgsnį,
Mes nesugebam tiesiai pažvelgti tau į akis,
Tad bet kuriame regėjimo lauke mūsų akims
Visada pritrūks vietos susitikti.
Niekas tavo vyzdžių lengvai
Pajuokai nuleisti nesugeba.
Tavo vyzdžiams neteko būti įsimylėtiems,
Tavo pasaulis labiausiai nutolęs nuo mūsų žvilgsnių,
Tad tavo vyzdžiai iš mūsų regėjimo lauko
Nujuda į pačią laisviausią vietą.
Mes siaubingi regėjimo lauke, kuriame tylomis susitarta.
Lyg gimę be abiejų akių
Ir visą gyvenimą vienas kito nepažįstą dvyniai,
Lyg gimdami pasidaliję po vieną akį
Ir visa gyvenimą dvynio kūno besiilgėsią dvyniai,
Mes visuomet žiūrime ta pačia kryptimi,
Bet mūsų žvilgsniams dar nė karto neteko susitikti toje
pačioje vietoje.
Mus vieną nuo kito labiausiai skiria ne akys,
Kadangi vienas nuo kito akių kuo toliausiai pabėgti galime,
Žvilgsniais
Šaudome.

Mizuki Misumi

(JAPAN)

Mizuki Misumi (b. 1981) is Japanese poet. She received the *Modern Poetry Notebook Award* (2004). Her first poetry book *Overkill* was awarded the 10th Cyuya Nakahara Award. Her next collection of poetry won the *Rekitei Award for New Comers* and the Southern Japan Literature Award. From 2008, she started reading and improvisation performance, and she released two music albums. She was invited to the Festival of Poetry and Wine in Ptuj, Slovenia (2012).

夏日

わたしのおなかには
赤ちゃんがいます
赤ちゃんがいるのに
誰もしんじないのです
せんせいも
きみはにんしんなぞ
していないと
いうのです
でもわたしのおなかには
赤ちゃんがいるのです

五月某日。

夏日である。世界は狂っていると思われる。私は世界を元通りにする術を考える。アスファルトに陽炎、迷子が私の書斎にまで入ってくる、名前はまだない、迷子が夏日に蕩けていく、そんな夏日に、わたしは捻り出す、このよのなかのひとがみな泣き虫ならばすべてがまるくおさまるのだ。

わたしのおなかには
赤ちゃんがいます
いるのです
心音が聞こえます

Mizuki Misumi

(JAPONIJA)

Japonų poetė Mizuki Misumi gimė 1981 m. Yra pelniusi *Modern Poetry Notebook* apdovanojimą 2004-aisiais. Jos pirmoji poezijos knyga *Naikinamoji galia* pelnė dešimtąjį Cyuya Nakahara apdovanojimą. Kitas poezijos rinkinys pelnė *Rekitei* pradedančiųjų premiją ir Pietų Japonijos literatūros apdovanojimą. Nuo 2008 m. atlieka skaitymo ir improvizacijų performansus, išleido du muzikos albumus.

VASAROS DIENA

mano įsčiose
spurda kūdikis
kad spurda kūdikis
niekas nežino
o ir mokytojas
man sako
tu neturėtum
pastoti
tačiau mano įsčiose
jau spurda kūdikis

Kartą gegužį

Vasaros diena. Atrodo, pasaulis tarsi išprotėjęs. Galvoju, kaip pasaulį padaryti tokį, koks buvo anksčiau. Saulės įkaitintas asfaltas alsuoja karščiu, pasiklydęs vaikas prie mano darbo kambario durų, bevardis, ima tirpti vasaros dienoje, o aš prasimanau, kad jeigu visi šio pasaulio žmonės taptų verksniai, viskas išsispręstų.

mano įsčiose
spurda kūdikis
gyvas
girdžiu širdies plakimą

わたしは赤ちゃんの名前を
もう考えてしまったので
せんせいにわらわれました
きみはにんしんしていない
いいえちがいますちがいます
このこはもうすぐうまれます
五月の夏日に産まれるのです
せんせい
あそこにみえるのは
うらがえしの子猫とわたしをつなぐ
地平線なのではないでしょうか
錯覚？
いいえこれは感覚です
へその緒は
世界中のひとを結び
平和を
祈るでしょう
だからわたしは
夏日にこのこを産むのです
ちがいますちがいます
あれは
曇り空のふりをした
ただの五月の海
でなければ
わたしはおばあさんになっているのです

患う

あらしのような
ゆうべでした

あまりにも
赤い血が
流れすぎたから

aš jau sugalvojau
kūdikiui vardą
pašiepiu mokytoją
tu neturėtum pastoti
ne netiesa netiesa
vaikas tuoj gims
gims gegužio vasaros dieną
mokytojas
žiūri
kačiukas aukštyn kojom priištąs prie manęs
nejaugi tikrai nėra horizonto?
haliucinacija?
ne čia jausmai
bambos pradžia
pasaulio žmonių mazgas
besimeldžiantis
už taiką
todėl aš
vasaros dieną vaiką gimdysiu
netiesa netiesa
ten
gali būti
tik gegužės jūra
apsimetusi debesuotu dangum
aš tampu močiute

KANČIA

tarsi audra
praslinko vakaras

per daug
raudono kraujo
nutekėjo

自分が人間であると
錯覚してしまった
おしまいから
かろうじて
繋がった
わたしと云う名の生命線

かつて
森で出会った
こいびとたちよ
揺れ方は
もう
忘れました

あらしのような
ゆうべでした

感触は
そこにある
いつだって触れられる
なのに
哀しみが
ピストルを
構えて
立っている
もはや
裏返しの共鳴は
肉体をも
つらぬく

ならば
これはあいとよべるのではないか

わたしは
患う

aš pats žmogus
iliuzijos
pabaiga
vos vos
sujungti buvom
aš ir menama gyvenimo gija

kažkada seniai
girioje sutiktų
besimylinčių porelių
drebulius
jau
užmiršau

tarsi audra
praslinko vakaras

jausmą
kai prisilieti
kažkada įvykusį
jaučiu
liūdesys
stovi
pistoletą
nutaikęs
jau
išvirkščias aidas
peršauna
kūną

ar tik
neprisishauksiu liūdesio?

aš
kančia

まるで
頬を上気させた
生身のにんげん
のおんなのように
患っている
のだ

終焉 # 9

とても むずかしいひと
あなたって
とても むずかしいひと
おかしいの

なだらかな山のようになる
緩急ならして
わたしたちの感情が
堆積されていく

また白木蓮が咲いた
視覚にうたえる
うれしそうに並ぶ
またおなじ白木蓮が
やきつく
一度は散ったものなのに
おかしいの

十年たったら
何が変わるだろう
百年たったら
何かが変わるだろう
千年たっても
あなたって むずかしいひと

垣根の向こうは留守だ
おかしいの

tarsi
moterims
nurausvina skruostus
žmonėms iš kūno ir kraujo
apima
kančia

PASKUTINĖS GYVENIMO MINUTĖS # 9

žiauriai sunkus žmogus
tu
žiauriai sunkus žmogus
apmaudu

darausi ramus tarsi kalnas
lemtingomis akimirkomis
mūsų jausmai
susitelkia

nužydėjo balti lotosai
skundžiuosi regėjimu
džiaugsmingai rikiuojasi
vienodi lotosai
sudega
dar kartą pražuvę daiktai
apmaudu

ar po dešimties metų
kas pasikeis?
ar po šimto metų
kas nors pasikeis?
net po tūkstančio metų
tu būsi žiauriai sunkus žmogus

kitoj gyvatvorės pusėj tušti namai
apmaudu

終焉 # 30

密集した舟が
音をたてずに
いつかしぬひとたちを
運んでいく
いつかしぬひとたちは
いつかしぬのだからと
頭を撫でてくれた

冷えて固まった溶岩の波に
足をとられるように
いつも この一瞬も
すべて生きているのだから
見知らぬひとたちと
目がつぶれるほどの星をながめることもある
凍えそうで
可笑しくて

キラウエアの火口で
燃えあがる隣で
いつかしぬひとたちが
いつかしぬのだからと
頭を撫でてくるとき
わたしは宇宙がしぬときを
考えた

靴紐をむすびなおす
丁寧に

PASKUTINĖS GYVENIMO MINUTĖS # 30

susigrūdę laivai
tylūs begarsiai
kada nors gabens
mirusiuosius
kada nors mirusieji
numirs kada nors
paglostau galvas

atšalusios kietos lavos bangose
neištraukiamos kojos
visada šį akimirksnį
gyvą
nepažįstami žmonės
tarsi žiūrėjimas žvaigždėn nematančiom akim
atrodo sušalę
atrodo juokingai

Kilauėjos ugnikalnio kraterį
kyla liepsna šalimais
kada nors mirusieji
numirs kada nors
glostydamas galvas
aš galvoju apie laiką
kai mirs visata

pasitaisau batų raištelius
rūpestingai

VERTĖ VYTAUTAS DUMČIUS

Jesús Munárriz

(SPAIN)

Jesús Munárriz was born in 1940 in San Sebastian, Basque (northern Spain). Until 1957 he lived in Pamplona, after which time he moved to Madrid where he still lives today. He completed studies in German philology at the University of Madrid and later he continued his studies at the University of Jena and Weimar University. He has served as the founder and editor of *Ediciones Hiperion* press since 1975. He has written more than 20 books of poetry, among them three for children. He has translated the works of many well-known foreign writers and poets from German, French, English and Portuguese. He has been awarded many prizes for his own work as well as his translations, not only in Spain but also in France, Italy and Bolivia.

EVOCO

Largas tardes de agosto hundidas en la arena
cálida de la playa, al borde del Cantábrico,
tardes de infancia azules, somnolientas.

Por el Paseo Nuevo trepaba el oleaje
partiendo como nueces terribles murallones;
seguían su tarea, graves, los pescadores
de caña, acumulando paciencia entre sus manos.

En el muelle, quisquillas, carramarros, magurios,
gritos de pescadoras jugándose los cuartos
en cajas de sardinas, a la sombra de Urgull.

Por la bocana entraban las lanchas de la isla
y, más tarde, pesqueros cargados de bonito
que abrazaban los hombres en la descarga, tensos.

Bajo los tamarindos dulces de Alderdi-Eder,
los últimos barquillos, los primeros bostezos,
los juegos de la calle, siempre nuevos.

Jesús Munárriz

(ISPANIJA)

Jesús Munárriz (Chesus Munarisas) gimė 1940 m. San Sebastiane, Baskijoje (šiaurės Ispanija). Iki 1957 m. gyveno Pamplonoje. Vėliau persikėlė į Madridą, ten gyvena ir dabar. Madrido universitete baigė germanų filologijos studijas, vėliau tobulinosi Jėnos bei Veimaro universitetuose. Nuo 1975 m. – leidyklos *Ediciones Hiperion* steigėjas ir direktorius. Parašė daugiau nei 20 poezijos knygų, tarp jų tris vaikams. Išvertė žinomų užsienio rašytojų bei poetų kūrybą iš vokiečių, prancūzų, anglų ir portugalų kalbų. Poetas už savo kūrybą ir vertimus įvertintas įvairiais apdovanojimais ne tik Ispanijoje, bet ir Prancūzijoje, Italijoje, Bolivijoje.

PAMENU

Ilgi ruggpjūčio vakarai, panirę į šiltą
pakrantės smėlį. Kantabrijos kalnynas –
riba. Ir žydras, mieguistas vaikystės dangus.

Ties Paseo Nuevo* bangos ropščias aukštyn
į siaubingo tvirtumo mūrus ir gliaudo juos
lyg riešutus. Žvejai, rimti, su meškerėmis
rankose, tylėdami kaupia kantrybę.

Ant molo – krevetės, upiniai vėžiai, jūros
moliuskai. Urgulio** šešėlyje žvejės šūkauja
lošdamos iš smulkių monetų sardinių dėžutėse.

Upės žiotimis įplaukia valtys, – žvejybinius
laivus pripildys mėlynųjų tunų, juos krante
iškraus vyrai, tvirtai apkabindami rankomis.

Po saldžiaisiais Alderdi Edero*** eglūnais –
paskutiniai vaflių rageliai, pirmi žioviai,
gatvės žaidimai, visados nauji.

* Paseo Nuevas – pasivaikščiojimo takas aplink Urgulio kalną. (*Pastabos vert.*)

** Urgulis – kalnas San Sebastiano mieste Baskijoje, prie Biskajos įlankos (šiaurės Ispanija).

*** Alderdi Ederas – parkas ir miesto kvartalas San Sebastiane, vienas prabangiausių visoje Ispanijoje.

Luego la cena en la pensión, la cama
no lejos de los padres y, erizando los sueños,
las primeras imágenes del naciente deseo.

MANIFIESTO

En defensa del cardo y de la ortiga,
en defensa del burro y su rebuzno
y de su condición intrascendente,

a favor de los bosques y su antiguo
modo de ser, a favor de la piedra
que el invierno cubrió de oscuro musgo,

para que vivan peces en las aguas,
pájaros en el aire, rododendros
en los jardines, luces en la noche,

y los hombres se olviden de la prisa
con que van a la nada y no se enteran,
víctimas de un progreso forajido,

para que todo cobre otro sentido
una vez asumido el sinsentido
que es todo, y concentrados en su paso

veamos sin dolor pasar el tiempo
y vivamos minutos, horas, días,
bocanadas de ser, riqueza única,

para que todo vuelva a ser sí mismo,
lo que pasó, lo que es, lo que perdura,
lo que no deja huella de su paso,

para que no dé miedo tener hijos
ni dejar de tenerlos, y el amor
vuelva a ser verdadero, vuelva a ser,

Vėliau – vakarienė pensione, lova
(netoli tėvų lovos), sušiauštas sapnas,
pirmieji gimstančio troškimo vaizdiniai.

MANIFESTAS

Ginkime dagį ir dilgėlę,
ginkime asilą, jo bliovimą,
visą jo būdo tuštybę,

miškų garbei, jų senovinei
būčiai, akmeniui, kurį
žiemą aptraukia samana,

kad vandenyse gyventų žuvis,
ore paukščiai, soduose rododendrai,
kad šviesos negestų naktį,

kad žmonės pamirštų skubėjimą,
lėkimą į niekur, kai nesusivokęs
kiekvienas tampa progreso plėšrūno

auka, ir kita prasmė pakeičia viską, –
kartą tas viskas jau buvo beprasmiškas, –
ir kad sutelkę dėmesį į jo žingsnius

be skausmo žvelgtume į nueinantį laiką,
minutę, valandą, dieną, gurkšnelį
gyvasties, vienintelį turtą,

kad viskas ir vėl būtų tikra, – tai,
kas praėjo, kas yra, išlieka, ir tie,
kurių pėdsakų jau neberandam, –

kad nebūtų baisu turėti vaikų,
ir nebūtų baisu jų neturėti, ir meilė
vėl atsirastų, atsirastų tapusi tikra,

para poder tomar el sol y el aire
y sentarse en la hierba con la gente
y ponerse a charlar largo y tendido,

a favor del cansancio y del descanso,
a favor de los ciclos naturales
y de la rebeldía ante los ciclos,

por los colores y por los sonidos,
por los gustos, los tactos, los olores,
por el juego y el sueño, y los amigos,

en defensa de lo que se ha perdido,
de la paz verdadera, del sosiego,
de la palabra limpia y del silencio.

PODER VUESTRO

Poder vuestro, que estás en todas partes,
aborrecido sea tu nombre,
nunca nos alcance tu reino,
deshágase tu voluntad
aquí en la tierra,
que poco el cielo a ti te preocupa.
El pan nuestro de cada día
no nos lo robes hoy,
ni incrementes nuestras deudas
encabezando a nuestros acreedores,
y no nos hagas caer en las garras
de la administración,
olvidanos sin más,
amén.

kad galètume mėgautis saule ir oru,
atsisėst žolėje su kitais žmonėmis,
išsitiesti ant nugaros ir kalbėtis ilgai,

nuovargio, poilsio garbei,
gamtos ciklų garbei, ir
maištingumui, – dar iki jų, –

dėkingi spalvoms ir garsams,
skoniui, kvapams ir lytėjimui,
žaidimui, miegui, bičiuliams,

kad apgintume tai, ką praradome,
kad apgintume tikrąją taiką,
ramybę, švarų žodį ir tylą.

TAVO GALIA

Tavo galia, kuri yra visur,
tebūnie nekenčiamas tavo vardas,
tegul niekados mūsų nepasiekia tavo karalystė,
tegul neišsipildo tavo valia
čia, žemėje,
nes dangus tau mažai terūpi.
Kasdienės mūsų duonos
šiandien tu nevogsi iš mūsų,
nepadidinsi mūsų skolų,
nepraneši kreditoriams,
neleisi mums pakliūt
į valdžios nagus, –
tu užmirši mus amžiams,
amen.

PERSPECTIVA

Hay días que parecen bodegones cubistas:
 todo tiene joroba
 o se parte en mitades
 desiguales,
 todo está lleno de ángulos,
 todo cae revuelto como torre
 de naipes derrumbándose,
 o revuelto se escapa como mazo
 de globos dispersándose,
 todo es en blanco y negro,
 en ocre y gris,
 todo es plano, replano,
 todo se despedaza—

Y sin embargo
 en su conjunto
 algo
 liga los elementos, los interrelaciona,
 el desconcierto
 cobra un sentido nuevo
 y el efecto final
 acaba siendo armónico—

aunque sólo se ve,
 apagada la luz,
 desde la cama.

HIC ET NUNC

¡Qué efímero lo eterno!
 Su soberbia
 abatida,

PERSPEKTYVA

Yra dienų, panašių į kubistų natiurmortus:
 kuprotų
 arba padalintų
 į dvi nelygias dalis,
 kampuočių,
 griūvančių lyg kortų
 nameliai, besimaišančių,
 sprunkančių šalin kaip oro
 balionai, paleisti į dangų,
 yra juodų ir baltų dienų,
 ochros spalvos ir pilkų,
 paviršutiniškų, visai
 paviršium slystančių ir
 dūžtančių –

Ir vis dėlto,
 kaip visumą,
 kažkas
 jas riša, susieja jų dalis, ir
 disharmonija atranda
 naują prasmę,
 galiausiai
 virsdama harmonija –

tačiau ji matoma
 tiktai išjungus šviesą,
 ir žvelgiant į ją iš lovos.

HIC ET NUNC

Kaip laikina tai, kas amžina!
 Puikybė
 sugniuždyta,

su piedra
 enarenada,
su excelsitud
 pavesas—
¡Sin embargo, este instante!

GANAS

Antes de que la historia se acabara
los poetas podían escribir
que dios era un papel
atrapamoscas (Corso).
Ahora se les oye repetir
que el siglo veintiuno
o será religioso o no será
según dijo Malraux, el descreído aquel
que dio en ministro.

¡Qué poco aguantan —aguantamos— solos
estos monos conscientes,
oh dios mío!
Siempre buscando compañía etérea
con tal de no asumir su destino de polvo
¡ojalá enamorado!

Hay que hacer amistades con la goma,
la goma de borrar,
antes de ser borrado.

Lo demás,
puras ganas.

akmuo
 virto smėliu,
didybė
 tik sauja pelenų –
Ir visgi, – ši akimirka išlieka!

NORAI

Prieš baigiantis istorijai
poetai galėtų parašyti,
kad dievas buvo popierinis
musgaudis (Korso*).
Dabar jie vis kartoja,
kad dvidešimt pirmasis amžius
bus religijos amžius, arba, toks nebus,
kaip teigia Malro**, netikintysis,
netikėtai tapęs ministru.

Kiek nedaug jie tepakelia – tepakeliame mes – vienišos,
sąmoningos beždžionės,
ak, dieve mano!
Nuolatos ieškome draugijos dievų buveinėje, kol ateina
laikas kiekvienam imtis atsakomybės už savo – už dulkės – likimą, –
galbūt net mylimą likimą!

Kartais susibičiuliuoji su guma,
su trintuku,
prieš ištrindamas tave.

Visa kita,
tik norai.

* Gregory Nunzio Corso (1930–2001), amerikiečių poetas, vienas pagrindinių *Beat Generation* atstovų (greta J. Kerouaco, A. Ginsbergo ir kt.)

** André Malraux, 1901–1976. Prancūzų rašytojas ir eseistas, koncepcijos „muziejus be sienų“ autorius. Aktyvus kovotojas ir politikas. Pirmasis Prancūzijos kultūros ministras.

CANCIÓN

No quedará de estos instantes nada,
de estos, ardientes, que ahora lo son todo,
no quedará de estos instantes nada
más que estos versos.

No dejarán más rastro estos relámpagos
que carbón y cenizas y nostalgia,
no dejarán más rastro estos relámpagos
que el de estos versos.

Te irás, me iré, se irán nuestros amigos,
otros vendrán, el mundo será de ellos,
me iré, te irás, seguiremos queriéndonos
en estos versos.

POCAS PALABRAS

Pocas palabras. Sólo las precisas.
Materia adentro, corazón arriba,
alma adelante.

Sólo las amadas.

Pocas palabras. Todas encendidas.

DAINA

Nieko neliks iš šių akimirkų,
iš šių, ugningų, kurios dabar yra viskas,
nieko neliks iš šių akimirkų,
tik šis eilėraštis.

Neliks ir pėdsakų žaibų, –
tik anglys, pelenai, nostalgia,
neliks ir pėdsakų žaibų,
tik šis eilėraštis.

Išeisi tu, išeisiu aš, išeis bičiuliai,
ateis kiti, ir pasaulis bus jų,
išeisi tu, išeisiu aš, ir mylėsime vienas kitą
tik šiame eilėrašty.

KELI ŽODŽIAI

Keli žodžiai. Keli tikslūs žodžiai.
Materija viduje, širdis viršuje,
siela priekyje.

Keli žodžiai.

Keli mylimi žodžiai. Liepsnojantys.

VERTĖ ARVYDAS MAKŠTUTIS

Mindaugas *Nastaravičius*
(LIETUVA)

Poetas, žurnalistas, dramaturgas. Gimė 1984 m. Vilniaus rajone. Baigė žurnalistikos studijas Vilniaus universitete. Šiuo metu Lietuvos edukologijos universitete studijuoja literatūrologiją. Veda kultūrines laidas per LRT radiją. Debiutavo eilėraščių rinkiniu *Dėmėtų akių* (2010), buvo apdovanotas Zigmo Gėlės literatūrine premija už

Mindaugas *Nastaravičius*
(LITHUANIA)

Mindaugas Nastaravičius is a poet, journalist and playwright. He was born in 1984 in Vilnius region. He completed his journalism studies at Vilnius University. He is currently studying literary studies at the Lithuanian University of Educational Sciences. He hosts cultural programmes on LRT radio. He debuted in 2010 with a

geriausią poetinį debiutą. Nuo 2011 m. bendradarbiauja su žymiu teatro menininku Valentinu Masalskiu. Šio režisieriaus vadovaujamame Klaipėdos jaunimo teatre pastatyta pirmoji autoriaus pjesė *Paukštyno bendrabutis* (2012). Šių metų pabaigoje žiūrovai išvys antros pjesės – *Kita mokykla* – pastatymą. Gyvena Vilniuje.

IŠ PRIEŠPASKUTINIO TEISMO SALĖS

įdomiausia visame šitame
reikale turbūt bus liudininkų
parodymai:

niekam neberūpės,
kad labai nekultūringa
rodyti pirštais

į save

ŠŪVIS IŠ STATYBININKŲ GATVĖS

pakvietęs už tvarto, Jaroslavas pasakė, kad viskas
aišku: vištas pjauna kažkoks juodas
katinas, kurį matė jo motina

apžiūrėjome kruviną aptvarą, baltas vištas išdraskytais
pasturgaliais, ant rudų kraujas matėsi
ne taip ryškiai, bet viskas buvo aišku:

katiną reikia užkokošinti, ir Statybininkų gatvės
vyrai – mes, du dvylikamečiai – tai padarysime
savomis rankomis, ir motinos daugiau nebevers

Jaroslavas pasiūlė rinktis: arba pasiimti kirvius
ir laukti, arba išsidrožti lankus, prie strėlių pritvirtinti
po vinį, ir tada jau viskas aišku

collection of poetry entitled *Stained Eyes* and was awarded the Zigmąs Gélė Literary Prize for the best poetic debut. From 2011 he began to collaborate with well-known theatre artist Valentinas Masalskis. Under the director's guidance he staged his first play, *Poultry-yard Dormitory*, in 2012. At the end of this year audiences will be presented with his second play, *The Other School*. He lives in Vilnius.

FROM THE PENULTIMATE COURTROOM

perhaps the most interesting
aspect of this whole affair
will be the testimony of the witnesses

no one will care
that it is quite uncivilized
to point fingers

at oneself

A SHOT FROM STATYBININKU STREET

Jaroslav called me over from the fence
and told me everything was clear: some black cat
his mother saw was slaughtering the chickens

so we inspected the incarnadine enclosure, white chickens
with scratched up behinds, vague spots of blood
on brown skin, but everything was clear:

the cat needed to be snuffed out, and the men of
Statybininku street –
we, two twelve-year olds – would do it with our own hands,
and then our mothers would no longer cry

Jaroslav offered a choice: to take up axes and wait,
or to carve out bows, attach a nail to each arrow shaft,
and then everything would be clear

kol pusdienį jis ieškojo kadagio arba uosio, kol
aplink Statybininkų gatvės tvartus dairėsi špagato,
buvau paliktas sargyboje

aišku, tuo pasinaudojau: vieną po kito nešiau
į namus svetimų, bet dar gyvų vištų kiaušinius, ir vos
įėjęs į virtuvę, iškart susiplakdavau gogel mogel

o katino laukėme iki sutemstant, ir kai nieko
nebesimatė, šaudėme šiaip sau į tvarto pusę,
kol mano strėlė pataikė Jaroslavui į pilvą

aišku, kad jis nemirė, bet dvi dienas neišėjo
į kiemą, o paskui, susitikus, išnešiau jam iš namų
sumuštinį su dešra, atsiprašiau, ir viskas

o po to mėginau apie tai parašyti, bet,
kaip pasakytų Jaroslavas, viskas čia ir taip yra aišku:
reikėjo rinktis kirvius, bent vieno iš mūsų

dabar nebūtų, nes po to mėginau apie tai parašyti,
kol sugriuvo visa ta Statybininkų gatvė,
vištos iškapojo katinus, kurie dabar saugo Jaroslavą

KARDINOLAI

kai mes pasigamindavome
po dūminę šaškę, na, turiu omeny, tokį daiktą,
kurį kiti vadina dūmine bomba ar tiesiog smilkstančiu
šūdu, žodžiu, kai pasigamindavome, visas mūsų kaimas
suprasdavo, koks geras dalykas yra natrio
arba kalio salietra – čia jau, žinoma, priklausio
nuo įsitikinimų, kurią naudosi, – koks geras daiktas
yra vanduo, kurį maitindavome ta druska, koks reikalingas
yra popierius, geriantis tą vandenį, tada džiūstantis,
ir tada jau sveiki atvykę į konklavą

while for half the day he searched for a juniper
or ash tree, while he looked around Statybininku for cord,
I was left on watch

of course, I made use of that: one after another, I took home
someone else's chicken eggs, still alive, and barely
inside the kitchen, I whipped up some gogel mogel

as for the cat, we waited until dark, and when nothing
appeared, we started shooting toward the fence
until my arrow hit Jaroslav in the belly

of course, he didn't die, but for two days, he didn't
come out into the yard, and later, when we met, I brought him
a sausage sandwich from home, apologized, and that was that

afterwards, I tried to write about it, but as Jaroslav would say,
everything here is quite clear as is:
we should have chosen axes, then at least one of us

would no longer be here, because afterwards I tried to write about it,
until all of Statybininku street fell apart, and the chickens
slaughtered the cats, who now watch over Jaroslav

CARDINALS

when we made ourselves each
a fuming disc, well, I have in mind
the sort of thing people call a smoke bomb,
or smoldering shit, in other words, when we made them,
our whole village understood what a good thing saltpetre,
or potassium nitrate, really is – of course, in these matters, it depends on
your convictions – and what a good thing water is, seeded
with salt, how necessary paper, drinking up that water, then drying,
and then welcome all to the conclave

kai mes pasigamindavome,
eidavom būriu į miškus, išgriautas gyvulių fermas,
eidavom išlaikydami paslaptį, juodas ar baltas dūmas
netrukus pasirodys, o vienais metais visas mūsų kaimas
buvo raudonas, geltonas, rudas, nes supratome,
kad į mišinį galima įdėti plaukų dažų – tais metais
pamatėme tikruosius savo motinų plaukus

kai mes pasigamindavome,
būdavo, einame kiek primetus į pievą,
gulamės, padegame, metame, laukiame,
balti, juodi, visokie dūmai, būdavo, atsistojame
toje pievoje, bet nė vieno iš mūsų nesimato

ISTORIJA APIE PRAEITĮ, DABARTĮ IR VISA KITA,
KO NEBUS

ką tik tvirtai apsisprendžiau: pradėsiu
kurti, jau pirmi mano žodžiai bus
daugiau, nei užrašyti žodžiai,
karvė čia nebus karvė,
jokių istorijų, tikro
gyvenimo, ką tik
viskas pasibaigė

ir ką man daryti, ką man dabar
daryti, sėdžiu ir ši tylą
nieko gera nesako

dabar aš noriu kurti: iš žemės išaugo
sūnus, kuris prisirišo toje pačioje
žemėje, iš sūnaus vėl išdygo

when we made them,
we would go to the woods in a pack, to the ruined animal farm,
we would go, keeping our secret, and soon black or white smoke
would appear, and one year our whole village
was red, yellow, brown because we understood
that we could add hair dye to the mixture – that year
we saw the true hair color of our mothers at last

when we made them,
it happened that, having thrown them into the field,
well, first we would lie down, ignite, throw, wait,
and then watch white, black, all kinds of smoke, and so
it happened that we were standing in the field
and none of us could see the others

A STORY ABOUT THE PAST, PRESENT AND
EVERYTHING ELSE THAT WON'T BE

I made a resolute decision: I will begin
to create, and my first words will be
more than what is written,
a cow will not be a cow,
no stories, real life,
everything just
as it happened

and what should I do, what should
I do now, I sit and this silence
doesn't say anything good

now I want to create: a son grew out
of the earth, he tied himself to that
earth, and from the son a father

tėvas, angelas skrenda
dangum ir nieko
nesako

tada man nebuvo jokio gyvenimo,
tada gyvenau su karve, pririšu,
ji nuėda, kiek pasiekia, skylė
žemėje, kai ištraukiu kuolą,
kai perkeliu į kitą
vietą, dar viena
skylė žemėje

dabar aš noriu kurti: karvė neateina
manęs perkelti, skauda šita
grandinė, viską seniai
esu nuėdęs, iš žemės
išdygsta tėvas,
aš graužiu
tą žemę

tada aš gyvenau su karve, bet draugas
nuolat kartojo, kad geriausi
poetai yra miesto poetai,
užtaisiau visas skyles
ir mudu išėjome
į gyvenimą

jos ragus aprišau grandine, mums
mojavo visokie žmonės,

grew, an angel was flying
in the sky saying
nothing

back then there was no life for me, back then
I lived with a cow, I would tie it down,
it would eat up the grass, whatever
it reached, a hole would form
in the earth, and when I
pulled up the stake,
when I transferred
it to another spot,
another hole
would form
in the earth

now I want to create: the cow doesn't come
to shift me to a new spot, this chain hurts,
I have already eaten everything away,
and from the earth
a father sprouts,
so I chew
the earth

back then I lived with a cow, but my friend
was always telling me that the best poets
are city poets, so I filled in
all the holes, and my cow
and I went out
into life

I tied her horns with a chain, all kinds
of people waved to us, they scared

baidė mano karvę,
bet mes ėjome
nesidairydami,
ėjome, ir tai
nėra jokia
kūryba

nuo kojų trupėjo sudžiuvęs mėšlas, atsivedžiau
karvę į katedros aikštę, ir žmonės tada
kalbėjo, kad nieko gera tai nežada,
tėvas išlindo iš žemės, ne mano,
ne karvės tėvas, angelas
skrenda į mus, ir tai
ne aš sukūriau

bet dabar aš noriu kurti: mes stovėjome
ir laukėme, kol tapsiu geriausiu,
triskart mylėjau, palikęs
buvau savo karvę, ji
stovėjo ir laukė
manęs,
tada viskas
apsivertė, aš stovėjau
ir laukiau, kol ji graužė
negystančią žolę, kol bliovė
ant šito tėvo, visus vienodai mylinčio

ir tada tvirtai apsisprendžiau: nieko nebus,
mudu grįžome ant savo žemės,
pririšome mano tėvą,
nes ką man reikėjo
daryti, ką
man čia
kurti

my cow, but we kept on going
without looking around,
we went, and that
is not any kind of
creation

with dried dung crumbling from my soles, I brought
the cow to cathedral square, and people
talked — this bodes nothing good –
the father poked out of the earth,
not mine, not the cow's father,
the angel was flying, and I
didn't create this

but now I want to create: we were standing
and waiting until I would be the best,
I loved three times, having left
my cow, she stood
and waited
for me,
then everything
was turned on its head,
I was standing and waiting
while it chewed the grass that wouldn't wilt,
until it cried over the father, loving everyone the same

and then I decided, resolutely: nothing will come of this,
the two of us returned to our land,
and we tied up my father,
because what do I need
to do, what should
I create
here

dabar aš nenoriu kurti:
atgal į skyles žemėje,
atgal į gyvenimą,
viskas, bet tėvas
grandinę
nutraukęs,
angelas
žemę
graužia,
ir aš
nežinau,
kur juos
perkelti

RYTAS PO EILĖRAŠČIO

plaukai, prikritę
tarp raidžių, blakstienos

prilipusios ant prigesusio
ekrano

aš, nieko
atgal neklįjuojantis

aš, vis dar
ataugantis

DVIGUBAS DUGNAS

kodėl aš ilgiausiu to laiko, savęs, kuriam
vis atrodo, kad ten, už miško, viskas
ir baigiasi, prisimerkęs galėdavau

now I don't want to create: back
to the hole in the earth,
back to life, everything,
but the father has
broken off
the chain,
the angel
is chewing
the earth,
and I don't
know
where
to transfer
them

MORNING AFTER POEM

hairs fallen between
letters, eyelashes

stuck to the extinguished
screen

i, brushing nothing
back

i, always still
growing out

FALSE BOTTOM

why do i long for that time, for that me,
when it always seemed that out there,
beyond the forest, everything comes to an end

durti pirštu ir viską pasiekti, pirštu
padalindavau dangų, į kurį prisimerkęs
nueidavau ir sugrįždavau, ir tikrai tikėjau

kad ten, už miško, aš niekada nebūsiu, o sliekas,
kurį užsimerkęs šiaip taip padalindavau perpus,
tapdavo vienas ir kitas sliekas, kad nieko

ir nebus sunkesnio – ten, už miško – dabar sunku
atsimerki, nes aš, nes gyvenimas, viskas yra
pernelyg, viskas yra per toli nuo manęs

o kibiras, kuriame juos augindavau, niekada
neturėjo dugno – jie išeidavo ir sugrįždavo –
ir žemė būdavo padalinta, ir viskas yra susimaišę

nes ryte ir kritau, ir kėliausi, nebeskirdamas,
kuris esu aš, kuris iš mano gyvenimų – kitas,
į kurį turėčiau ateiti, iš kurio – sugrįžti

kodėl aš ilgiuosi to laiko, kodėl tik dabar
suprantu, kaip sunkiai prisiverčiu prisimerkti,
o ten, už miško, iš tikrųjų nieko nėra

squinting, i could reach all of it with my finger,
and with that finger i divided the sky into which
i would go and come back, and i really believed

that i would never get to be beyond that forest,
yet the worm i divided in half with my eyes screwed
became one worm or another, nothing

could ever be more difficult – yet there, beyond the forest –
and now it is hard to open my eyes because i,
life, everything is too much for me, everything too far

and the bucket in which i grew the worms never
had a bottom – they would go out and come back –
and the earth would be divided, and everything is mixed up

because in the morning i both fell, and arose, not
differentiating which is me, which is my life –
into which i should arrive – or from which i should return

and why do i yearn for that time, why only now do i
understand why it is so hard to make myself squint,
for there, beyond the forest, there is really nothing

TRANSLATED BY RIMAS UŽGIRIS

Ana *Pepelnik*
(SLOVENIA)

Ana Pepelnik (1979) is a Slovenian poet and translator. She lives in Ljubljana. Her first book was *Ena od varijant kako ravnati s skrivnostjo* (*One of the Ways to Behave with a Secret*, 2007), and two years later she published a second, *Utrip oranžnih luči na semaforjih* (*The Blinking of Yellow Stoplights*, 2009). She translates both younger and older generation American poets, including Joshua Beckman, Matthew Zapruder,

Ana *Pepelnik*
(SLOVENIJA)

Ana Pepelnik (g. 1979) slovenų poetė, vertėja. Gyvena Liublianoje. Pirma knyga *Ena od varijant kako ravnati s skrivnostjo* (*Vienas iš variantų, kaip elgtis su paslaptimi*, 2007), po dvejų metų išėjo antra *Utrip oranžnih luči na semaforjih* (*Šviesoforų geltonos mirksėjimas*, 2009). Verčia jaunesniosios ir vyresniosios kartos amerikiečių poetus: Joshua Beckman, Matthew Zapruder, Matthew Rohrer, Noelle Kocot, Jennifer

Matthew Rohrer, Noelle Kocot, Jennifer Clement, James Schuyler and Elizabeth Bishop.
She is also a contributor to the international Internet poetry project *Metropoetica*.
She works at the independent radio station *Radio Študent* and participates in
musical / poetic performances with the poet A. Hočevaru and the *CPG Impro* trio.

IZ PESKA

Vsak dan se nekaj spremeni
čeprav ne deluje tako. Mirno
oblizovanje proda preverjanje
slanosti vode. In vsak dan

je kupček školjk. Malih lupin
na skali večji. Ne vem za koga
jih tja zlagam ampak zlagam

jih pridno. Natančno in trudim
se. Z občutkom. Tega bolj lovim
ker nikoli ne veš kdaj se nekaj
udre. Zleze vase in izgubi pomen.

Ta skala govori. Pred leti so nanjo
leteli najini nesmisli ampak vedno
je našla odgovor. S tistim/tem svojim

modrim molkom. Kot srebro in lesk
morskega ušesa. Samo nagnili sva se
nad zvoke valov in dobili odgovor.
Zato zdaj zlagam gor te školjke. Ta

mala bitja iz globokega veselja. Z dna.
Če zdaj veva nekaj malega o veselju
in jaz še več o sivih laseh ki se lovijo

na moje temne majice je to zato
ker sva vse to verjeli. V te čudeže ki so
se vrteli nad nama ne da bi opazili.
In veš. Nekaj sem jih zagledala. Letali so

Clement, James Schuyler ir Elizabeth Bishop. Bendradarbiauja tarptautiniame
internetiniame poezijos projekte *Metropoetica*. Dirba nepriklausomame radijuje
Radio Študent, dalyvauja muzikiniuose-poetiniuose performansuose (su poetu A.
Hočevaru ir trio *CPG Impro*).

IŠ SMĖLIO

Kasdien kas nors kinta
nors taip neatrodo. Ramiai
laižai žvirgždą, tikrini
vandens sūrumą. Ir kasdien

kauburėlis kriauklių. Mažų kiautelių
vis auga ant uolos. Nežinau kam
jas ten dedu bet vis stropiai

dedu. Tvarkingai, stengiuosi.
Įsijaučiu. Veikiau gaudau tą jausmą
nes nežinau kada viskas ims ir
išsprūs. Sulįs į save, praras prasmę.

Šioji uola prabyla. Seniau į ją skriedavo
mudviejų kvailystės bet ji visada
atsakydavo. Anuo savo

išmintingu tylėjimu. Jis lyg jūrinės ausies
tviskesys ir sidabras. Vos palinkusios
virš jūros bangų gaudavom atsaką.
Todėl dabar dedu čia kriaukles. Tas

mažas būtybes iš visatos gelmės. Iš dugno.
Jei dabar bent šiek tiek nutuokiame apie visatą
o aš dar daugiau apie žilus plaukus kimbančius

prie mano tamsių marškinėlių tai todėl
kad tikėjome. Tais virš mūsų
sūkuriavusiais stebuklais kurių nepastebėjom.
Ir žinai. Kelis jų išvydau. Sklandė

nad skalo in skakali gor. V neko veselje
ki je takrat res obstajalo. Z glasnim brnenjem
je čemelo na skali in samo bilo.

PESEM

Stvari so že
imenovane.
Postavljene
kot v poeziji
Adrienne Rich
leta 1971.
V svojem malem redu
pomenijo
nek svet ki me
ne izključuje.
Tako kot tulipan
pod oknom.
Odprl se je
v trenutku
ko sem opazila
dež
in se spomnila
na opravila
ki jih kljub vsemu
ne smem preložiti.
To dvoje
me je puščalo mirno.
Tulipan
s skrčenimi
listi
in nek red
v stvarih okoli mene.
Ki je tukaj
že od nekdej.

virš uolos ir šokinėjo aukštyn. Į kažkokią visatą
kuri tada išties egzistavo. Garsiai užaudama
kiūtojo ant uolos buvo sau ir tiek.

EILĖRAŠTIS

Daiktai jau
įvardyti.
Sudėlioti
kaip Adrienės Rič
1971 metų
poezijoje.
Jų trapi darna
nužymi
kažkokį pasaulį kuris
manęs neištumia.
Nelyginant tulpė
po langu.
Prasiskleidė
akimirką
kai pastebėjau
lietų
ir prisiminiau turinti
reikalų
kurių nepaisant visko
negaliu atidėti.
Bet šiedu dalykai
nedrumstė mano ramybės.
Tulpė
išsiritusiais
lapais
ir toji daiktų
tvarka aplinkui.
Jau kadaise
įsigalėjusi čia.

I

Nedokončane sanje. In počasno
jutro. Brisače se vrtijo. Vetrnica
je pisana. Nedokončano jutro.
In počasne sanje. Smetarji praznijo
kante za steklo. To je jutranja vetrnica.
Povsem neprimerna za nedokončane
sanje. Megla. Ostanki dežja na pajkih
in krizantemah. Blizu začetka novembra.
Prvi vonj po zimi. Počasni smetarji.
Pisan dež in nedokončane rože.
Neprimeren november. Vedno se začne
s smetarji in prezračenimi plašči.
Blizu začetka. Prvi vonj novembra
po prezračenem dežju. Nedokončane sanje.

KAKO SE ČISTO IZGINE

Ni tako preprosto. Vrata
je vseeno odprla in takoj
zamižala. Stisnila oči zamašila

ušesa in preskočila dve stopnici.
Z enim korakom prebila zid
in zvok obdržala v ušesih.

V par trenutkih bo izginila
a še ne ve kako. V zelenem curku
luči ki migotajo ali preglasnih

I

Nebaigti sapnai. Ir vangus
rytas. Sukasi rankšluosčiai. Margas
vėjo malūnėlis. Nebaigtas rytas.
Ir vangūs sapnai. Šiukšlininkai tuština
stiklo kontenerius. Tai rytinis vėjo malūnėlis.
Visai netinkamas nebaigtiems
sapnams. Migla. Lietaus lašai ant chrizantemų
ir vorų. Netoli lapkričio pradžia.
Pirmas žiemos kvapas. Vangūs šiukšlininkai.
Margas lietus ir nebaigtos gėlės.
Netinkamas lapkritis. Vis prasideda
nuo šiukšlininkų ir vėdinamų paltų.
Arti pradžios. Pirmas lapkričio kvapas
dvelkiantis išvėdintu lietum. Nebaigti sapnai.

KAIP PRADINGSTAMA VISIŠKAI

Tai ne taip paprasta. Vis tiek
atvėrė duris ir išsyk
ėmė markstytis. Užsimerkė užsikimšo

ausis ir šoko per du laiptelius.
Vieną smūgiu pramušė sieną
ir ausyse sulaukė garsą.

Po kelių mirksnių pradings
tik dar nežino kaip. Žalioj mirguliuojančių
šviesų čiurkšlė ar rėkiančiose

* Amerikiečių poetas, išvertęs slovėnų poeto Tomažo Šalamuno
reikšmingą 7-ojo dešimtmečio knygą *Poker (Pokeris) (vert.)*.

zvočnikih. Ve pa da obstaja
nekdo ki bi mu narisala tisti
osupljiv ognjemet ki se še ni sprožil

in še nekdo ki bi mu dala malo
svojega zraka zaprla oči odmašila ušesa
razprla pest in izginila v hipu.

BARKA

To ni ladja. To je ogromna
zapuščena hiša. S tega okna
sva na sedem prstov preštela
dva leva dve žirafi in dve zebri.

Ker v sobah hiše kjer spiva
občasno spiyo otroci so te risbe
čisto normalne. V tej hiši

je mogoče vse. Glasna reža
ki v sobo spušča prečiščen zrak
piščanec ki ga imenuješ riba
in čudna naprava ki ima narisano

nogometno žogo. In velika vrana.
Ob sedmih zjutraj zajtrkuje
pred najinim oknom. Včeraj oreh

piščančje bedrce danes polovico
breskve. Fasada je poslikana
s pisanimi baloni in zrak okoli nje
je redek ker imamo poplave. To sobo

si poplavit s solzami ki so ponoči
tekle na ulico. Hišo si spremenil v ladjo
in živali so naenkrat postale smiselne.

kolonėlèse. Bet žino kad egzistuoja
tas kam galėtų nupiešti ši
žadą atimantį dar nesprogusį fejerverką

ir dar tas kam atiduotų truputį
savo oro užsimerktų atkimštų ausis
atgniauztų kumštį ir beregint dingtų.

VALTIS

Tai ne laivas. Tai didžiulis
apleistas namas. Nuo šio lango
ant septynių pirštų suskaičiavome
du liūtus dvi žirafas ir du zebrus.

Kadangi kambariuose kur miegame
kartais miega ir vaikai tie piešiniai
suvis normalus dalykas. Šiuose namuose

įmanoma viskas. Triukšmingas plyšys
į kambarį įleidžiantis gryną orą
viščiukas kurį vadini žuvimi
ir keistas įrenginys ant kurio nupieštas

futbolo kamuolys. Ir didelė varna.
Septintą ryto vis ką nors knebinėja
priešais mūsų langą. Vakar riešutą

viščiuko šlaunelę šiandien pusę
abrikoso. Ant fasado pripiešta
spalvotų balionų ir oras aplink
išretėjęs dėl potvynių. Naktį

ši kambarį užtvindei ašarom
jos sruvo į gatvę. Namą pavertei laivu
ir gyvūnai staiga įgavo prasmę.

Lamont B. Steptoe

(USA)

Lamont B. Steptoe was born and raised in Pittsburgh, Pennsylvania in the United States of America. He is a Vietnam veteran and author and photographer of fifteen collections of poetry. His most recent books are *A Long Movie of Shadows*, *Crowns and Halos*, *Oracular Rumbles and Stiltwalking*, and *Meditations in Congo Square*. He is the winner of an American Book Award and a Pew Fellowship in the Arts. He has read his work in France, India, Netherlands and Nicaragua.

1959

I turn ten years old
discover the instrument of a pen
begin to write the hieroglyphs
that swim in my blood
on the corpses of trees
four hundred miles east of the belching steel mills
months later, Billie Holiday withers like an orchid
in a New York hospital fades away
like a note held too long
elsewhere in Manhattan
jazz saxophonist, Lester Young
bitter and enraged after a Parisian gig
lays down his own red carpet
in a rooming house across the street from Birdland
follows it to a starship
that takes him beyond the Milky Way
somewhere
between a super nova and a black hole
these jazz icons
unremember strange fruits and nigger heavens
move into eternity
royal as Rameses & Nefertari

Lamont B. Steptoe

(JAV)

Lamont B. Steptoe (Lamontas B. Steptou) gimė ir užaugo Jungtinėse Amerikos Valstijose, Pitsburgo mieste Pensilvanijoje. Jis yra Vietnamo karo veteranas ir 15 poezijos rinkinių autorius bei fotografas. Jo naujausios knygos – *A Long Movie of Shadows* (*Ilgas šešėlių filmas*), *Crowns and Halos* (*Karūnos ir nimbai*), *Oracular Rumbles and Stiltwalking* (*Orakulo murmesiai ir vaikštytynės su kojūkais*) ir *Meditations in Congo Square* (*Meditacijos Kongo aikštėje*). Jis yra laimėjęs Amerikos knygos apdovanojimą ir Pew menų draugijos stipendiją. Savo poeziją skaitė Prancūzijoje, Indijoje, Nyderlanduose, Nikaragvoje.

1959

man dešimt
išbandau plunksnos prietaisą
ant medžių lavonų
rašau pirmuosius hieroglifus
plaukiančius mano kraujy
po keleto mėnesių, keturi šimtai mylių į rytus
nuo krenkščiančių plieno fabrikų Bili Holidei
nuvysta it orchidėja Niujorko ligoninėj
užgęsta tarytum nata per ilgai tęsiama
kitoj vietoj Manhatane
saksofonininkas Lesteris Jangas
įsiutęs ir pilnas kartėlio po Paryžiaus gastrolių
pasitiesia raudoną kilimą
mebliuotuos apartamentuos per gatvę prieš Berdlandą
keliauja juo link žvaigždėlaivio
skraidinančio virš Paukščių Tako
kažkur
tarp supernovos ir juodosios skylės,
šios džiazos ikonos
gramzdina užmarštin keistus vaisius ir juodukų rojų
kraustosi į amžinybę
didingi it Ramzis ir Nefertarė

197

AGAINST WALLS

Like ants to honey
The pilgrims come by tens of thousands to stare
At the sea storm of darkness and color
Van Gogh
Bled through his eyes
A cicada song in high octaves
Between a scream and a prayer
The bibles of his images
Scriptured strokes
Under the yoke of time
The loaded revolver of his heart
Emptied against walls

AT THE SHORE

At the shore
Shackled and chained
Hobbled in iron
Many of the African captives
Grabbed fistfuls of earth
For the last time
Filled their mouths with Mother Africa
They swallowed their culture
Filling their bellies with Black Power
Before sailing into the unknown
The sun was a bloody mucus
That sizzled as it slipped beneath the horizon
They ate the continent they were leaving
An unusual kind of grieving
The was the last meal of the condemned
The stink and confinement of the ships hole

Į SIENAS

Kaip skruzdėlės prie medaus
Dešimtys tūkstančių piligrimų suplaukia paspoksot
Į tamsos ir spalvų štormą
Van Gogo
Iškraujuotą pro savo akis
Cikados giesmę aukštoj oktavoj
Tarp riksmo ir maldos
Jo vaizdinių šventraščius
Biblinius potėpius
Po laiko naščiais
Širdies užtaisyta
Revolverį
Išpyškintą į sienas

PAKRANTĖJE

Supančioti surakinti
Sukaustyti grandinėmis
Pakrantėje
Daugybė Afrikos belaisvių
Paskutinįkart
Saujomis graibstė žemę
Kimšo į burnas Motiną Afriką
Jie rijo savo kultūrą
Pripildė pilvus Juodosios Energijos
Prieš leisdamiesi į nežinią
Saulė priminė kruvinas gleives
Kurios čirškė jai slystant už horizonto
Jie valgė žemyną kurį palieka
Keistu būdu išreiškė sielvartą
Tai buvo paskutinis mirtininkų maistas
Jų laukė

Awaited them
The rage of whips and curses and rape
The cruel jaws of sharks
The deep dungeon of unmerciful salt water
Stood as their future
The journey they faced
Left them zombies if they survived
Death was a blessing
At the shore
They swallowed their land
Like a communion wafer
Of a religion the other side of nightmare

DEBRIEFING

When the men returned from patrol
They explained they had encountered

No enemy movement
Located no hidden caches

Their most significant find
Was a GI jungle boot

With a boy's foot inside

FOR EMILY DICKINSON

Found the house of Emily
Stood in her bedroom door
Marveled at the light she left
Polishing the floor

Įkalinimas triumuose ir smarvė
Rytojus jiems žadėjo
Niršius rimbų kirčius, keiksmus, prievartavimus
Nuožmius ryklių nasrus
Druskingų vandenų negailestingus požemius
Kelionė toji
Išlikusius pavertė zombiais
Mirtis teikė palaimą
Pakrantėje
Jie rijo žemę
Kaip religijoje kitoj pusėj košmaro
Ostiją

APKLAUSA

Po patruliavimo sugrįžę vyrai
Aiškino nepastebėję

Jokio priešo krustelėjimo
Neaptikę jokių slaptaviečių

Svarbiausias jų radinys
Buvo kariškas džunglių batas

Su vaikio koja jame

EMILEI DICKINSON

Radau Emilės namą
Jos miegamojo tarpdury
Apstulbino šviesa, kurią paliko ji
Blizgindama grindis

HAUNTED WITH ANCESTORS

I hold lightning bolts in my hand
 I am a deity of the Black land
 I wear a mask of thunder clouds
 Sunlight beats within my breast
 While my chest is beaten gold
 I am a wonder to behold
 I am the mystery in all you see
 I am the impulse to be free
 I walk on stilts and whirl in a blur
 I electrify living bone
 Remind living flesh of star flung home
 Beauty, beauty, beauty in wood
 Beauty, beauty, beauty in iron
 Beauty, beauty, beauty in stone
 I am plastic and clay of ancient day
 I am spirit and serpent
 I am spider and frog
 I am river and ant
 I am rhythm and drum
 I am night molded in a mask
 I am congo tongued and dreaming
 Eye sockets of emptiness blind with galaxies
 Eye sockets of emptiness haunted with ancestors

IN THE WOMB OF WOMAN

Invisibility grows in the womb of woman
 Tumbles out
 Drenched in the rains of heaven
 What blood there is
 The price of separation from the stars

LANKOMAS PROTĖVIŲ

Žaibų strėles laikau aš rankoj
 Dievybė žemės aš Juodos
 Slepuios po kauke debesų audringų
 Saulės šviesa krūtinėj plasta
 Kaltinis auksas dengia man krūtinę
 Esu stebuklas skirtas pamatyti
 Aš paslaptis to ką aplink matai
 Ir laisvės akstinas esu
 Aš vaikštau su kojūkais painiojuos apkvaitęs
 Aš įelektrinu gyvuosius kaulus
 Gyvajam kūnui primenu namo atsviestą žvaigždę
 Medinis grožis, grožis, grožis
 Geležies grožis, grožis, grožis
 Akmens grožis, grožis, grožis
 Esu senovės priemolis ir molis
 Dvasia esu aš ir žaltys
 Aš voras ir varlė esu
 Aš skruzdėlė esu ir upė
 Būgnas ir ritmas aš esu
 Naktis aš juodžemiu kaukėta
 Aš kongas liežuvingas ir sapnuojas
 Vakuumo akiduobės apakintos plejadų
 Vakuumo akiduobės lankomos protėvių

MOTERS ĮSČIOSE

Nematoma užauga moters įsčiose
 Išvirsta iš ten
 Permirkusi rojaus lietum
 Krauju ten esančiu sumokama kaina
 Atsiskyrimo nuo žvaigždžių

PUPPET

for Lamer

O daughter
What you must think of this father this puppet of madness

Whose words are deadly yellow rain polluted with pain
It is not you that makes me rage but a long ago war

Whose bloodstained tracks are history's page
I am walking dead buried in the rush hour of living

Do not imitate me
My heart is a bonfire fueled by the oxygen of love

You are the seed of all my hope
The dawn I will not live to see

I did not ask to become the lightning
I did not ask to become the storm

The flame of my joy has burned you
The cigarette of war has tattooed its name

Forgive me daughter I am a bible of sorrow
Remember me tomorrow

RWANDA

Rwanda
The blade and the blood
6 o'clock news

MARIONETĖ

Skiriama Lamer

Ak dukra
Ką turėtum galvot apie tą savo tėvą tą pamišimo
marionetę

Kurio žodžiai geltonas mirties lietus su kančios teršalais
Tai ne tu verti mane tūžti o seniai pasibaigęs karas

Kurio kruvinas pėdsakas tapo istorijos puslapiu
Esu vaikštantis mirusysis skubiai palaidotas gyvavimo valandą

Nemėgdžiok manęs
Širdis mano – laužas kurstomas meilės deguonies

Tu sėkla visų mano vilčių
Aušra kurios nesulauksiu

Neprašau būt žaibu
Neprašau būti vėtra

Mano gyvenimo liepsnos laižė tave
O karo cigaretė tatuiravo savo vardą

Atleisk man dukra esu sielvarto biblija
Rytojaus dieną prisimink mane

RUANDA

Ruanda
Ašmenys ir kraujas
6-os valandos žinios

THERE IS A HOUSE

There is a house
With all the rooms filled Momma
With all the days filled with Momma
But there is a river
That separates me from this house
It is a wide river
A river so wide that
It must be called a sea
Yes, a sea
A sea so wide
That it must be called time
Yes, time
A time so wide
That it must be called death
Yes, death

WOODEN INDIANS

America
Keeps its Red nations

Imprisoned in history
Books

Trapped in wired landscapes
Frozen in wood

On the front porches
Of trading posts

Stored in countless
Warehouses in celluloid universes

Staggering and maddened
By powerful visions

YRA NAMAS

Yra namas
Kurio visi kambariai pilni Mamos
Kuriame visos dienos sklidinios Mamos
Bet yra upė
Skirianti mane nuo šio namo
Toji upė plati
Tokia plati
Kad turėtų vadintis jūra
Taip, jūra
Tokia didelė jūra
Kad turėtų vadintis laiku
Taip, laikas
Toks ilgas laikas
Kad turėtų vadintis mirtim
Taip, mirtis

MEDINIAI INDĖNAI

Amerika
Raudonąsias savo tautas

Įkalino istorijos
Knygose

Vielą apjuostuose kraštovaizdžiuos
Sustingusias medinių pavidaluos

Prekybos postų
Prieangiuos

Nesuskaitomų sandėlių
Celiulioido juostelių pasauliuos

Svirduliuojantys ir varomi iš proto
Stulbinančių regėjimų

Of what was lost
Like Blacks some escape

Into the modernity
Of a white machine

Air conditioned and computerized
Haunted by sun dances and ghost dances

Spooked buffalo
Charging in lightninged

Landscapes

Apie tai kas nesugrąžinama
Dalis jų sprunka kaip ir juodaodžiai

Į modernybę
Baltos beprotystės

Kondicionuotos ir kompiuterizuotos
Kamuojami vizijų apie saulės ir vėlių šokius

Išsigandusius bizonus
Nudundančius žaiburiuojančiais

Kraštovaizdžiais

VERTĖ SONATA PALIULYTĖ

208

Photo R. Šcerbauskas

Indrė Valantinaitė
(LIETUVA)

Gimė 1984 m. Kaune. Vilniaus universitete studijavo kultūros vadybą. 2006 m. laimėjus pirmosios knygos konkursą, išėjo jos eilėraščių rinkinys *Žuvin ir lelijom*. Tais pačiais metais – festivalio „Poezijos pavasaris“ naktinių skaitymų konkurso „Eilėraščiai per naktį“ nugalėtoja. 2011 m. išėjo antroji knyga *Pasakos apie meilę ir kitus žvėris*. 2012 m. pelnė Jaunojo jotvingio premiją. Šiuo metu kuria kultūros laidą televizijoje, yra šios laidos prodiuserė ir žurnalistė.

LENA

Kurorto kavinukės virėja Lena
rūkydama atsilošia į lauko durų staktą.

Per lietaus portjerą į jūrą sminga žvilgsnis it peilis,
išskrodamas dar nepagautas žuvis.

209

Indrė Valantinaitė
(LITHUANIA)

Indrė Valantinaitė is a poet. She was born in 1984 in Kaunas. After graduating from a Jesuit gymnasium, she studied arts management at Vilnius University and Vilnius Academy of Arts. She has published poems in many periodicals, and she debuted with her first book of poetry in 2006. Her first book *Of Fish and Lilies* won the First Book Contest of the Lithuanian Writers Union in 2006. Her second book *Tales about Love and Other Animals* (2011) won the Young Yotvingian Prize in 2012. In addition to writing poems, Indrė is a singer, a winner of several singing festivals and also a TV journalist and producer.

LENA

The resort cafe's cook Lena
leans smoking against the doorjamb.

Through the curtain of rain, a look sharp as a knife pierces the sea
Cutting fish not yet caught.

Kiaurai permerkto žiurstelio su žirniukais kišenės tuščios –
ji ką tik su visam atidavė rakta.

Kurorto kavinukės iškaboj aštriadantė žuvis –
čia firminis patiekalas „Ucha“.

Virtuvėje girdėti kapojamos lydekų galvos:
čak čak čak...

Savininko meilužė nusivalo rankas į džinsus –
jaunutė skundikė saulės spalvos plaukais.

Lenos rankinėje sugedusiu užtrauktuku
šąla trys nugvelbti kotletai –
vakarienė dukroms ir sau.

Paskutinis autobusas į namus po dviejų valandų.

KIAUTAS

Nuo tada, kai iš tavęs išsikrausčiau,
šliaužiu lyg sraigė,
prie kurios glitais kūno vis dar prilipę
aštrūs sulūžusio kiauto likučiai.

Bejausmė šliūžė driekiasi iš paskos.

Milijonai pasaulio viešbučių – iš ledo, dramblio kaulo, akmenų druskos –
skalaujamų nežinomų kalbų, veidų, papročių jūrų –
paslėptų mane, atvertų savo duris.

Grįžčiau ten, kur prieš dvidešimt metų maigiau negyvą medūzą –
vandens spalvos skaidrų debesį.
Paplūdimyje dar nedėvėjau viršutinės maudymuko dalies.

Mano pirštai smigo į beformį jos kūną.
Plastilinas.

The pockets of her soaking wet apron are empty –
She just returned the key.

A fish with sharp teeth adorns the café's sign –
The signature dish here 'ucha'. Fish soup.

The sound from the kitchen of fish heads being severed:
Chop, chop, chop...

The owner's lover wipes her hands on her jeans –
young snitch with hair the color of the sun.

Lena's handbag with the broken zipper
holds three lukewarm cutlets –
Dinner for her two daughters and herself.

The last bus home leaves in two hours.

SHELL

From the time I moved out of you,
I slithered like a snail,
with sharp shards of its broken shell
stuck to its slimy body.

An unfeeling trail left behind.

Millions of the world's hotels – made of ice, ivory, stone, salt –
awash in unknown languages, faces, customs, seas –
would hide me, would open their doors.

I would return to where, twenty years ago, I mangled a dead jellyfish –
a transparent cloud the color of water.
At a time when I didn't have to wear my bathing suit top.

My fingers poked its formless body.
Plasticine.

Tai vadintųsi „viską pradėti iš naujo“,
sulipdyti save nuo pirmųjų žodžių,
nuo kojų pirštų nagų.

Ten, kur būta mano širdies – aštri stiklo šukė,
ilgainiui apaugs raumens audinio žiedlapiais:

sulig kiekvienu tvinktelėjimu vis mažiau gels,
vis rečiau primins kaltę, kilmę, gimtąją kalbą.

MAUDUOLĖ

Moteris pakilo nuo žalsvo patiesalo
ir įsibrido į jūrą

(iki kulkšnių
iki kelių
iki liemens
iki krūtų
iki pečių
iki kaklo),

kol smulki figūrėlė ištirpo
po bangų baldakimais su purslų nėriniais.

Iš lėto versdamas lapus
vėjas skaitė jos paliktą knygą.

Sutemus apsitrynusį tomelį atidavė smėlynų bibliotekai,
užpildamas smiltimis veikėjų burnas,

vis dar gyvas ir springstančias
neatpažįstama kalba parašytais sakiniais.

Ji buvo svetimšalė, kokių trisdešimties metų.
Niekas jos nepažinojo.
Atostogavo viena.

This would be called “starting over”,
molding yourself from the very first words,
from the tips of your toes.

Where my heart once was – a sharp shard of glass,
In time it will grow over with petals of woven muscle

with each heartbeat it won't sting so much
it will remind me less of fault, provenance, native language.

SWIMMER

A woman rose up from a greenish blanket
and waded into the sea

(up to her ankles
up to her knees
up to her waist
up to her chest
up to her shoulders
up to her neck),

until the tiny figure melted
under a canopy of waves with sprays of lace.

The wind slowly turned the pages
reading the book she left on the shore.

At dusk, it gave the tattered tome to the library of the dunes,
and filled the mouths of the characters with sand,

still living and choking
the sentences written in an unknown language.

She was a stranger, about thirty years old.
No one knew who she was.
She traveled alone.

KIJEVAS (DRUSKINĖ)

Rūką perveria medinių cerkvių bokštai.

Rugsėjo pirmoji Kijevo priemiesčiuose.

Palei kelią suboluoja *bantas*,
Dvigubai didesnis nei pirmokės galva.

Su pasiskolintais vaikais prašančios išmaldos
čigonės iš po sulopytų sijonų švysčioja rožinėm kojinaiteim,

apsilupinėjusi laku padengti pardavėjų nagai,

ledų vežimėlis su išblukusiomis baltomis meškomis
reklamoje,

apvalainas it girtas begemotas giros vagonėlis.

Tu nesiliauji fotografuoti.
Keliamume laike.

Paupy perku iš kurčio drožėjo medinį paršelį.
Pro skylutes šnipe pabyra druska

į mano šiandieninį maistą.

Vien pagalvojus apie tave, dabar tokį tolimą –
pastirusių gyvaplaukių armija ant liauno riešo.

KARALIENĖ KETVERIŲ

Man buvo ketveri, kai tapau karaliene.
Aš po namus, po kiemus,
Varnų chorui giedant ant antenų.

Delne tik kelios linijos:
Šlovės ir gyvybės.
Lūpų kampe – šokolado dėmė.

KIEV (SALT SHAKER)

Spires of wooden orthodox churches pierce the fog.

The first of September in the suburbs of Kiev.

A braid shines white beside the road
twice as large as a first grader's head.

Begging gypsies with borrowed children
flash pink socks from under patched skirts,

hawkers with peeling nail varnish,

An ice cream cart's advertisements with faded white bears,

a kvass wagon, round as a drunken hippopotamus.

You keep taking photographs.
We travel in time.

By the river, I buy a wooden piglet from a deaf woodcarver.
Salt pours from holes in its snout

on to today's meal.

Thinking of you, so distant now –
an army of stiff hairs on a slender wrist.

FOUR-YEAR-OLD QUEEN

I was four when I became a queen.
At home and in the yard,
While a choir of crows sang on the antenna.

Only a few lines on my palm:
Glory and life.
A stain of chocolate in the corner of my lips.

Bijau tik tamsos,
Kai prietema išskečia kojas prieš mane,
Įrėminu tapeto hieroglifą žvilgsniu ir nemirksiu,
Kol nepareina jie.

Karaliauju ir verkiu
ant tamsiai raudono fotelio
ilgai ir garsiai,
prieš neįjungtą televizorių.
Be priežasties.

Nusmukusių frotinių kojinių rombai,
Aitvaras ant marškinėlių,
Įstrigęs – neskrenda.
O karūna blizga – už rublį keturiasdešimt.

BIOLOGINIS LAIKRODIS

Paveldėtas iš kartos į kartą. Antikvarinis.
Tik užstatyt jo lombarde negaliu –
Per giliai many įmontuotas.

Mano biologinis laikrodis tiksi
kaip sprogmuo teroristo letenų.

Kada nors aš pagimdysiu.
Kada nors aš įmesiu žuvelę į ryklių akvariumą.

Būsiu sūnui pirmoji kupė užtamsintais langais,
išlaipinsiu jį šviesos stotelėje, bet

vis daugiau žinučių laikraščiuose
apie potvynius ir savižudybes,
audras, avarijas ir kitas bausmes.

O mano biologinis laikrodis tiksi
Kaip sprogmuo teroristo letenų.

I only fear the dark,
When dusk spreads its legs before me,
I frame the hieroglyphics on the wallpaper with a glance,
and I don't blink until they come home.

I reign and I cry
on a dark red armchair
long and loud,
in front of the blank television screen.
For no reason.

Drooping diamond-patterned flannel socks,
A kite on a shirt,
Stuck – It will not fly.
And the crown – one ruble forty – glitters.

BIOLOGICAL CLOCK

Passed down from generation to generation. An antique.
But I cannot take it to the pawnshop –
It's embedded too deeply within me.

My biological clock is ticking
like an explosive in a terrorist's hand.

One day I will give birth.
One day I will throw a small fish into a shark aquarium.

I will be my son's first compartment, with darkened windows,
I will let him off at a station of light, but

there are more and more articles in newspapers
about floods and suicides,
storms, accidents, and other punishments.

And my biological clock is ticking
like an explosive in a terrorist's hand.

VĒLIAVNEŠĒ

Ant sniego raudona dēmelē.
Primena Japonijos vēliava.

Ant sniego kilmīngujū sukniū ir apsiaustu šliūžēs.
Damos vēduoklēmīs kliudo blakstienas.
Karalaitē neįsidūrē piršto,
Tiesiog dar teks palaukt ipēdinio:
viduje uogienēs stiklas apvirto, sudužo –
kapt kapt sirupas vidinė šlaunies puse.

Atsiduskime:
– Kokia graži būtū buvusi pasaka.

GREIČIAUSIAI BŪSIU LIESA SENĒ

*Praplēšdama savo bučinius ir baimes
Ji atsibunda naktį,
Kad stebėtusi viskuo, kas ją pakeitė.*
Paul Éluard

Kokiais 2055 greičiausiai būsiu liesa senė
ir užimsiu mažai vietos autobusuose ir eilėse.

Už pusės amžiaus į mano kūną
Težiūrės vonios veidrodis ir daktarai.

Prie manęs liesis
tik prakaituoti naktiniai marškiniai
praplyšusia pažastim.

Tada prieš užmigdama prisiminsiu
mylimojo liežuvį ir jo seilių skonį.
Ir visus kitus vyrus,
kurie manęs kadaise geidė.

Ir dar – kaip girgžda lova
Į kurią sugulama
po du.

FLAG BEARER

A red stain on the snow.
Reminiscent of the Japanese flag.

Trails in the snow left by skirts and cloaks of nobles.
Ladies agitate their eyelashes with fans.
The princess did not prick her finger,
I'll just have to wait for an heir:
inside, a jar of jam has overturned and shattered –
Drip, drip, syrup runs down the inside of my thigh.

We sigh:
– It would have been a beautiful story.

I'LL PROBABLY BE A SKINNY OLD WOMAN

*Ripping open her kisses and her fears
She awakes at night
To be astonished by everything that has changed her.*
Paul Éluard

In 2055, I'll probably be a skinny old woman
and I won't take up much space on buses and in queues.

In half a century, only the bathroom mirror and doctors
will look at my body.

I'll only be touched
by sweaty night gowns,
torn at the underarm.

Then, before I fall asleep,
I will remember the taste of my lover's tongue and saliva
and all the men
who wanted me long ago.

And – how the bead creaks
when two lie upon it.

KRYŽELIS

Kryželis virš mano tėvų lovos,
Kryželis virš mano tėvų tėvų lovos.

Kryželis tarp mano mažučiu kauburėlių
Pirmosios Komunijos dieną.

Išmokau įsakymus atmintinai,
bet negalėjau liautis pavydėt
gražesnės suknelės Linai D.

Deklamavau maldas kaip eilėraščius,
išpažinau visas nuodėmes,
ir buvau tikra, kad naujų nebedarysiu.

Tada man buvo vienuolika.

BETLIEJUS

Betliejaus avys amžinos
kaip ir pats Dievas.

Visad jas perskaičiuoju.
Nė viena nesudužusi.

Man 4, 14, 24.
Kasmet pastoviniuoju
prie jaukios prakartėlės kompozicijos.

Po švenčių valytoja skrupulingai
surenka keramines statulėles.
Pagarbiai šventąsias lėles supakuoja į dėžę.

Taip pat ir tvarto gyvuliukus, samanas,
iš folijos iškirptą žvaigždę, pernai įsigytą elektrinį fontanėlį...

Kasmet kūdikiu gimstantis mūsų Dievas
niekaip nespėja užaugti –

A CROSS

A cross above my parent's bed,
A cross above my parent's parent's bed.

A cross between my tiny mounds
On First Communion Day.

I learned the Commandments by heart,
but couldn't curb my jealousy
of Lina D's prettier dress.

I recited the prayers like poems,
confessed all my sins,
and was certain I wouldn't sin again.

I was eleven then.

NATIVITY SCENE

The Nativity scene sheep are eternal
like God.

I count them all.
Not one is broken.

I am 4, 14, 24.
Each year I pause
before the quaint composition of the Nativity.

After the holiday, the cleaning woman
scrupulously gathers the plaster statues
and packs the sacred dolls reverentially into a box.

So too, the barn animals, the moss,
the foil star, the electric fountain which was bought last year...

Our God is born an infant ever year,
and has no time to grow up –

ir vėl laikas užimti naujagimio vietą
kartoninėse dėžiose.

Toks trapus visagalis.

Įmetu monetą, uždegu žvakelę
už tą pačią dieną su Dievu užgimusį
buvusį sužadėtinį.

Visą gyvenimą per Kalėdas gaunanti
tik vieną dovaną vietoj dviejų.

Išblukusi pirmaklasio nuotrauka
vis dar mano piniginėje.

Nė karto negimdžiusi motina.

TEBUS PAŠLOVINTAS TELIUKAS

I

Tebus pašlovintas teliukas,
iš kurio odos pagaminti
mano batai.

Tebus palaimintas jo skerdikas,
odininkas ir batsiuovys,

tos pardavėjos rankelės,
suguldžiusios aukštakulnius į tamsiai žalią dėžutę,
siauros senamiesčio gatvės parduotuvėje.

Tebus pašlovintas teliukas,
iš kurio odos pagaminti
mano batai,

atvedę tiesiai pas tave.

II

Tebus prakeiktas.

He arrives again as a newborn
in the cardboard manger.

How fragile is the almighty.

I drop a coin into the box and light a candle
For my former fiancé
born on the same day as God.
Each Christmas he got only one gift
instead of two.

His faded first grade photo
is still in my wallet.

A mother who has never given birth.

BLESSED BE THE CALF

I

Blessed be the calf
from whose hide
my shoes were made.

Blessed be the butcher,
the tanner and the shoemaker,

the salesgirl's little hands
that placed the high heels into a dark green box
in a shop on a narrow street in the old town.

Blessed be the calf
from whose hide
my shoes were made.

Shoes that brought me to you.

II

Accursed be.

Photo Elżbieta Lempp

Adam Wiedemann

(POLAND)

Adam Wiedemann (born 1967, Krotoszyn) is a Polish poet, prose writer, publicist and literary and music critic. He completed his studies in Polish philology at Kraków University and is a past editor of the literary journal *Studium*. He is the author of 10 collections of poetry and four collections of short stories, as well as the recipient of the Kościelskich Prize and the Gdynia Literary Prize. Three of his books have been nominated for the Nike Literary Prize. His poetry is characterized by a sense of irony, the combination of a variety of registers of language and an everyday mysticism.

GŁADKIE MORZE

Dorocie Różyckiej

I.

Do rzeczy, kapitanie! Szalupa spłonęła,
ale na szczęście nie toniemy. Tęsknimy
za obiecany rajem, którego nie dostał
nawet ten, co obiecał. Był to człowiek-nikt,

był to zaborca. Siedzeniem na krześle
zarobił sobie na wstęgę, i uważamy to
za dobre wynagrodzenie, jakkolwiek zawczasu

wolimy zastrzec, że wstęgi tego typu
nie są już produkowane. Co ja tu pieprzę,
o kim? Za dziesięć lat będziemy nadal na służbie,

tylko pod innym dowództwem. Kapitan opuści nas pierwszy,
do końca na swoim mostku, za nim podąży pani
Aurelia z baru, a za nią nasz najulubieńszy
automat, piłkarzyki. Opuśćmy tę

Adam Wiedemann

(LENKIJA)

Adam Wiedemann (Adamas Vedemanas; g. 1967 m. Krotoszyne) – lenkų poetas, prozininkas, publicistas, literatūros ir muzikos kritikas. Krokuvos universitete baigė lenkų filologijos studijas. Redagavo literatūros žurnalą *Studium*. Dešimties poezijos ir keturių apsakymų rinkinių autorius, Kościelskių ir Gdynės literatūros premijų laureatas. Trys jo knygos buvo nominuotos „Nikės“ literatūros premijai. Poezijai būdinga ironija, įvairių kalbos registrų derinimas, kasdienybės mistika.

LYGI JŪRA

Dorotai Różyckai

I.

Prie reikalo, kapitone! Sudegė valtis,
bet, laimė, neskęstame. Ilgimės
žadėto rojaus, kurio negavo net tas,
kuris žadėjo. Tai buvo žmogus-niekas,

tai buvo grobikas. Sėdėdamas kėdėje
užsitarnavo kaspiną, ir manome, kad tai
geras atlygis, nors iš anksto

esame linkę pastebėti, kad tokie kaspiniai
jau nebegaminami. Kokį čia šūdą malu,
apie ką? Po dešimties metų vis dar būsim tarnyboje,

tik kitų vadovaujami. Kapitonas paliks mus pirmas,
iki pat galo savo tiltelyje, paskui jį nuseks ponia
Aurelija iš baro, o paskui ją ir mūsų mėgstamiausias
automatas, stalo futbolas. Palikime tą

2.

łajbę. Płynimy do brzegu, na pełne
wiatrów skały, płynimy prosto, bez ociągania, nucąc
piosenki o Bałtyku, których tyle znamy. Tak naprawdę to wiatr
jest naszym jedynym towarzyszem, owiewa nas z wszystkich stron,

które głupio już nazwać stronami świata. Bo to nie jest już świat,
o którym marzyliśmy, bo ten świat
ma już tylko dwie strony, górną i dolną, jest prostszy od książki z obrazkami,
które zresztą mieliśmy sobie wyobrażać albo przypominać, nie wiem.

3.

Zarzucam kotwicę za kotwicą, a jednak coś mnie ciągnie
w bok, z dala od posterunku, i wiem, że to jest dobre.
Bo czy w ogóle jesteśmy marynarzami?

Czy może pasażerami? O rozbitkach nie wspomnę,
bo trzymamy ich pod pokładem, jako „żer dla
mediów”, jak mawia pani Aurelia, której zabrali nawet chochlę.

No i cześć. Na wigilię odwiedzi nas prałat,
niestety teraz jest lato, możemy tylko marzyć
o byciu na południowej półkuli. Ale upał!,

powtarza radio z myślą o producentach gadżetów
typu slipki, nam to już niepotrzebne, my mamy
swoje lata, niedźwiedź nam zjadł dokumenty,

a foka czapkę. Chodzimy z podniesionym czołem,
a w niebie tyle gwiazd, są to „szczeliny,
czy też dziurki po świeczkach”, przez które spływa na nas

energia universum, którą się żywimy.
Wracając do rozbitków, oni piją
własne wymioty i mają poobgryzane paznokcie, są czarni.

2.

geldą. Plaukim i krantą, i pilnas
vėjū uolas, plaukime tiesiai, nedelsdami, niūniuodami
dainas apie Baltiją, kurių tiek daug mokame. Iš tiesų tai vėjas
vienintelis mūsų bendrakeleivis, dvelkia i mus iš visų pusių,

kurias jau kvaila vadinti pasaulio šalimis. Juk tai nebe tas pasaulis,
apie kurį svajojome, nes tame pasaulyje
jau tik dvi dalys, viršutinė ir apatinė, jis paprastesnis už knygą su paveikslėliais,
kuriuos galiausiai turėtume įsivaizduoti ar prisiminti, nežinau.

3.

Metu inkarą po inkaro, bet vis tiek kažkas mane traukia
į šoną, tolyn nuo posto, ir žinau, kad tai gera.
Juk ar apskritai esame jūreiviai?

O gal keleiviai? Ką ir kalbėt apie sudužėlius,
nes laikome juos triume, kaip „grobį
žiniasklaidai“, pasak ponios Aurelijos, iš kurios atėmė net samtį.

Na ir viso labo. Per Kūčias mus aplankys prelatas,
deja, dabar vasara, galime tik svajoti,
kad būtume pietų pusrutulyje. Na ir karštis!

kartoja radijas turėdamas omenyje aksesuarų gamintojus,
kad ir glaudžių, mums to nebereikia, šiek tiek jau
nugyvenome, lokys surijo mūsų dokumentus,

o ruonis kepuraitę. Vaikštome iškėlę galvas,
o danguje tiek žvaigždžių, tai – „plyšiai
ar žvakių paliktos skylutės“, pro jas i mus plūsta

visatos energija, kuria maitinamės.
Grižkime prie sudužėlių, jie geria
savo vėmalus, nukramtytais nagais, juodi.

4.

Tak, tak, kochana, nie mogę cię objąć teraz.
Tak, tak, kochana, przytul mnie chociaż nogą.

Moje zęby, kochana, gryzły już to i owo.
Moje usta, kochana, wymawiały już takie czy inne słowo.

Wypuść ze mnie, kochana, powietrze jak z balonika,
pogrzeb we mnie, kochana, jak we wnętrzu piecyka.

Zlej się ze mną, kochana, jak okręt z horyzontem,
i spocznij w mojej kajucie jak krzesło z urwaną nogą.

5.

Głupie piosenki rozbitków docierają aż na bocianie gniazdo,
szlakiem wędrownych przepiórek przemierzamy Morze Śródziemne,
nasz okręt nie ma bandery, nasza ojczyzna to wulkan,
pochłania nas minione jak ciasto, jak hasło,

jak wezwanie, jak motyl, jak nie wiem co jeszcze,
bo przecież nie pamiętam, jak było na świecie,
tylko sobie tak śpiewam, tylko sobie nucę,
choć melodia fałszuje, a słowa są przedwojenne.

Już w moim komputerze podkreślone są wszystkie wyrazy,
w mojej mowie już nie ma innych wyrazów jak obce,
śpiewam do Pana Boga z bocianiego gniazda,
myślę wręcz, czy nie zacząć śpiewać po arabsku.

Tak mi się skojarzyło, ten mułła w swoim meczecie
skąd się wziął? Z czyjegoś esemesa?
Tutaj na czubek masztu żaden esemes nie dociera,
zasieg zostawiam gnojkom, których przygarnęła Era.

Co za Era, spytacie? Jesteście bliscy wygranej!
Zaraz skończy się wiersz ten, zaraz wygaśnie pamięć

4.

Taip taip, mieloji, negaliu dabar tavęs apkabinti.
Taip taip, mieloji, priglausk mane nors koja.

Mano dantys, mieloji, jau ši bei tą kramtė.
Mano lūpos, mieloji, jau tarė vieną ar kitą žodį.

Išleisk iš manęs, mieloji, orą lyg iš balionėlio,
pasikapstyk po mane, mieloji, tarsi po krosnelę.

Susileik su manim, mieloji, lyg laivas su horizontu,
ir ilsėkis mano kajutėj, tarsi kėdė nulaužta koja.

5.

Kvailos sudužėlių dainos pasiekia net gandrąlįzdį,
migruojančių putpelių taku praskrendam virš Viduržemio jūros,
mūsų laivas be vėliavėlės, mūsų tėvynė ugnikalnis,
praryja mus tai, kas praėję, lyg pyragaitį, lyg slaptažodį,

tarsi šaukimas, tarsi drugelis, tarytum dar nežinau kas,
bet juk neprisimenu, kaip buvo pasaulyje,
tik sau taip dainuoju, tik sau niūniuuoju,
nors melodija pro šalį, o žodžiai ikikariniai.

Mano kompiuteryje jau pabraukti visi žodžiai,
mano kalboje nebėra kitų žodžių, vien tarptautiniai,
giedu Viešpačiui Dievui iš gandrąlįzdžio,
net pamanaui, ar neužgiedoju arabiškai.

Taip man susidėliojo, tas mula savo mečetėj,
iš kur jis atsirado? Iš kieno nors esemeso?
Čia ant stiebo smaigalio jokie esemesai neateina,
ryšį paliksiu vaikėzams, kuriuos priglaudė Era.

Kokia Era, klausiat? Beveik esat laimėję!
Tuojau pasibaigs tas eilėraštis, tuoj išblės atmintis

nazw własnych, pospolitych i tych spod kościoła...
Dłoń wyciągam ciekawie... Płynimy, już nie pada.

PENSUM

I.

Nazwy własne padające w utworach
o charakterze kultowym są jak dachy,
dach jest bardziej domowy niż ściana.

Poczucie bezpieczeństwa, jakie daje
wyraźny rytm czy choćby drobne
upodobnienie do mechanizmu

zegarowego wyraźnie klóci się z magią
wysokoku i odejścia, choć w zasadzie
nie klóci się, lecz zgadza. Magia ma na celu

zamawianie, czekanie, transport. Radość
z nadejścia listonosza mąci jego wygląd. Magia traci magię
w chwili, gdy przeobraża się w potoczną nazwę własną.

2.

Duch jest rodzajem dzbana w dzbanie
nazwy własnej, nie sami
jesteśmy zarodkiem, lecz ci, co nas płodzą.

Trudno się dziwić duchowi, że nie wytrwał
długo w stanie dzieciątka. Dopiero
spojrzenie na zygotę jest prawdziwym

świętem ducha. Noworodek
to jego klęska, lecz został
tak urządzony, że nie sposób

tikrinių vardų, paprastųjų ir tų prie bažnyčios...
Delną ištiesiu smalsiai... Plaukim, jau nebelyja.

PENSUM

I.

Tikriniai vardai minimi garbinamais
tapusiuose kūrinuose yra lyg stogai,
stogai yra labiau naminiai nei siena.

Saugumo jausmas, kurį teikia
aiškus ritmas ar nors menkas
supanašėjimas su laikrodžio

mechanizmu aiškiai prieštarauja išpuolio
ir pasitraukimo magijai, nors iš esmės
ne prieštarauja, o dera. Magijos tikslas

užkalbėti, laukti, transportuoti. Džiaugsmą
atėjus laiškanėsiui drumsčia jo išvaizda. Magija praranda magiškumą
tą pat akimirka, kai virsta įprastu tikriniu vardu.

2.

Dvasia yra tarsi sąotis tikrinio
vardo sąotyje, ne patys
esam gemalas, bet tie, kurie mus pradėjo.

Vargiai stebėsies dvasia, kad neištvėrė
ilgai vaikelio būvyje. Tik
pažvelgti į zigotą yra tikra

dvasios šventė. Naujagimis
tai jos pralaimėjimas, bet buvo
taip sutvarkyta, kad neįmanoma

zniszczyć go na zasadzie samej wolnej woli.
Zniszczyć go na zasadzie samej dobrej woli
może jedynie abstrakcja. Ta jest martwa.

3.

W tej sytuacji musi dojść do rękoczynów, chociaż
trudno wykonać abstrakcję gołymi rękami, a ręce
z natury są raczej gołe. Pojęcie rękawiczek

całkiem słusznie przyciąga wszystko, co najgorsze.
Do świątyni wchodzimy boso, z gołą głową,
a z rękami w kieszeniach przemawiają chamy.

4.

Giniemy z brudu, z zimna, oddychamy
pojęciem czystki, która jest unicestwieniem
odcisku linii papilarnej losu. Los

dotyka nas wybiórczo, choć jest
wspólny. To może jeszcze po oddechu. Dla każdego?
Tak myśli ktoś, kto przed chwilą umył się lub wysrał.

Obydwie te czynności nie dotyczą ducha,
dotyczą nazwy własnej, która się oczyszcza,
brudząc wodę i spłuczkę. Czystka rodzi.

Kraków, 18.1.06

PIĘĆ MAŁYCH TRAKTATÓW

1. O oszczędności

Używam telefonu i używam kobiet.
Z tego i z tego biorę to, co najlepsze.
Telefon przemawia do mnie, ale
nie może mnie pogłaskać. Poza tym

sunaiinti jos vien per laisvą valią.
Sunaikinti ją vien per gerą valią
pajėgia tik abstrakcija. Ta yra negyva.

3.

Šiuo atveju turėjo baigtis muštynėmis, nors
sunku atlikti abstrakciją plikomis rankomis, o rankos
iš prigimties veikiau plikos. Pirštinių sąvoka

visai teisingai sutraukia visa tai, kas blogiausia.
Į šventovę įžengiamo basi, plika galva,
o susikišę rankas į kišenes kalba storžieviai.

4.

Žūstame nuo purvo, nuo šalčio, alsuojame
valymo sąvoka, sunaikinančio
lemties delno linijos atspaudą. Lemtis

veikia mus pasirinktina, nors ir
bendra. Tai gal dar po atokvėpį. Kiekvienam?
Taip mąsto kas nors, neseniai nusiprausęs ar išsišikęs.

Abu šie veiksmi nesusiję su dvasia,
jie susiję su tikriniu vardu, kuris apsivalo,
suteršdamas vandenį ar klozetą. Valymas gimdo.

Krokuva, 2006 01 18

PENKI MAŽI TRAKTATAI

1. Apie taupumą

Naudojusi telefonu ir naudojusi moterimis.
Iš abiejų pasiimu tai, kas geriausia.
Telefonas kalba man, bet
negali manęs paglostyti. Be to,

nie znosi magnetofonu. Wyłącz
ten magnetofon, prosi, a ja tylko
podgłaśniam sobie odsłuch. (Nigdy
nie możesz być pewny, z kim rozmawiasz i po co.)

Kiedy jestem z kobietą, chciałbym ją gdzieś zabrać,
ale to tylko marzenia, widoki
na przyszłość, której nie ma, jak mówi ustawa
o oprocentowaniu wkładów i dziurach w budżecie.

2. O oddychaniu

Raz w życiu byłem w saunie i wszyscy tam byli
poubierani w ręczniki i oddychali parą,
oddychali parą wodną, która nachodziła
nie wiadomo skąd, aby ich oczyścić.

Raz w życiu to już starczy, zwłaszcza że ktoś postawił
mi tę saunę i cały czas ciągnęło mnie na wyższe
piętro, gdzie chłopcy o wygolonych podbrzuszach
taplali się w smole. Dlaczego nie jesteśmy

mniejsi?, dlaczego właśnie teraz,
kiedy żyjemy, grozi nam wyż demograficzny
i jakaś katapulta wysyła nas gdzieś,
gdzie nie będzie czekolad ani nawet papierków

po czekoladach?

3. O oczach

Złoto jest jakby ekranem, przez który
przedostają się do nas wyziewy tamtego świata.

Kto nie ma dużo złota, musi sobie kupić
po prostu telewizor (co za banalna

nepakenčia magnetofono. Išjunk
tą magnetofoną, prašo, o aš tik
dar labiau pagarsinu. (Niekada
negali būti tikras, su kuo kalbiesi ir kam.)

Kai esu su moterimi, norėčiau kur nors ją nusivežti,
bet tai tik svajonės, perspektyva
į ateitį, kurios nėra, pasak procentų
už indėlius ir biudžeto skylių įstatymo.

2. Apie kvėpavimą

Kartą gyvenime buvau saunoje, visi ten buvo
apsijuosę rankšluosčiais ir kvėpavo garais,
kvėpavo vandens garais, kurie ėjo
nežinia iš kur, kad juos išvalytų.

Kartą gyvenime ir jau pakaks, juo labiau kad kažkas apmokėjo
man tą sauną, ir visą laiką magėjo į pat
viršų, kur vaikinai išskustomis papildvėmis
turškėsi po smalą. Kodėl nesame

mažesni?, kodėl būtent dabar,
kai gyvename, gresia mums demografinis šuolis
ir kažkokia katapulta išsiunčia mus kažkur,
kur nebus šokolado ir net šokolado

popieriukų?

3. Apie akis

Auksas – tarsi ekranas, per kurį
mus pasiekia ano pasaulio išskyros.

Kam nepakanka aukso, tenka nusipirkti
tiesiog televizorių (kokia banali

konstatacja!) albo przynajmniej wyszorować
buty na glanc, żeby się świeciły

jak psu jaja. Swoim kobietom nie składam
w darze złotych pierścionków, bo chcę żeby zapach

tamtego świata, który czuję podczas orgazmu,
pochodził wiadomo skąd. Wystarczą mi niebieskie oczka.

4. O odlewaniu (się)

Samotność dopada każdego, zwłaszcza
w kiblu, chyba że idziemy tam razem
i rozmawiamy, zerkając na prawo i lewo,
czy nas ktoś nie podgląda, bo i bez nas
byłoby nas tu pełno, a zatem huj z nami.
Samotność czeka na nas cierpliwie w przedsionku
i czesze włosy przed lustrem. Długie, proste włosy.

5. O onanizmie

Całą swoją fortunę przeznaczę na ratowanie życia,
bo po co mi samochód, po co narty. Przemieszczać
można się pieszo albo w myślach, kiedy
patrzysz na niego, jesteś z nim i myślisz,

że warto by jutro zdobyć jakieś lepsze fotki.
Całą swoją fortunę, wszystkie swoje grosze
wydam na ratowanie życia, które
odkładałam na bok, kiedy się całujemy.

Kraków, 15.12.01

išvada!) arba nors nusišveisti
batus kad blizgėtų

lyg šuns kiaušiai. Savo moterims nedovanoju
aukso žiedų, nes noriu, kad ano

pasaulio kvapas, kurį jaučiu patirdamas orgazmą,
būtų kilęs žinome iš kur. Man pakaks melsvų akučių.

4. Apie šlapinimą(si)

Vienatvė užklumpa kiekvieną, ypač
tupykloj, nebent einame ten kartu
ir kalbamės, dirščiodami kairėn dešinėn,
ar kas nors nežiūri, nes ir be mūsų
būtų pilna čia mūsų, tad bybis mūsų nematė.
Vienatvė kantriai laukia mūsų prieangyje
ir šukuojasi prieš veidrodį. Ilgi, tiesūs plaukai.

5. Apie onanizmą

Visą savo turtą skirsiu gyvasčiai gelbėti,
nes kam man automobilis, kam slidės. Judėti
galima pėsčiomis arba mintyse, kai
žiūri į jį, esi su juo ir manai,

kad vertėtų rytoj gauti kokių nors geresnių nuotraukų.
Visą savo turtą, visus savo skatikus
išleisiu gelbėti gyvasčiai, kurią
atidedu į šalį, kai bučiuojamės.

Krokuva, 2001 12 15

BIBLIOGRAFIJA / BIBLIOGRAPHY

Nuo rugpjūčio iki rugpjūčio Lietuvoje išleistų ir mūsų pastebėtų poezijos knygų bibliografija / The Bibliography of Poetry Books Published in Lithuania from August to August and Noticed by Us

ORIGINALIOJI POEZIJA / THE ORIGINAL POETRY:

- Albina Andriuškevičiūtė-Kačinskienė, *Tėviškes pievas*: eilėraščiai aukštaičių anykštėnų tarpe, Vilnius: BMK leidykla, 2012.
- Atokios stotys*, almanacho sudarytojas Vytautas Kaziela, Utena: Kamonada, 2012.
- Angelija Avižiūtė, *Ateitis yra dabar*, Klaipėda: Klaipėdos universiteto leidykla, 2013.
- Algimantas Baltakis, *Pėsčias paukštis*: Lyrikos rinktinė, 1950–2012, Vilnius: Alma littera, 2013.
- Birželio sodai*, tarptautinės poezijos šventės „...ir saulas diementas žėruos...“ dalyvių kūrybos almanacho sudarytojas Vytautas Kaziela, Utena: Kamonada, 2012.
- Vladas Braziūnas, *Fontes amoris*, Vilnius: Petro ofsetas, 2012.
- Stasys Bulzgis, *Neprakalbintas lemties akmuo*, Šiauliai: Saulės delta, 2012.
- Nerijus Cibulskas, *Nutrinami*, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2012.
- Gintautas Dabrišius, *Ievų daina*: skiriama gėlių vaikams, Prienai: Aipek, 2013.
- Gynė Dineikaitė, *Tą valandą*, Vilnius: Homo liber, 2012.
- Dainius Dirgėla, *Stebėto jo užrašai*, 2013; <http://naujasvardas.wordpress.com/knygos/dainius-dirgela-stebeto-jo-uzrasai-eilerasciai/>
- Stepas Eitminavičius, *Šimtas metrų Utenėlės*, Utena: Utenos spaustuvė, 2012.
- Marius Glinskas, *Delčia virš deltos*, Kėdainiai: Spaudvita, 2013.
- Gintautas Iešmantas, *Pasaulio sukūrimas*, Vilnius: Žuvėdra, 2012.
- Iš tikėjimo audinio*: sakralinė poezija, sudarytojas Vytautas Kaziela, Utena: Kamonada, 2013.
- Jonas Jakštas, *Tik vienas tu*, Vilnius: Homo liber, 2013.
- Antanas A. Jonynas: *54 sonetai*, Kaunas: Naujasis lankas, Kauno meno kūrėjų asociacija, 2013.
- Liuda Jonušienė, *Buvo didelė diena*, Algirdo Jonušio fotografijos, Panevėžys: Amalkeros leidyba, 2012.

- Jonas Juškaitis: *Eilėraščiai*, Kaunas: Naujasis lankas, Kauno meno kūrėjų asociacija, 2012.
- Kai buvome dviese*, sud. Vytautas Kaziela, Utena: Kamonada, 2012.
- Jonas Kalinauskas, *Mano sodo vagis*, Kaunas: Kauko laiptai, 2013.
- Regina Katinaitytė-Lumpickienė. *Ugniu ugniu žalynais*: eilėraščiai aukštaičių uteniškių tarpe, Utena: Kamonada, 2013.
- Marija Meilė Kudarauskaitė, *Būdravimai*, Utena: Utenos spaustuvė, 2012.
- Vaiva Kuodytė, *Pakiša žvėrelei*, Kaunas: Kauko laiptai, 2013.
- Gvidas Latakas, *Nekalendoriniai šventieji*, Vilnius: Naujoji Romuva, 2012.
- Stasė Lygutaitė, *Debesys žiemos danguj*, Vilnius: Homo liber, 2012.
- Rosana Lukauskaitė, *Meilės nerasi konservų dėžutėje*, Vilnius: Edukologija, 2012.
- Marcelijus Martinaitis, *Kukučio baladės*, 3-ioji patais. ir papild. laida, Vilnius: Vaga, 2012.
- Algimantas Mikuta, *Keltininkas*, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2013.
- Mylėjau*: Sarbievijaus kiemo poetų antologija, sudarytojas Liudvikas Jakimavičius, Vilnius: Dominicus Lituanus, 2012.
- Minčių ruduo*: Šiaulių rajono Kairių seniūnijos kaimų poetų eilėraščių rinkinys, Šiauliai: Saulės delta, 2012.
- Ernestas Noreika, *Povų ežeras*, Vilnius: Naujoji Romuva, 2012.
- Paulius Norvila, *Kortų traukimas tėra tik dalis ritualo*, Kaunas: Kauko laiptai, 2012.
- Gintaras Patackas: *Eilėraščiai*, Kaunas: Naujasis lankas, Kauno meno kūrėjų asociacija, 2012.
- Poetinis Druskininkų ruduo / Druskininkai Poetic Fall*, sudarytojas ir vyr. redaktorius Marius Burokas, Vilnius: Vaga, 2012.
- Poezijos pavasaris*, sudarė Antanas Šimkus, Gytis Norvilas, Benediktas Januševičius, Vilnius: Rašytojų sąjungos fondas, 2013.
- Rokas Povilius, *Dvivietis kūnas*, Vilnius: Edukologija, 2012.
- Nijolė Simona Pukinskaitė, *Visuma be chaoso, arba Mirties paveldėtojai*, Ramūno Čeponio tapyba, Vilnius: Dailės artelė, 2013.
- Bronius Ribokas, *Kometos priartėjimas*, Utena: Kamonada, 2013.
- Viktoras Rudžianskas, *Ponia Klara*: dešimties meilės eilėraščių poetinė novelė, Kaunas: Kauko laiptai, 2013.
- Zenė Sadauskaitė, *Minties skrydžiui pakylėti*: sonetų vainikas Atlanto nugaletojų Stepono Dariaus ir Stasio Girėno skrydžio 80-mečiui, Kaišiadorys: Printėja, 2013.

Arūnas Spraunius, *Siaubingai herojiškai*, Kaunas: Kitos knygos, 2012.
 Stasys Stacevičius, *Stiklinė*, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2012.
 Rūta Suchodolskytė, *Susitarimas kvėpuoti kartu / Agreement to Breathe together*,
 Vilnius: Homo liber, 2013.
 Antanas Svetikas, *Lietuvos širdis – Valdovų rūmai*, Vilnius: BMK leidykla, 2012.
 Lidija Šimkutė, *Kažkas pasakyta / Something is Said*, Vilnius: Lietuvos rašytojų
 sąjungos leidykla, 2013.
 Šimto japonų poetų eilės, iš japonų k. vertė Vytautas Dumčius, Vilnius: Lietuvos
 rašytojų sąjungos leidykla, 2012.
 Paulius Širvys: *Eilėraščiai*, sudarytojas Stasys Lipskis, Vilnius: Žuvėdra, 2012.
 Artūras Valionis, *Apytiksliai trys*, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2012.
 Albinas Žukauskas, *Būtoji – grįžtamoji*, rinktinės sudarytojas Kęstutis Nastopka,
 Vilnius: Lietuvių literatūros ir tautosakos institutas, 2012.
 Ева Ахтаева, *Летопись женской души*: [šiuolaikinė lyrika], Vilnius: BMK
 leidykla, 2012.
 Владимир Люблинский, *Придерживаясь линии сюжета*, Vilnius: Vaga, 2012.

VERTIMAI / TRANSLATIONS:

Apolonijas Rodietis, *Argonautika*, iš senosios graikų k. vertė Audronė Kudulytė-
 Kairienė, Vilnius: Mintis, 2012.
 Charles Bukowski, *Sriuba, kosmosas ir ašaros*, iš anglų k. vertė Gediminas Pulokas,
 Kaunas: Kitos knygos, 2013.
 Omar Chajam, *Rubajatai*, vertė Linas Broga, Kaunas: Trigrama, 2013.
 Marina Cvetajeva, *I niekur laiškai / Письмо в нусоту*, sudarė ir vertė Ramutė
 Skučaitė, Vilnius: Santara, Petro ofsetas, 2012.
 Johann Wolfgang Goethe, *Augalų metamorfozė / Metamorphose der Pflanzen*;
Gyvūnų metamorfozė / Metamorphose der Tiere, iš vokiečių k. vertė Alfonsas
 Bukontas, Vilnius: Naujoji Rosma, 2012.
 Julius Keleras, Barbara Gruszka-Zych, *Dviese apie meilę / Dwoje o miłości*, Vilnius:
 Naujoji Romuva, 2012.
 Mažena Mackoit, *Kobiety i czekolada / Moterys ir šokoladas / Женщины и шоколад*,
 Vilnius: M. Mackoit, 2012.

Oskaras Milašius, *Sutemų dainos*, iš prancūzų k. vertė Vaclovas Šiugždinis, Vilnius:
 Homo liber, 2012.
Pavasaris bus kaip visuomet, šiuolaikinės latvių poezijos antologiją sudarė ir vertė
 Erika Drungytė, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2012.
 Teognidas, *Teognidiškosios elegijos*, iš graikų k. vertė Dalia Andziulytė, Vilnius:
 Aidai, 2012.

SURINKO IR SURIKIAVO RIČARDAS ŠILEIKA TOKS.
 DĖL ŠYPSNIO KIŠTELĖJO REJESTRAN IR KELIS NAVATNESNIUS AUTORIŲ OPUSĖLIUS /
 COMPILED BY RIČARDAS ŠILEIKA

23-iojo Poetinio Druskininkų rudens aidai

Festivalis Poetinis Druskininkų ruduo vyko 2012 m. spalio 3–8 d. Jame dalyvavo daugiau nei šimtas dvidešimt poetų, literatūros kritikų, leidėjų iš Lietuvos ir kitų pasaulio šalių.

Festivalis prasidėjo tradiciniu almanacho pristatymu knygyne „Mint Vinetu“. Skaitymus vedė Dainius Gintalas, dalyvavo svečiai iš užsienio Rimas Užgiris, Narlan Matos Teixeira, Rikardo Arregi, Waqas Khwaja.

Pagrindinių skaitymų dalyviai: Sonata Paliulytė (Lietuva; vertė Kerry Shawn Keys); Jānis Elsbergs (Latvija; vertė Erika Drungytė); Uladzimier Arlou (Baltarusija; vertė Vytautas Dekšnys); Rikardo Arregi (Ispanija / Baskija; vertė Marius Burokas); Justyna Bargielska (Lenkija; vertė Vytautas Dekšnys); Sergej Gandlevskij (Rusija; vertė Antanas A. Jonynas); Stanka Hrastelj (Slovėnija; vertė Laima Masytė); Simone Inguanez (Malta; vertė Julius Keleras); Anton Helgi Jónsson (Islandija; vertė Jurgita Marija Abraitytė); Waqas Khwaja (Pakistanas; vertė Vytautas Stankus); Arūnas Spraunius (Lietuva; vertė Joseph Grikis ir Daiva Litvinskaitė); Juan Carlos Mestre (Ispanija; vertė Jurga Katkuvienė ir Laurynas Katkus); Nina Murray (JAV; vertė Edgaras Platelis); Sara Poisson (Lietuva; vertė Ada Valaitis); Gabriel Rosenstock (Airija; vertė Sonata Paliulytė); Fiona Sampson (Didžioji Britanija; vertė Marius Burokas); Karl Martin Sinijärv (Estija; vertė Danutė Sirijos Giraitė); Arnold Spescha (Šveicarija; vertė Markus Roduner ir Vladas Braziūnas); Vytautas Stankus (Lietuva; vertė Rimas Užgiris); Maki Starfield (Japonija; vertė Vytautas Dumčius); Narlan Matos Teixeira (Brazilija; vertė Arvydas Makštutis); Rimas Užgiris (JAV; vertė Edgaras Platelis).

Įvyko visi programoje numatyti festivalio renginiai: 5 skaitymai Druskininkuose ir 3 Vilniuje, konferencija, alternatyvūs renginiai, aukcionas. Festivalio Druskininkuose pradžia buvo paskelbta skambant PDR himnui prie miesto fontano.

2012 m. festivalio tema – *Socialiniai kūrybos kontekstai: poezija ir politika?* Konferencijos diskusiją vedė Rimantas Kmita, joje kalbėjo Marijus Šidlauskas, Laima Kreivytė, Kornelijus Platelis.

Buvo pristatyta Benedikto Januševičius fotografijų paroda, kurioje užfiksuotos buvusių festivalių akimirkos.

Echoes of Druskininkai Poetic Fall 23rd

The 23rd annual festival “Druskininkai Poetic Fall” took place October 2–8, 2012. More than 120 poets, literary critics, and publishers from Lithuania and abroad participated in the festival.

Druskininkai Poetic Fall opened with an evening of first readings at the Mint Vinetu bookstore, hosted by Dainius Gintalas. The following international guests read their work: Rimas Užgiris, Narlan Matos Teixeira, Rikardo Arregi, and Waqas Khwaja.

The principal poetry reading participants were: Sonata Paliulytė (Lithuania; translated by Kerry Shawn Keys); Jānis Elsbergs (Latvia; translated by Erika Drungytė); Uladzimier Arlou (Belarus; translated by Vytautas Dekšnys); Rikardo Arregi (Spain / Basque Region; translated by Marius Burokas); Justyna Bargielska (Poland; translated by Vytautas Dekšnys); Sergey Gandlevsky (Russia; translated by Antanas A. Jonynas); Stanka Hrastelj (Slovenia; translated by Laima Masytė); Simone Inguanez (Malta; translated by Julius Keleras); Anton Helgi Jónsson (Iceland; translated by Jurgita Marija Abraitytė); Waqas Khwaja (Pakistan; translated by Vytautas Stankus); Arūnas Spraunius (Lithuania; translated by Joseph Grikis and Daiva Litvinskaitė); Juan Carlos Mestre (Spain; translated by Jurga Katkuvienė and Laurynas Katkus); Nina Murray (United States of America; translated by Edgaras Platelis); Sara Poisson (Lithuania; translated by Ada Valaitis); Gabriel Rosenstock (Ireland; translated by Sonata Paliulytė); Fiona Sampson (United Kingdom; translated by Marius Burokas); Karl Martin Sinijärv (Estonia; translated by Danutė Sirijos Giraitė); Arnold Spescha (Switzerland; translated by Markus Roduner and Vladas Braziūnas); Vytautas Stankus (Lithuania; translated by Rimas Užgiris); Maki Starfield (Japan; translated by Vytautas Dumčius); Narlan Matos Teixeira (Brazil; translated by Arvydas Makštutis); Rimas Užgiris (United States of America; translated by Edgaras Platelis).

The festival’s program was full of events: 5 readings in Druskininkai and 3 in Vilnius, a conference, alternative events, and an auction. The opening of the festival was signalled by the playing of the Druskininkai Poetic Fall hymn at the city’s central fountain. The theme of the 2012 festival was –

Vakaro skaitymus vedė Vytautas Stankus ir Daiva Čepauskaitė. Penktadienį baigė tradiciniai jaunųjų poetų skaitymai, kuriuose dalyvavo dešimt jaunųjų poetų. Skaitymus vedė Ilzė Butkutė. Šeštadienį aptarta jaunųjų poetų kūryba.

Šeštadienio rytą kavinėje „Boulangerie“ atidaryta Gerardo Šatūno fotografijų paroda „Laiko ženklai 2“. Vėliau „Sofos“ galerijoje atliktas poetinis vyksmas: Juliaus Kelero „Fotografijos tekstai“ ir Valdo Giliaus instaliacija „Apie meną“. „Dainavos“ kieme buvo rašomas bendras eilėraštis, įvyko alternatyvūs poezijos skaitymai. Renginį vedė Vytautas Dekšnys.

Kaip ir kiekvienais metais, pristatytas PDR almanachas bei kitos per metus išleistos knygos, vyko mažoji knygų mugė. Knygas pristatė Valentinas Sventickas.

Šeštadienio vakare įvyko poezijos skaitymai bei baigiamasis Festivalio renginys. Skaitymus vedė poetas Mindaugas Nastaravičius ir rašytoja Jurga Tumasonytė. Baigiamajame renginyje poetui Rimvydui Stankevičiui įteikta Jotvingio premija, o poetei Indrei Valantinaitėi – Jaunojo Jotvingio premija. Apdovanoti tradicinių anoniminio eilėraščio konkursų nugalėtojai, vyko aukcionas, vadovaujamas Aušros Kaziliūnaitės.

Sekmadienį Festivalis persikėlė į Vilnių, čia visi Poetinio Druskininkų rudens svečiai bei laureatai dalyvavo skaitymuose „Piano.lt“ salėje. Skaitymus vedė Indrė Valantinaitė ir Laurynas Katkus, grojo Vyčio Nivinsko džiazio trio.

Pirmadienį vyko susitikimai su studentais Vilniaus universitete, o vakare Užupio kavinėje – pofestivaliniai skaitymai.

RŪTA ELIJOŠAITYTĖ

The social contexts of creative works: poetry and politics? The conference theme discussion was led by Rimantas Kmita, with talks given by Marijus Šidlauskas, Laima Kreivytė, and Kornelijus Platelis.

There was also an exhibition of photos by Benediktas Januševičius that featured moments captured from previous festivals.

The evening readings were led by Vytautas Stankus and Daiva Čepauskaitė. Friday closed with the traditional young poets' readings, during which 10 young poets read their work. This event was hosted by Ilzė Butkutė, and the work of these young poets was then discussed on Saturday.

On Saturday morning, the photo exhibition of Gerardas Šatūnas entitled "Signs of the Times – 2" opened the Boulangerie café. Later, the SOFA gallery hosted Julius Keleras's "Texts of Photography" and Valdas Gilius's installation "About Art." A group poetry writing exercise and alternative poetry readings took place in the courtyard at Dainava and was hosted by Vytautas Dekšnys.

Just as every year, the presentation of the Druskininkai Poetic Fall anthology and books released in the previous year occurred, together with a small book fair. The books were presented by Valentinas Sventickas.

Poetry readings and the Festival's closing ceremony took place Saturday evening, hosted by poet Mindaugas Nastaravičius and writer Jurga Tumasonytė. During the ceremony, poet Rimvydas Stankevičius was awarded the Yotvingian Prize and poet Indrė Valantinaitė was awarded the Young Yotvingian Prize. After the awards ceremony, the traditional anonymous poetry contest took place, followed by an auction.

On Sunday, the Festival moved to Vilnius where all of the winners and guests participated in poetry readings at the "Piano.lt" hall. The readings were led by Indrė Valantinaitė and Laurynas Katkus, and the Vytis Nivinskas jazz trio played.

On Monday, poets met with students at Vilnius University, and in the evening, there were post-Festival readings at the Užupis café.

RŪTA ELIJOŠAITYTĖ

Photo Benediktas Januševičius

Rimvydas Stankevičius

Rimvydas Stankevičius gimė 1973 m. sausio 7 d., Elektrėnuose, baigė Elektrėnų 1-ąją vidurinę (dabar – „Ąžuolyno“) mokyklą, Vilniaus universitete įgijo lietuvių literatūros magistro laipsnį. Dirba dienraštyje *Respublika*. Išleido šešias eilėraščių knygas, esė knygą *Diktantai sielai*. 2009 metų Poezijos pavasario laureatas, Julijono Lindės-Dobilo, Jurgos Ivanauskaitės ir Jotvingių premijos laureatas. Paskutinioji jo poezijos knyga – *Ryšys su vadaviete*, – išrinkta Metų knyga poezijos kategorijoje. 2000 m. pagal R. Stankevičiaus inscenizaciją Nacionaliniame dramos teatre pastatytas Sauliaus Mykolaičio režisuotas spektaklis *Stop mašina*, 2002 m. drauge su kompozitoriumi Roku Radzevičiumi sukūrė roko operą *Juratė ir Kastytis*. Nuo 2004 m. – Lietuvos rašytojų sąjungos narys.

RAŠALAS

IDOMIAUSIA MAN, KĄ JIS TOLIAU TURĖTŲ VEIKTI,
KAIP DABAR TOLIAU JAM REIKS RAŠYTI? / GINTARAS BLEIZGYS

Kas bus po to?
Išties turėtų būti pasakiškai gera
Po to, kai baigsis tardymai,
Pančiojimai skudurais, talžymai
Šlapiais eilėrašciais per veidą...

Kas gi skaitys mano knygas,
Kad taip neramu palei širdį?...

– Tiesos dar nekalbėjo.
– Tuomet atgaivinkit ir tęskit...

Rimvydas Stankevičius

Rimvydas Stankevičius was born January 7, 1973 in Elektrėnai, Lithuania. He graduated from Elektrėnai (now "Ąžuolynas") High School, received a Master's Degree in Lithuanian literature from Vilnius University, and is employed at the newspaper *Respublika*. He has published seven books of poetry and a book of essays *Dictation to the Soul*. Winner of the Poetry Spring 2009, Julijonas Lindės-Dobilas, Jurga Ivanauskaitė, and Yotvingian prizes. His latest poetry collection, *Connection with the Command Post*, was selected as the Book of the Year in the poetry category. In 2000, the National Drama Theater produced his play *Stop Car* under the direction of Saulius Mykolaitis. In 2002, in collaboration with composer Rokas Radzevičius, he wrote the rock-opera *Juratė and Kastytis*. He has been a member of the Lithuanian Writer's Union since 2004.

INK

WHAT IS MOST INTERESTING TO ME IS THE QUESTION
OF WHAT HE SHOULD DO NEXT, HOW SHOULD HE WRITE
IN THE FUTURE? / GINTARAS BLEIZGYS

What will be after that?
Actually, it should be fabulously good
After that, when the interrogations end,
The fettering in rags, the flogging
Of the face with wet poems...

Who will read my books,
That my heart is so unnerved?

– He have not yet spoken the truth.
– Then revive him and continue...

Kodėl nemato kiti
Tarp skiemenų, tarp eilučių
Tos sidabrinės miglos,
Kuri man visada potekstėjį reiškia Dievą?
(kai išjungia šviesas, nuo jos
kurį laiką dar švyti pirštai)
Kas bus, kai užges? – – –
Tamsa ir šaltis?

– Tamsa ir šaltis
Tėra mūsų išsigalvojimas.
Bet kodėl paukščiai iš tiesų
Vis dažniau traukia į pietus? – – –

Kodėl ir mane šitaip traukia su jais?
Traukia būriais, sutinusiom kojom,
Skudurų pančiais, grandinėmis...

Pas mane?..
Iš manęs šitaip
Traukiami tie paukščiai,
Tie pasižadėjimai, siūlai iš žaizdų, šiluma
Iš kaulų ir žodžiai iš arterinio kraujo –
Jokiais tvarsčiais nesustabdomi,
O jei ir pavyktų –
Kas gi po to?

Gal nieko?
Bandžiau – visa nieko –
Mokiaus įgusti nebūti –
Net deginant sniegenom
Kojų padus, net sniegui
Nuomariu krintant
Ant atlapo mano veido,
Net stuksenant juo (ar per jį? ar pernakt?)
Neregiamis savo lazdom

Why don't others see
Between the syllables, between the lines
That silver fog
That always, by implication, for me means God?
(when you turn out the lights, your fingers
still shine from it)
What will be, when it will die out? – – –
Darkness and cold?

– Darkness and cold
Are only our fabrications.
But why in fact does the south
More often attract birds? – – –

Why does it so attract me with them?
It attracts swarms with swollen legs,
shackled in rags, chains...

To me?..
From me those birds
Are pulled,
Those promises, stitches from wounds, warmth
From bones, words from arterial blood –
That no bandages can stop,
And if they could –
What would come after that?

Maybe nothing?
I tried – all of nothing –
I habituated myself not to be –
Even with bullfinches burning
The soles of my feet, even with snow
Falling epileptically
Onto my wide-open face,
Even with him (or through him? or through the night?)
Tapping his canes for the blind

Ir pirštais
Tobulai (ne tik prieš juos,
bet ir prieš save patį)
Apsimesti šaligatviu, balomis,
Slidžiais laiptais, nudraskytomis teatro
Afišomis, riedančiomis į viršų...

O po to kas?
Po to – reti pabėgimai,
Slapstymasis, vėl tardymai,
Mėginimai išrašyti save ar savim (gal tavim?),
Sniegenos snapeliu sienoje išrantyti – – –

Suėmus už plunksnuotų smilkinėlių
Trėkšt paukščio galvytę,
Kad rašalas sunktųs,
Kad skaudžiai tekėtų žodžiais (ar žodžiai?) –
Ar tas,
Kuris manimi rašo – – –

O po to?
Po to skaitantysis
Paprastai jau nepastebi rašalo –
Saugomas žodžiuose jis niekada nesibaigia.

Lygiai taip – su paukščiuko krauju.
Lygiai taip – su manim.

And fingers
Perfectly (not only against them,
but against myself as well)
To simulate a sidewalk, puddles,
Slippery stairs, shredded theater
Posters, rolling themselves up...

And what after that?
After that – rare escapes,
Hiding, more interrogations,
Attempts to write myself out or with myself (or with you?),
The wall notched by bullfinch beaks – – –

Grabbing its feathery skull,
Crunching the bird's head,
So the ink would ooze,
So it would flow, painfully, in words (or as words?) –
Or him,
Who writes by means of me – – –

And after that?
After that the reader
Doesn't much notice the ink –
preserved in words, it never runs out.

It's exactly the same – with the blood of birds.
It's exactly the same – with me.

TRANSLATED BY RIMAS UŽGIRIS

Dovydas Grajauskas

INTERVIU SU VAMPYRU

sako, mirusieji keliauja greitai.
nežinau, ar teisybė – aš keliauju tiek greitai, kiek autobusas.
bet tikrai galėčiau greičiau – dabar jau tik naktimis teišėina,
kitaip kažko vis nusvyly.

o ir šiaip – kadgi dieną žiūri visi, lyg pirmąkart matytų.
na, apipuvęs mažumėlę, išbalęs kažkaip nesveikai – tai ką.
eitų ir praeitų, tai ne – iškart medinį kuolą traukia, o bagotesni
kišenėse dar ir sidabrinių kulkų sukrapšto.
vietoje granatų mėto česnaką. Ir ką tu jiems.

tad ir sakau – vaikštau tik naktį dabar.
visa laimė, kad valgyt nebereik – būtų sunku rast
dirbančią parduotuvę, be to, pinigų susitaupo.
ir dienos šviesos lempos visai negelbėja, tarp kitko.
galgi ir visai patogų šitaip, tik sąžinę kiek graužia –
susirandi kokį vėlyvą praeivį, įsisiurbi į sprandą
ir kabai sau, kol lieka tik oda ir kaulai.
anksčiau dar bandydavau aiškinti, kad aš čia netyčia.
spėkit – vėl pasikartojo ta istorija su kuolais, tai dabar
dabar jau aš kuolą nešiojuos ir kulkų – ne sidabrinių
tuos bjaurybes ir elementarus švinas ima kuo puikliausiai

o jei paklaustų kas nors, turiu pasiruošęs atsakymą
žodis žodin išmokau tą žodį, radau kažkokioj senoj
knygoj apie okultizmą:

Norstukātu

Dovydas Grajauskas

INTERVIEW WITH A VAMPIRE

they say the dead travel quickly.
i don't know if that's true – i travel about as fast as a bus,
although i could go faster — but not by day anymore
because i always seem to singe myself.

on top of that – everyone stares, as if they just got the gift of sight.
i'm rotted a bit, it's true, unhealthily pale – but what's the big deal?
they could just walk on by, but no – they start pulling out the stakes,
morons scratching around in their pockets, looking for silver bullets.
instead of grenades they throw garlic. what can you do with these people?

so as i said – now i only walk at night.
what a relief that i don't need to eat – it wouldn't be easy
to find an open store, and then there's the money i save.
and one more thing, day-glow lamps don't help a thing.
it's really quite comfortable, although my conscience bothers me a bit –
you find some late night pedestrian, attach yourself to his neck
and hang there until he's only skin and bones.
i used to try to explain how i don't really mean to do it.
but wouldn't you know it? – again with the stakes, so now
even i carry stakes and bullets — not the silver ones,
basic lead takes out these pests just as well.

and if someone asks, i have a ready-made reply,
learned it quite precisely, something i discovered
in an ancient book on the occult:

Nowsuckoffyou

Dovilė Zelčiūtė

VOLANDAS

Apsireiškia
atilsio valandą kūrybos ar nevilties
jūroje
pasirašant bent kiek svarbesnę sutartį
ar man rašant eilėraščių.
imant į rankas
išgalastą peilį
smeigtukus virbalus žirkles
miegant ir mylintis
itin dažnai – maldos minutėmis
tykios ramybės sekmadieniais
kai iškočiotas pyragas palaistytos gėlės
pervilkti patalai išvėdinti
namai apleisti rūšiai ir palėpės
kai rašau laišką ar giesmę
giedu iš meilės ar sielvarto
jis stovi ir merkia man akį
nebijok, sako, aš visuomet su tavim
pasiruošęs padėti
nebijok, mažule, mano lengvoji plunksna,
zuiki zuikeli, kalba
švelniausiais žodžiais guodžia išmanančiai
rafinuotai atpažindamas sužeidimus
kurių niekas nejuto neįžvelgė
negaliu jam spjauti į veidą riečiuosi
Tėve, išvesk mane
Sūnau, mane gelbėk

Dovilė Zelčiūtė

WOLAND

He appears
at the hour of rest, creation or hopelessness
in the sea
signing a more important contract
or when i'm writing a poem.
taking a honed knife
in my hands
or pins knitting needles scissors
sleeping and making love
especially often – at moments of prayer
on calm, peaceful sundays
when the cake dough is rolled flowers watered
sheets changed the house aired out
the cellar and attic a mess
when i write a letter or song
i sing from love or sorrow
he stands there and winks at me
don't be afraid, he says, i am always with you
ready to help
don't be afraid, little dear, my feather is light,
little bunny, he says
the tenderest words and comforts me cleverly
and discerningly recognizes my wounds
which no one has felt or seen
i can't spit in his face i struggle
My Father, take me away
Son, save me

Dvasia, neapleiski
Bet Viešpatie,
kaip anas žiūri
kaip žiūri - - - - -

VIEŅO ANONIMINIO EILĒRĀŠČIO KONKURSAS. III VIETA

Gytis Norvilas

RUDENS MANEVRAI

žygiuoja kryžiai laukais
su kuprinėm, išsišiepę, kiaurais batais
kuprinėse katiliukai, kruopos, degtukai
pritrintos kojos, spigina nubrozdyntų kėlių saulėlydžiai
degalinėse apsiprausia, išsivalo dantis

žygiuoja kryžiai laukais
kiauros jų galvos, visi jie draugai kiaurume
svirskiai, riaubos, beržiniai, pušiniai
iš ąžuolo, eglės, iš klevo, iš kedro – – –
kiaurymėse laisvė – tai žino tamsa

žygiuoja kryžiai laukais
jiems virš galvų atsitraukiančių paukščių rožančiai
debesų antkapių plokštės – – –
užversti jų apkasai ir žeminės

žygiuoja kryžiai laukais
kryžiuojas keliai ir špagos, jų špygos kišenėse
kūrena laužus, verda viralą, šildo pupeles skardinėse
ugnį kursto savim, nuo viens kito kūno rėžia po pliauską
geras degimas, lėtas ėjimas – – –

Spirit, don't leave me
but Lord,
how this other one stares
how he stares - - - - -

TRANSLATED BY RIMAS UŽGIRIS

ONE ANONYMOUS POEM CONTEST. 3RD PLACE

Gytis Norvilas

AUTUMN MANEUVERS

crosses march through the fields
with holes in their shoes, smiling, backpacks
packed with pots, groats and matches, they have
calloused feet, sunsets glare off scratchy knees,
they wash up in gas stations, brush their teeth

crosses march through the fields
heads full of holes, they're all friends in the abyss:
the svirskiai, riaubos, birchen, piny,
made from oak, fir, maple and cedar – – –
freedom in the holes – darkness knows this

crosses march through the fields
above their heads fly rosaries of migrating birds
gravestone slabs of clouds – – –
their trenches and dug-outs are heaped full

crosses march through the fields
roads and swords are crossed, gestures of contempt in their pockets,
they make campfires, cook broth, warm beans in the can
feeding the fire with themselves, from each other's bodies they strip a plank,
a good burn, they move slowly – – –

žygiuoja kryžiai laukais
garsiai gadina orą, žvėrys jų vengia
žmonės puola į kojas, remia prie sienų
išverčia kišenes, iškrato, būna – perrėžia gerklę
liepia šokinėt, įrodyt kilmę, ištato kryžkelėj pajuokai – – –

žygiuoja kryžiai laukais
niekur žiūri jų kelias, niekur yra galinis taškas, kurs šviečia
(pasaulis – išdurtom akim, o aklam nepašviesi)
niekur yra jų gimtinės, į kurias grįžta ne žiemot –
išsiraut
išsiraut
išsiraut iš degančios žemės

crosses march through the fields
farting loudly, animals avoid them
people fall at their feet, lean them on walls
empty their pockets, shake them down, even cut their throats
or make them dance, prove their origins, place them at crossroads as a joke - - -

crosses march through the fields
their road gazes at nothing, with no final goal that shines
(the world - eyes stabbed out - you can't shine for the blind)
their birthplace is nowhere, and they seek it not to winter, but
to pull themselves out
to pull themselves out
to pull themselves out of the burning earth

TRANSLATED BY RIMAS UŽGIRIS

ONE ANONYMOUS POEM CONTEST. 4TH PLACE

Neringa Dangvydė

SIUVINĖTOJOS

Trust is like a paper. Once it's crumpled it can't be perfect again.

Kadaise atsargiai eilučių punktyrą dėliojai
raidė po raidės bučiniiais ant liežuvio galiuko
saldumą kai dilgčiojant odai švelniom adatėlėm
ji ėmė spindėti lyg takas mėnulio per jūrą
netikras bet kviečiantis eiti tolyn paskui sapną
kad liksim kartu siuvinėdamos įkapes savo
saulėlydžio slėnių namams kuriuose susitiksim –
dvi nuotakos vienu iš žodžių nuaustu šešėliu.

Bet takas nutrūko. Neišsiųstus laiškus dygsniuotu
arčiau negu oda jie teksto ažūru aptraukia

Neringa Dangvydė

EMBROIDERERS

Trust is like a paper. Once it's crumpled it can't be perfect again.

You once carefully set out the dotted lines of verse
letter after letter with kisses and sweetness at the tip
of your tongue when gentle needles pricked the skin
it began to shine like the path of the moon over the sea
unreal but inviting you to go further after the dream
of us remaining together sewing our cerement
in the valley of sunsets and the houses where we will meet –
two newlyweds weaved into one out of the shadows of words.

But that path broke off. I stitch unsent letters
closer than skin they cover themselves in the text's tracery

ir tavo glamonių rūgštim įsiskverbę į kaulus
juos ardo toliau tik sapne kuris nesibaigia
erškėčiais apauga pilis kraujo lašui nutiškus
ant žemės nuo adatos smaigalio ten atsispindi
Orfėjo kelionė iš Hado – tai ją aš dabar siuvinėju
ar seksi mane? Prašau tik neleisk atsigręžti.

Juk valtį iš popieriaus lengva tarp pirštų suglamžyt
suplėšyt, sudegint – ir laišką rašyti iš naujo
kur raidės sukimba į raštą, o raštas į mintį
eilučių punktyrais nužudančią kylantį paukštį
jo išnarą rašalo bangos skalauja
užliedamos pėdsakus – kruviną šliužę
kurią nužymėjo aritmiški dūžiai
širdies. Ir šešelis sugrįžta į naktį
prašydamas vieno – kad leistų apakti.

VIENO ANONIMINIO EILĖRAŠČIO KONKURSAŠ. V VIETA

Kornelijus Platelis

FRAGMENTACIJA: FRYGAI

Greit, – rėkia, – greit ardykit monitorių,
kiekvienas po savo dalį – ir į tuos raudonus maišus,
sodinimas jau prasidėjo!
Mes ardome sklandžiai nedideliais kvadratėliais
ir su maišeliais – į patikrą.
Praleidžia visus, susodina į krėslus, lysvėmis.
Atskridę į vietą, be vargo (greit greit)
dalis sujungiamė vėl, operatorius
spaudžia mygtuką, bet vietoje šitaip gerai

and with your caresses they sink their acid into my bones
they are further undone in a dream that doesn't end
the castle is overgrown with dog-roses a drop of blood fallen
onto the ground from a needle's point reflects
Orpheus' journey from Hades – so I'm now sewing it
will you follow me? Please just don't allow him to turn.

After all, it's easy to crumple a paper boat between your fingers,
to rip it, to burn – and to write a letter anew
where the words stick to the note, and the note to thought,
the dotted line of verse kills a rising bird
its cast-off skin is washed by the ink waves
covering over footprints – a bloody slug
which marked the arhythmic beats
of the heart. A shadow returns to the night
asking for one thing – to allow it to go blind.

ONE ANONYMOUS POEM CONTEST. 5TH PLACE

Kornelijus Platelis

FRAGMENTATION: PHRYGIANS

Quickly, – he cries, – take apart the monitor quickly,
a part for each person – and into those red bags,
the seating has begun!
We smoothly take apart the small squares
and together with the bags – to the security check.
They let all of us in, seat us in easy chairs like plants in beds.
After reaching the destination, we easily (go go!)
put the parts together again, the operator
presses the button, but instead of a well executed

262

suvaidintos videoinstaliacijos
fragmentuotame ekrane išdygsta
mūsų galvos su raudonais maišeliais
tarsi frygiškom kepuraitėm... Čia dabar kas, –
stūgauja Režisierius, – perkrauk,
imk mano atmintį! Bet įjungus iš naujo –
vėl tas pats – komandų išvargintų frygų galvos,
kurias kas penkios minutės keičia
žavi reklama per visą ekraną
apie kažkokius sparnuočius
ir kursto nedrąsią viltį, jog viskas susitvarkys
ir pagaliau pasirodys laukiamas vaizdas...
Bet ne – vėl tie frygai.

Žiūrovai

jau pasipylė į salę. Tai deivė, – krykščia pulkelis
mergaičių rodydamos pirštukais. Tada Režisierius
prisideda pirštą prie smilkinio
ir nusišauna.

EILĖRAŠČIO TEMA „MANO DRAMBLIO KAULO BOKŠTAS“ KONKURSAS. I VIETA

Dovydas Grajauskas

APIE REIŠKINIUS VI

anądien eidamas parduotuvėn
regėjau stebuklą

tokia vaikiščių gauja, vyriausiai
vienuolika, ne daugiau, gerai žinoma
šutvė, patys bjauriausi, prasigėrusių tėvų
tuntu paskubom padaryti

263

video installation
our heads bloom forth from the fragmented
screen with red bags
like Phrygian caps... What is this now, –
the Director cries, – reboot,
take my memory! But turning it on again –
the same thing – Phrygian heads tired out by commands,
which change every five minutes
to a compelling commercial over the entire screen
about some kind of winged creatures
and it incites a weak hope that everything will come out right
and finally the awaited image appears...
But no – again with the Phrygians.

The audience

have already poured into the hall. That is the goddess, – cheers a mob
of girls, pointing dainty fingers. Then the Director
puts his finger to his temple
and shoots himself down.

TRANSLATED BY RIMAS UŽGIRIS

ONE POEM CONTEST ON THE THEME “MY IVORY TOWER”. 1ST PLACE

Dovydas Grajauskas

ON PHENOMENA VI

the other day, going to the shop
I witnessed a miracle

a gang of juveniles, the eldest
eleven years old, not more, a well known
tribe, the very worst, of drunken
parents, a mob made in haste

prieky drožia jau minėta vienuolikmetė
aiškiai su motyvacija, kaip į karą

ogi žiūriu, visai ne –
į parduotuvę

išeidamas užmečiau akį dar:
stovi jinai prie kasininkės
rodo kažkokią bandelę ir
stačiai virpėte virpa, apatinį
žandikaulį atkišus, akyse
tiesiog vėtra, pašėliškas, šėtoniškas
džiaugsmas

o iš lūpų
šilkinio balsu:

žiūrėkit
pelėsis

EILĖRAŠČIO TEMA „MANO DRAMBLIO KAULO BOKŠTAS“ KONKURSAS. II VIETA

Sara Poisson

IŠ AUKŠTO

I

Iš pradžių – pieno čiurkšlė,
perdėto, besaikio baltumo, kuris
verčia raudoti arba raudonuoti iš gėdos.
Taip ir gale – nuogo kaulo baltumas,
begėdiškas, sugadinęs akis bei sudarkantis
reginį.

out in front strode the aforementioned eleven-year-old
clearly motivated, as though off to war

and I watch, surely not, but yes –
into the shop

exiting, I cast an eye on over her:
she stands by the cashier
showing her some sort of roll and
straight-up quivers, her lower
jaw jutting out, in her eyes
a stormy, furious, diabolic
joy

and from her lips
in a silken voice:

look
mould

TRANSLATED BY MEDEINĖ TRIBINEVIČIUS

ONE POEM CONTEST ON THE THEME “MY IVORY TOWER”. 2ND PLACE

Sara Poisson

FROM ON HIGH

I

At the beginning – streams of milk,
of exaggerated, immoderate whiteness which
makes you weep or redden from shame.
It's the same in the end – naked bone whiteness,
shameless, ruined eyes and deformed
sight.

Dar menu aukštaūgį, pečiuitą vyrą,
pranešėją su netikėta fraze „ta mergytė“,
tapusia publikai įkyria, spigia lempute:
tai nuo jos šviesos lyg apakę,
lyg su rakštim ar apnuodyti
nepajėgėm tądien pasprukti.

Štai dėl ko dabar esu čia, apsuptas
dramblio gelzgano kaulo,
štai todėl visos šviesos man rodosi tolimos
bei regiu jas iš aukšto.

II

Dramblio kaulo bokšte mąstau vis apie dramblius:
juodą jų blužnį ir dideles skaisčiai raudonas širdis
surijo didelės baltosios kirmėlės, kurių viduriai buvo
pilni mažų balzganų alkanų vabaliukų.

Tai jų krebždesys dabar mano galvoj ir tai juos
paslapčia aš nuleidžiu ilga virve žemyn
iš aukštybių, lyg būčiau aukščiausias –
Iš ten, kur net dramblys neatrodo didžiūnas.

Vieną dieną jie susiras kitą dramblį ir įkops
į naujas viršsąmonės aukštumas –

žemyn ir aukštyn nepaliaują žingsniuoti
zigzagai,
vis lengvesni, grakštesni,
kaip ir mokantis šokti,
tokie puošnūs ant Keturių Didžiųjų Dramblių
prabangiųjų akidangčių.

I also recall a tall, broad-shouldered man,
announcing, with an unexpected phrase, “that girl”
who had become an irksome, glaring light bulb to the audience:
it’s like we’d been blinded by her light,
got splinters or had been poisoned
that day we were left without the strength to escape.

This is why I’m here now, encircled
in an elephant’s yellowish bone,
this is why all the lights look so far off to me
and I see them from on high.

II

In the ivory tower I think ceaselessly of elephants:
their black spleens and their big virginal red hearts
swallowed by large white worms whose innards were full of
small, whitish, hungry bugs.

And now their clawing is in my head
so I secretly lower a long rope down to the earth
from on high, as though I were the supreme being –
from a place where not even an elephant looks noble.

One day they will find another elephant and will climb
to new, unimaginable heights –

down and up, ceaselessly pacing
in zigzags,
growing lighter, more graceful,
like they’re learning to dance,
looking so smart on the luxurious blinkers
of the Four World Elephants.

Mindaugas Nastaravičius

KURČIAS PASIMATYMAS

ji: na, ir kaip aš tau atrodau?
 jis: tiesą sakant, galvojau, kad bus daug blogiau.
iš tyčia nugirsto pokalbio gatvėje

mums susitikus pirmą kartą, po dviejų
 valandų ištarei, kad nieko nebus

po mėnesio ir aš pasakiau, kad nebus,
 o tu nueidama atsisukai, kad šiaip tai
 nieko ir nevyksta

po pusmečio jau suplukdėme knygas į bendrą
 buvimą – žiūrėk, kai kurios sutampa,
 bet tau atrodė, kad tai dar nieko nereiškia

po metų apsidairiau aplink – matai, tu galvojai,
 kad nieko nebus, tą naktį nieko ir nebuvo,
 viskas prasidėjo po to

atsikėlei, kad mūsų gyvenime kažkaip
 nieko nevyksta, kažkodėl niekas nejuda, labai
 ramus yra šitas vanduo

kitą rytą nosisukai, nes tau sunku gyventi,
 nes aš net neprisimenu, kurią dieną susitikome,
 ką pasakiau išsiskiriant

rugpjūčio devintą nusprendėme išbristi:
 tu buvai tikra, kad mums reikia
 vienodų indų

Mindaugas Nastaravičius

DEAF ENCOUNTER

she: well, how do I look?
 he: to tell you the truth, I thought it would be much worse.
from a conversation overheard, on purpose, on the street

our having met for the first time, after two
 hours you declared that nothing would happen

after a month I too said there would be nothing,
 and you, walking away, turned around and said
 nothing was happening

after half a year we had already eddied our books into common
 existence – look, some of them match,
 but to you it seemed this didn't mean anything yet

after a year I looked around – you see, you thought
 nothing would happen, and that night nothing happened
 everything happened afterwards

you got up, but somehow nothing is happening
 in our life, for some reason nothing is moving,
 this water is very calm

the other morning you turned away, because it's hard for you to live,
 because I don't even remember what day it was that we met,
 what I said when we parted

by August ninth we had already decided to ford out:
 you were certain that we needed
 same dishes

270

aš irgi stengiausi, pasakiau, kad galiu
išsitatuiruoti kokią nors žuvį
pažastyje, nes viskas dabar bus iš naujo

rugsėjo ketvirtą jau bandėme atskirti, kurios
knygos yra tavo, kurios – mano, žuvys
jau plaukė iš tavo ir mano indų

o mums susitikus pirmąjį kartą, po dviejų
valandų išsižiojau, kad labai greitai
praėjo šis laikas, kad kiauros yra sekundės

ištisos minutės, nes nemačiau, kaip suteki,
nes negirdėjau, kaip išbėgi, sraunūs
nebuvo metai

trys varvantys mėnesiai, aštuonios išsiliejusios
dienos, nes valandų tiksliai nepasakysiu

NERIMTOJO EILĖRAŠČIO KONKURSAS

V. Majakovskis skamba gal ir kvilai, bet nenuobodžiai.

Kornelijus Platelis

Lentelių nekaišioti – renginių neišmetinėti!

V. B.

I tried too, I told you that I could
tattoo some kind of fish
on my underarm, because everything would be anew

September fourth we were already trying to separate which
books were yours and which were mine, the fish
already swam out of your and my dishes

and us, having met for the first time after two
hours, I opened my mouth, said the time had gone
by very quickly, the seconds were full of holes

whole minutes, because I didn't see how you flow in,
because I didn't hear how you run out, all these torrential
years of non-being.

three dripping months, eight overflowing
days, because I can't accurately tell you the hours

TRANSLATED BY MEDEINĖ TRIBINEVIČIUS

Ilzė Butkutė

SOCIALIAI REMTINAS
(BET VIS DAR ŠIEK TIEK IŠDIDUS)
EILĖRAŠTIS

Aš toks mažas, pajuodęs ir raišas,
kad nesuduriu žodžio ir galo.
Juk poetas man tiek tesugaišo,
kol barmenas bokalą jam valė.

Aš toks vargas, kiek beskaitysi –
nuo viršaus apačion ar į viršų.
Aš dėvėtas, skylėtas, nutįsęs,
net baltai suadyti pamiršo.

Aš nuogesnis už nuogą karalių
ir biednesnis už kuiną be pančių. - - - - -

Bet, poetai, jūs tęskite balių.

Aš užeisiu į „Caritą“ lančo.

Dovydas Grajauskas

PERSONAŽAS IEŠKO PRIEKABIŲ

praėjo vakar gatve toks
visas baltai barzdotas, iki pat
pilvo, baltiniais apmauto
čia tau ne drobe aprėdyti
valstiečio šonkauliai, įmitęs
visas, net blizga, ypač per karščius
įvilktas į kremos spalvos liemenę
ant kurios dar užtemptas
švarkas, nelyg iš balto šokolado
ir aptirpęs taip pat
rankoj – juodas skėtis, nublizgintu
metalinio antgaliu, stuksi tik žemėn
o net neapsiniaukę
iš pirmo žvilgsnio sakytumei:
Dievas, betgi atidžiau pažiūrėjus –

humana.

Dovydas Grajauskas

MĖLYNBARZDIS IŠSIPAŽIŠTA

šitos gėlės tokios gražios, nes
aš jose papjoviau sodininką

šitie medžiai tokie vešlūs, nes
aš po jais užtvatijau tarnaitę

šitie lapai tokie žali, nes
aš į juos sukapojau virėją

šitie drugiai tokie melsvi, nes
aš jais uždusinau liokajų

šitie driežiukai tokie margi, nes
aš ant jų išlašinau haremą

šitas mėnuo toks kaulinis, nes
aš jį padirbau iš tėvo galvos

šitas vorėškis toks mitrus, nes
aš jam visa tai parodyčiau

šitas vanduo toks skaidrus, nes
aš jame nusiploviau, kai murmėjai
man paausinė:

viešpatie, ką, po velnių
padarei

Dovydas Grajauskas

BLUEBEARD CONFESSES

these flowers are so beautiful because
amidst them I slaughtered the gardener

these trees are so luxuriant because
beneath them I beat a maid to death

these leaves are so green because
into them I chopped up the cook

these butterflies are so blue because
with them I smothered the footman

these lizards are so variegated because
onto them I bled out a harem

this moon is so boney because
I made it with my father's head

this little spider is so nimble because
I showed all this to him

this water is so clear because
I washed myself in it as you murmured
into my ear:

good God, what the devil
have you done

TRANSLATED BY MEDEINĖ TRIBINEVIČIUS

Jotvingių premijos laureatai / Yotvingian Prize Winners

1985 – Kornelijus Platelis
1986 – Vytautas P. Bložė
1987 – Bronius Kutavičius
1988 – Alfonsas Nyka-Niliūnas
1989 – Kazys Bradūnas
1990 – Henrikas Čigriejus
1991 – Henrikas Nagys
1992 – Donaldas Kajokas
1993 – Knuts Skujenieks
1994 – Sigitas Geda
1995 – Sigitas Parulskis
1996 – Marijus Šidlauskas-Jonaitis
1997 – Antanas A. Jonynas
1998 – Marcelijus Martinaitis
1999 – Nijolė Miliauskaitė
2000 – Alfonsas Bukontas
2001 – Jonas Strielkūnas
2002 – Jonas Zdanys
2003 – Vladas Braziūnas
2004 – Stasys Jonauskas
2005 – Tomas Venclova
2006 – Kęstutis Navakas
2007 – Almis Grybauskas
2008 – Aidas Marčėnas
2009 – Valdemaras Kukulas
2010 – Viktorija Daujotytė
2011 – Alfonsas Andriuškevičius
2012 – Rimvydas Stankevičius

Jaunojo jotvingio premijos laureatai / Young Yotvingian Prize Winners

1998 – Darius Šimonis
1999 – Gintaras Bleizgys
2000 – Gintaras Beresnevičius
2001 – Tomas S. Butkus
2002 – Gytis Norvilas
2003 – Agnė Žagrakalytė
2004 – Donatas Petrošius
2005 – Sonata Paliulytė
2006 – Vytautas Dekšnys
2007 – Benediktas Januševičius
2008 – Dainius Gintalas
2009 – Giedrė Kazlauskaitė
2010 – Antanas Šimkus
2011 – Marius Burokas
2012 – Indrė Valantinaitė

PDR ekspertų taryba / DPF Board of Experts:

Kornelijus Platelis (pirmininkas / chairman), Vladas Braziūnas (pavaduotojas / vice-chairman), Eugenijus Ališanka, Gerardo Beltrán (Meksika / Mexico), Gintaras Bleizgys, Marius Burokas, Vytautas Dekšnys, Erika Drungytė, Rūta Elijošaitytė, Dainius Gintalas, Antanas A. Jonynas, Donaldas Kajokas, Laurynas Katkus, Giedrė Kazlauskaitė, Kerry Shawn Keys, Aidas Marčėnas, Andrius Mosiejus, Kęstutis Navakas, Gytis Norvilas, Liana Ruokytė-Jonsson, Marijus Šidlauskas, Ričardas Šileika, Antanas Šimkus, Alvydas Šlepikas, Artūras Valionis, Jonas Zdanys, Agnė Žagrakalytė, Gintaras Žilys.

Rengėjai / Organizers:

Asociacija *Poetinis Druskininkų ruduo*, Lietuvių P.E.N centras, Centras *Dainava*
Association *Druskininkai Poetic Fall*, Lithuanian PEN Centre, Centre *Dainava*

Rėmėjai:

Lietuvos Respublikos kultūros rėmimo fondas; Lietuvos Respublikos kultūros ministerija; Servanteso Institutas Varšuvoje; EU-Japan Fest Japonijos komitetas; Amerikos centras; Skaitymo ir kultūrinio raštingumo asociacija; AB „Alita“; Centras „Dainava“; Druskininkų savivaldybė; I.Mikuličiūtės galerija; savaitraštis „Literatūra ir menas“.

Sponsors:

Culture Endowment Fund of the Republic of Lithuania; Ministry of Culture of the Republic of Lithuania; The Cervantes Institute in Warsaw; EU-Japan Fest Japan Committee; The American Center; The Association of Reading and Cultural Literacy; AB “Alita”; Centre “Dainava”; Druskininkai Municipality; The Gallery of I. Mikuličiūtė; weekly “Literatūra ir menas”.

LIETUVOS RESPUBLIKOS
KULTŪROS MINISTERIJA

LIETUVOS RESPUBLIKOS
KULTŪROS RĖMIMO
FONDAS

Literatūra ir Menas

SKAITYMO IR
KULTŪRINIO
RAŠTINGUMO
ASOCIACIJA

EU
JAPAN
fest

Poetinis Druskininkų ruduo 2013

Almanachas

Viršelio autorius *Aistė Kisarauskaitė*

Leidykla VAGA, Gedimino pr. 50, LT-01110 Vilnius

El. p. info@vaga.lt; www.leidykla.vaga.lt

tel. +370 5 249 8121; faks. +370 5 249 8122

Spausdino UAB BALTO print, Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

Tiražas 500 egz.